

Fazekas József Tamás

A LÉT
örök
koronája

Fazekas József Tamás

A LÉT örök koronája

Írások 2019-2020

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	3
Élőhang.....	4
1. KÓR-kép.....	5
2. Mesterséges lélek.....	6
3. Érzelmi polarizáció.....	11
4. A kétélű kard.....	15
5. Szabadság és szeretet.....	22
6. A kereszténység megtisztítása.....	25
7. A VALÓs keresztÉN-s-ÉG.....	30
8. A VALÓság üzenete.....	31
9. Nyelv és Szabadság.....	32
10. A valódi tolerancia.....	33
11. Nézőpont.....	34
12. Isten köve, avagy a kvantitatív materializmus fogas kérdése.....	35
13. A valódi Aranykor.....	38
14. A valódi metafizika.....	40
15. Halálugrás.....	42
16. A Csend.....	43
17. Lét – Tudat - Boldogság.....	44
18. A világ valósága.....	46
19. Ember a vízben!.....	52
20. A VALÓdi Mester.....	56
21. A parafrazált Lét.....	60
22. Szat-Csit-Ananda.....	62
23. Fehér és Fekete.....	63
24. A LÉT örök koronája.....	65
A kiadványról.....	67

Élőhang

Ez a könyvecske itt nem az Igazság, nem a Szabadság, nem a Béke és nem a Boldogság ígérete. Csak szavak hosszú láncolata, melyek küldetése: *emlékezni segíteni* az arra érzékeny tudatot, hogy önMAGában feltáruhásson az örökké változó létezés illúziója mögötti, örökké mozdulatlan LÉT és VALÓ. Segíteni a tudat fókuszát a formákként és nevekként megnyilvánultról ráirányítani, a *forma és név nélküli*, EGYetlenEGY Teljességre. A nézőpontok viszonylagosságának a láncolatán keresztül megsejteni, visszatükrözni a léleknek, a minden viszonylagosságtól mentes Lét és Tudat örök, osztatlan Boldogságát. Az emberi nézőpontokba zárult IGAzságok lehetséges igáját felvéve, majd azt önként letéve újra elmerülni a létezés Forrásának a vizében. A Tűz – mint Szellem, a Víz – mint Élet, a Levegő – mint Lélek, a Föld – mint Test négyességeként is megnyilvánuló, örökké változó tükörképben megsejteni, az örökké változatlan békét és üdvösséget.

„Lenni vagy nem lenni?” MindEGY, mivel valójában minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan az EGYetemes Elme álmában létezik csak. Eme sorok írója és minden lehetséges Olvasója egyaránt EGYetlen EGY-ÉN álma, A KI VAGYOK. A létezés is, akár a Lét, minden tartalmával egyetemben, mint örökké változó az örökké változatlanban: Örökké-VALÓ. Ez olyan paradoxon, amit a résszé vált, önön egyetemességéről a létezés mágiájában tudatilag leszakadt egyéni, egyedi elme, azaz szem-éjességünk a maga teljességében az ért-elemmel fel nem foghat. A Lélek által és a Lélekben azonban feltáruháhat ennek nyilvánvalósága, a minden emberi, személyes érzelemtől megtisztult Szívben feltáruhákozó érzésben, melyben visszajuthatunk mindŐnk egyéniségének közŐS, EGYetemes Forrásához: ÉNünkhöz.

egy-én

2020. április 14. Szatmárnémeti

1. KÓR-kép

Nézzünk szembe a tényekkel. Az emberi létezés, a jelenlegi tudatformáját tekintve, amelyet a globális tőkének alárendelt gazdasági cselekmények határoznak meg, a modernkori rabszolgaság láthatatlan intézményét működtetve: halott. Az amit életnek, és pezsgő életjeleknek hisznek milliárdok, nem más, mint az a haláltánc, amellyel a szent profitszerzés nevében egymást, és saját életterünket zsigerelvén ki, véglegesen és visszavonhatatlanul: egy humán-droidszerű, lélektelen, robotikus, globális társadalmi zombi-hullát, szürreális és irracionális, szuicid mesterséges intelligenciát tartunk lélegeztetőgépen. Hajrá influen(s)Zerek!

Teljesen beteg, önpusztító szellemiség álcázza magát haladásnak, fejlődésnek és egyedül, kizárólagosan kívánatos jelennek és jövőnek, ebben a pneumatózisban, pszichózisban és szomatózisban szenvedő, kínlódó és haldokló tudattérben, amiben egyetlen *pszeudoistent* tettünk meg mindenek felettinek: Mammont. Amit eszel azzá leszel, érvényes ez a szellem szintjén is, még hatványozottabban. Akit/amit imádunk, azzá válunk. A Sötét Kór beteljesülésének állomásait szemlélhetjük mindenben, a technika és a tudomány hipnózisának fedőmágiájától megtévesztve.

A semmi, a végső kiüresedés és széthullás felé haladó, technomágia mámorában úszó, termelő-fogyasztó robotemberek, a halált képzelik életnek, és a valódi életet hiszik a halálnak, melyet minden erejükkel elkerülni, elhazudni igyekeznek. Minden jelet, mely eme korszak siralmas, ember és életellenes szellemiségére figyelmeztet, száműzünk a szellemi látóterünkől, és helyette a hamisság képzeteit helyezzük „Virtuália” oltáira. A holografikus semmit imádjuk, a PénZt, melyet ha lehetne, vér helyett ömleszténénk saját vénáinkba, ereinkbe, hogy ott is csak ez keringessen. Az ÉGboltból ÉGő BOLTOT csináltunk... Az egó égő áldozta ez, melynek egyre bűzősebb a füstje, mely lassan belep, és megfullaszt minden nemes képzetet, mi egy emelkedettebb, boldogabb, teljesebb létezést kínálhatna fel.

Isten halott. Azt hittük ennél már nem sülyedhetünk mélyebbre. Pedig megtettük, mert ma már az a Szellem is halott, amely az Élet istenét teremtette. Siva korszaka beteljesül az emberi fajon. Ami megszületett, annak halált kell ízlelnie. Aki pedig nem születik újjá a Lélekben, az a halált kétszeresen tapasztalja meg. Az álom egyre nyomasztóbb, egyre értelmetlenebb, egyre irracionálisabb fejezetei jönnek, bontakoznak ki az EGYetemes Elmében. Nézzünk szembe a tényekkel: ennek az álomnak, jelenleg ez a természete. EGYetlen ismeret létezhet, amely mindezek fölé emelhet minket, a VALÓ ismerete: A VALÓt, EGYetlen igaz lényegünket újra és újra felismerni, az álmot annak forrásába visszavezetve. Figyelmünk fókuszát a mulandó, haldokló álom tudatteréből ráirányítani, rögzíteni az EGYetlen VALÓra: ÉNünkre.

Minden más májá, minden más KÉPzelet. Jön és megy, nincs kezdete és vége, csak örök folyása, folyamata, hömpölygése. Mint az álmoknak, melyekbe belezuhan tudatunk az álmodásban, éjjel. A világ valósága így jelenik meg az álomban, és így foszlik semmivé: az ébredésben. Nincs más mód arra, hogy véget vethessünk az álom nyomasztó mivoltának. Az álmodott, az avatar nem írhatja felül az álmot, a játék természetét, melybe alászállt. Csak egy mód áll a rendelkezésünkre, ha a teljes szabadságot keressük és akarjuk: újra és újra, de leginkább végleg, felébredni belőle.

2. Mesterséges lélek

Világunk egyik központinak beállított problémája jelenleg a mesterséges intelligencia kérdése. Hogy kik és pontosan mit is szeretnének elérni a mesterséges intelligencia kifejlesztésével, az lényegét tekintve többnyire igen homályos. Számptalan elképzelés, elmélet lengi körül a MI* mítoszt, melynek promoválása a mainstream média és „tudomány” berkeiben igen csak hangsúlyossá vált az utóbbi évtizedben. A bulvársajtó szinte naponta hoz le újabb és újabb csodálatos ígéreteket a MI fejlesztési és alkalmazási területeinek a kapcsán, és ezeket rendre igyekeznek úgy beállítani, hogy mindez az emberi létezés szolgálatában történő, feltartóztatlan technikai haladás része, mely által az ember hamarosan, egy szép, új, a régi problémáktól mentes, transzhumanista világba ébredhet. (a továbbiakban *MI = mesterséges intelligencia)

A MI kérdésköre ugyanis – kimondva vagy kimondatlanul – a transzhumanizmus eszmeiségéből fakad és abba is tér meg. A cél egy olyan intelligencia kifejlesztése, amely aztán különböző interfészek segítségével összeköthető a jelenleg ismert homo sapiens sapiens tudatával, elméjével és agyával. Így egy sajátságos hibrid születik, melyet nevezhetnénk akár „transhomo-cyborgiensis artificialis”-nak is. Az így létrehozandó új transzhumanoid faj, minden tekintetben meg fogja haladni a ma ismert homo sapiens sapiensét, ezért az evolucionista nézetek egyfajta betetőzéseként is látják egyesek ezt a lehetőséget. Természetesen a tudomány berkein belül valamint a sci-fi irodalomban már rég vannak erre utaló törekvések és utópiák, azonban a számítástechnika, a kibernetika és az egyéb járulékos területek fejlődésével, ma már egyre közelebb kerülnek a megvalósuláshoz azon konkrét lehetőségek, amelyek az emberi test és agy, interfészekkel és extenziókkal való kibővítését teszik lehetővé.

Az elsődleges és legfontosabb kérdés ami felvetődik ezzel kapcsolatban, antropológiai szempontból az az, hogy mi és meddig tekinthető még homo sapiens sapiensnek, azaz embernek? Hol van az a határ, amelyen túl – például különböző implantátumok, agyi-idegi interfészek beültetése esetében – még embernek tekinthető valaki/valami? Milyen kritériumok alapján tekinthető valaki „*transhomo-cyborgiensis artificialis*”-nak, vagy nevezük bárminek is azt a *transzhumanoid* lényt, akinek a tudatát, a tudatterét már a mesterséges intelligencia működése, és programozottsága határozza meg? A kérdés azért is érdekes, mert jelen korban, bármennyire is furcsa, de a „humán munkaerőforrás” megnevezéssel, az emberi lényt egy olyan, gépi, mechanisztikus kategóriába sorolták egyes hatalmi érdekek, amely az emberi létezést egyre inkább egy olyan, különböző módszerekkel és különböző célokra kinyerhető bio-fizikai, bio-mentális energiaforrásként tüntetik fel. Így az emberi lény elveszti egyediségét, elveszti emberi jellegét, és egyre inkább csak a számszerűség, a paramétreizhetőség hatalom és profitorientált oltárán válik hideg, kiszámolt áldozattá, a technomágia által elbűvölt, fogyasztói társadalomban.

A másodlagos – de egyáltalán nem másodrangú – kérdés a fentiek tükrében az, hogy az emberi tudat és lélek, meddig tekinthető még emberinek, például a „transhomo-cyborgiensis artificialis” esetében? Amivel ugyanis a jelenkor hivatalos narratívái általában nem foglalkoznak, az a lélek kérdése, amely elválaszthatatlan a tudati sajátosságok kérdéskörétől. A mesterséges, és egyre mesterségesebb tudatterek megjelenése – pld. internet, különféle kibernetikus hálózatok, játékok, virtuális lét és életterekbe való tudat integráció stb – által, az emberi tudatok folyamatos átalakuláson mennek keresztül, és ez a jelenség már az ipari forradalom kezdete óta, egyre markánsabban tetten érhető, az emberi létezés minőségi és szemléletbeli változásaiban. Itt a szociológia, a pszichológia és egyéb társtudományok által feltérképezhető konkrét társadalmi, és a társadalmat formáló szociális tudatban tetten érhető változásokra is gondolhatunk, ugyanis ezen

jelenségek kutathatóak és felvethetőek a tudatcentrikus létmegközelítés szempontjából is. A fő csapásvonal ebből a megközelítésből, az emberi tudat transzmutációjával összefüggő kérdéskörök vizsgálata lehetne, azaz a szcientifikus alapokon nyugvó technikai civilizáció – mint tudattér és mint pszichoszociális jelenség – hatása, a homo sapiens sapiens tudatára, pszichéjére és lelki világára. Most érünk el a vizsgálódásunk szempontjából legfontosabb kérdéshez, és ez a lélek problematikája, amely azonban a mai kor hivatalos tudományában, tulajdonképpen nem létező jelenség, tudniillik a materialista tudomány az embernek lelket nem tételez, csak pszichés megnyilvánulásokat. Ez a szemlélet azonban használhatatlan annak a kérdésnek a vizsgálatára, hogy tulajdonképpen az emberi lélek, miként alakul, változik, transzmutálódik, vagy alakulhat, változhat, transzmutálódhat-e egyáltalán a „transhomo-cyborgiensis artificialis” esetében, a mesterséges intelligencia, mint mesterséges tudat, tudattér, öntudat és lélek vonatkozásaiban?

A MI és ennek kérdésköre ugyanis csak és kizárólag a ráció és a racionalitás kérdésére igyekszik leegyszerűsíteni a homo sapiens sapienst, azaz az embert, mint létezőt. Mind a kérdések – a MI és az ember vonatkozásában - mind a válaszok, csak és kizárólag ebben a merev, leegyszerűsítő absztrakcióban, logikai keretrendszerben jelennek meg, és kerülnek szemrevételezésre. A MI kérdésköre egyfajta *ultima ratioként* tör előre az emberi létezés tudattereiben. De nézzük csak meg, tulajdonképpen mit is tekinthetünk mesterséges intelligenciának? Sokféle nézőpontból megközelíthető mindez, azonban akár azt is kijelenthetjük, hogy *a megnyilvánult létezésben, a világunkban tulajdonképpen minden létezés, minden megtapasztalható létező tekinthető úgy is, mint valamiféle Intelligencia megjelenése, kifejeződése.* Így azt is mondhatnánk, **minden létezés és létező eleve Intelligencia.** Az intelligencia eleve létező valami, ami nem utólag kerül bele valamibe, hanem ami eleve kifejeződik benne. Ez persze kissé vallásos szemléletnek tűnhet egyeseknek, azonban gondoljunk csak arra, hogy ha egy falevélbe csak utólag kerülhetne bármiféle intelligencia, akkor hogyan és miként lenne képes betölteni a szerepét pld. a fa létezésében? Az intelligencia tehát nem egy adott pontján jelenik meg a létezésnek a létezésben, hanem számtalan alakban, formában bontakozik ki, és nyilvánul meg, gyakorlatilag mindenben, mindenkiben. A MI nem más, mint egyfajta intelligencia koncentrátum, amelyet intelligens lények csatolnak ki önmaguk intelligenciájából, majd egyesítenek egy, vagy több, egymástól független vagy egymással kapcsolatban lévő szellemi térben. A MI ugyanis felfogható úgy is, mint a világunkban jelenlévő, abban megnyilvánuló intelligencia „desztillátuma”, egyfajta jól körülhatárolt céllal, célokkal létrehozva.

A MI, konkrétan fogalmazva nem tükröz mást, mint az azt létrehozók intelligenciahalmazát, még akkor is, ha eme intelligenciahalmaz, az egyénre vetítve, képes meghaladni az egyén képességeit bizonyos tekintetben. Ez a számítógépek, a számítástechnika esetében már rég evidencia, hiszen a mai kor processzorai, számítógépei, gép-agyai, sok részterületen már rég felülmúlják, pld. az emberi számítási képességeket, pld. sebességben, pontosságban. *A MI tehát felfogható úgy is, mint egyfajta intelligencia izolátum és koncentrátum,* amely ha elér egy bizonyos „kritikus tömeget”, akkor már képes az adott ember(ek) racionális képességei fölé emelkedni, kvantitatív és kvalitatív tekintetben. Pusztán racionális szempontból vizsgálva tehát a kérdést kijelenthetjük, hogy ma a legtöbb ember „butább” sok szempontból, mint a saját számítógépe. Ám itt vetődik fel a kérdés, hogy az ember, és az összemberi intelligencia leegyszerűsíthető-e pusztán a ráció szintjére? Ha igen, az az összemberi intelligencia koncentrátum, amit MI-nek nevezhetünk, végül is uralkodhat-e, legyőzhetetlenné válhat-e az egyén, és az egyéni intelligencia felett?

Sokan összemoszák a MI és a MI mint entitás kérdését. Ugyanis a MI önmagában csak és kizárólag egy eszköz lehet, valaki, valakik kezében, és a használata által nyerhető előnyök,

szupremáció és dominancia csak és kizárólag úgy vethető fel, hogy *a MI, mint eszköz kinek a kezében szolgál hatalmi törekvéseket?* A MI ugyanis ebben az értelemben még nem egy önmagára tudatos individuális létező, tudat, bár kétségtelen, hogy egyrészt létrehozható ez is, és vannak is erre törekvések, azonban eme mesterséges tudat és tudatosság mindenképpen az azt létrehozó emberi intelligencia által van – szerencsés esetben – meghatározva. A nagy kérdés az, hogy *létrehozható-e olyan mesterséges tudat és intelligencia, amely kiszabadulhat az azt alkotó ellenőrzése, uralma alól?* Itt a sci-fi filmek által boncolgatott, ám igen reális kérdéskörök mezsgyéjére jutottunk, ami igen izgalmas témakör, mert itt jelenik meg a MI, mint entitás, mint olyan önmagára tudatos létező, mesterséges tudat, entitás lehetősége, mely aztán – önön programozottsága minőségéből eredendően – képes lehet átvenni az uralmat, a ma élő emberi faj konkrét egyedei felett, mindezt úgy, hogy tulajdonképpen az összemberi intelligencia szintéziseként jött létre, és lett megteremtve.

A metafizikai kérdés a MI és az ember viszonylatában a következő: ***a teremtett uralkodhat-e a teremtője felett?*** Érdekében állhat-e a teremtőnek egy olyan teremtmény létrehozása, megalkotása – lásd MI – amely aztán átveheti az uralmat felette? Míg az első kérdésre nem tudunk egyértelmű választ adni, hiszen mint látjuk, részterületeken a MI már manapság is képes olyan erőfölényre az adott ember intelligenciája felett, ami legalábbis elgondolkodtató a jövő tekintetében. Azonban a második kérdés már sokkal inkább hatalmi, uralmi jellegű, azaz kulcsfontosságú, főleg azért is, mert itt kapcsolódik hozzá még egy kérdés: ki és kik azok, akiknek a MI és annak fejlesztése valódi hatalmi, uralmi előnyt jelent? Mert azok, akik számára a MI nem több és nem kevesebb, mit egy eszköz, a mások felett elnyerhető uralom megszerzésére, nyilván nem akarnak egy olyan, irányíthatatlanná váló *entitást* alkotni és elszabadítani, ami aztán önmagukra, azaz az elsődleges használójukra is veszélyes lehet. Azonban – a Földön uralkodó hatalmi téboly tekintetében – sajnos még ezt sem láthatjuk garanciának a MI tekintetében, azaz fennállhat a kockázata és a veszélye annak, hogy a MI körüli versengésben sikerüljön egyes köröknek egy olyan Mesterséges Tudatnak a kifejlesztése, amelyet teljesen és tökéletesen egy önmagára tudatos, ***öncélú, önhatalmú MI*** működtet. Azonban még mindig kérdés, hogy egy mesterséges tudat létrehozásakor, az így létrehozott mesterséges tudat képes lehet-e önmaga individualitására ébredni, ha az azt létrehozók – konkrétan pld. a programozók – azt nem teszik lehetővé a számára? Magyarán *tudatossá válhat-e egy intelligencia önmaga létezésére anélkül, hogy az azt létrehozók ezt nem teszik lehetővé, például programilag?*

Itt a tudomány és a metafizika közös mezsgyéjére jutottunk. Adva van ugyanis a teremtő, azaz pld. a MI-t létrehozó alkotók, emberi csoportja, aki az összemberi intelligencia „szellemi koncentrátumát” használja egy olyan valami létrehozásához, amely létezőt egy, vagy több adott cél, célok érdekében alkot meg. A MI ugyanis eleve egy nagyon absztrakt fogalom, sokkal konkrétabban tekintve ugyanis az már rég itt van körülöttünk pld. az alkalmazott számítástechnika területein, a mobiltelefontól, a televízió át, a különböző gépek esetében. Ez is mind-mind MI, csak nem így nevezzük, pedig mesterséges intelligencia hajtja a gépeinket. A MI-t azonban manapság sokkal inkább mítoszteremtés eszközeként használják, amelynek eredményeként a MI, mint entitás van kommunikálva, és a MI mint entitás egyre inkább mutat individuális jegyeket, és most ne feltétlenül a humanoid formájú robotokra gondoljunk, hanem arra az „emberarcú” MI-ra, amely lassan átveszi a gondolkodást és a cselekvést, egyre több szakterületen az ember felett, és a konkrét, mindennapi életben egyaránt. Jelenleg ugyanis a média által annak a tudatpropagandának az egyre hangosabb, egyre agresszívabb kommunikációja folyik a nagy tömegek felé, hogy a MI, lassan mindenben legyőzi az embert, és ebből kifolyólag az embernek ma már csak egyetlen esélye lehet a MI-val való „versengésben”, nevezetesen a MI-val való „összekapcsolódás”, fúzió, egyfajta transzhumanista elképzelésben, mint az emberi evolúció következő lépcsője.

Itt eleve hatalmas csúsztatás jelenik meg, amikor is a MI és az adott egyed szembeállítását, egyfajta természetes és szükségszerű versenyként jelenítik meg egyesek. Mert bár reális az, hogy az ember versenghet, a tulajdonképpen saját maga által alkotott racionális Gólemmel, azonban a nagy kérdés az, hogy miért kellene tulajdonképpen versengenie vele, *miért nem az a kérdés inkább, hogy a MI hogyan szolgálhatná az embert, vagy az emberiséget egy élhető, szeretetteljes világ létrehozásában és fenntartásában*, ha már itt tartunk. A transzhumanizmus tehát ilyenképpen egy abszurd helyzet abszolutizálásából levont következtetés és válasz is egyben, az önmaga által létrehozott problémára. Magyarán létrehozunk gépeket, aztán versengünk a gépekkel, majd mivel egyre inkább úgy tűnik, hogy nem tudjuk legyőzni őket, akkor megoldásként felkínáljuk magunknak, a gépekkel való „fuzionálás” lehetőségét. Ez a szemlélet azonban egy torz, és minden életközpontságától elrugaskodott erkölcsöt testesít meg, amelynek a középpontjában a mindennek feletti hatalmi versengés elve nyilvánul meg. Létrehozzuk a MI-t, hogy aztán legyőzzön minket, és egyetlen kiútként a vele való egyesülés lehetőségét jelöljük meg magunknak.

A MI nem utópia, hanem a jelenkor valósága. Ám a MI jelenleg javarészt, látszólag olyan érdekkörök kezében van, amelyek elsődlegesen arra használják fel ezt a szellemi fegyvert, potenciált, amit a MI birtoklása jelent, hogy mások felett uralmat nyerhessenek. Nem véletlen, hogy a sci-fi írók fantáziáját is már régóta foglalkoztatja a MI-val való hatalmi élés és visszaélés lehetősége. A legnagyobb gond a MI esetében, hogy valójában azt a MI-t, ami sok emberi lény – tudós, matematikus, mérnök, programozó stb. - munkájának az eredménye, a világ hatalmi körei sajátítják ki elsődlegesen az emberi lét felett nyerhető ellenőrzés és uralom elnyerésére. Ez ma már nem összeesküvés elmélet, hanem hatalomtechnikai gyakorlat, aki ebben kételkedik, az jobb ha utána jár, vagy nem is olvassa tovább ezeket a sorokat. Ugyanez a helyzet az összemberiség technológiai tudásával, amely ma pár, mindent meghatározó szellemi centrum kezébe került, és itt gondolok a nem csak publikus technológiákra, hanem azokra a titkos hadi technológiákra, amelyek mindig a polgári alkalmazások előtt járnak, és amelyek talán soha nem is fognak megjelenni, polgári alkalmazások formájában.

A legnagyobb problémát tehát jelen megközelítésben nem a MI létezése, vagy annak különböző körök által történő kutatása és fejlesztése jelenti, hanem az a beteges emberi gondolkodás, amely ezt is, mint annyi minden mást a történelemben, a mások felett elnyerhető uralom és hatalom megszerzése érdekében pozicionálja. Ezen törekvésekhez felhasználja az összemberi tudást, ami semmiképp sem lenne szabad elzárva legyen az emberiség egésze előtt, és pusztán a hatalmi érdekek centrumaiban koncentrálódjon. Jelenleg ugyanis mindazon technológiák, melyek a polgári életben elérhetőek, pusztán egy részét jelentik annak a technológiai tudáshalmaznak, amit az emberiség felhasznál, a bolygónkon uralkodó hatalmi téboly érdekében. Ettől a tudatosságtól a MI nem fogja megmenteni az emberiséget, sokkal inkább a MI felhasználói fogják az emberi fajt arra az ösvényre terelni, aminek következtében a jelenlegi emberi viszonyok végleg felszámolásra kerülnek majd, és mindenféle opcionális eshetősége nélkül. Ennek eszköze jelenleg a MI, amelynek bizonyos jól körvonalazható, hatalmi érdekek által inspirált fejlesztői, egy tökéletesen emberidegen tudatforma, egy mesterséges tudat és szintetikus psziché, „Mesterséges Lélek” létrehozásán fáradoznak. A homo sapiens sapiens tehát választás előtt áll, de a választás lényege – bármilyen különös is legyen – nem technikai jellegű, sokkal inkább etikai. Ugyanis az a szemlélet, amely az örökös versengésen, az örökös hatalmi és gazdasági uralomszerzésen alapul, és amelynek eredményeként hatalmas vagyonok és erők koncentrálódhatnak „láthatatlan” kezekben, magát az emberi létezés alapjait ásta alá. Ebből a MI nem mentheti ki az emberi tudatot, legfeljebb csak annak totális felszámolásában segídezhet. Sajátságos helyzet ez, hiszen ismét a hatalmi potenciálok versengése van jelen,

melynek eredményeképpen tömegek szenvedik el, eme egyre embertelenebb hatalmi víziók következményeit.

Miközben bolygónk számtalan problémával terhelt, továbbra sem vesszük észre, hogy a gondok gyökere nem a MI létében vagy nemlétében, illetve mibenlétében ragadható meg, hanem magában az emberi tudatokban keresendő. A valódi kérdés az, hogy az emberiség képes-e, egy olyan gyökeres tudati változásra, amelynek eredményeképpen felhagy a jelenleg uralkodó erkölcsiséggel, mely következtében nem csak a Kék Bolygó, de elsősorban önmaga léte került végveszélybe? Erre a kérdésre azonban itt és most nem adhatunk válaszokat, a téma terjedelmességéből fakadóan. Egy bizonyos, a változást nem a MI hozza majd el, mert azt a változást, amire fajunknak égetően szüksége lenne ahhoz, hogy a mai tarthatatlan viszonyok megszűnjenek, nem kívülről, hanem belülről lenne szükséges minden, ebben érintett **egyednek** megéreznie és megértenie. Ez az, amit soha nem érezhet majd át a Mesterséges Intelligencia, és a Mesterséges Lélek. Ezt az üzenetet csak hús-vér, érző emberek érezhetik és érthetik majd meg, ha még lesznek ilyenek a jövőben. De a remény hal meg utoljára, és a jól bejáratott közhelyek.

3. Érzelmi polarizáció

avagy az elmekontroll emocionális befolyásolás általi technikája

Az alábbiakban az érzelmek által manipulálható ráció működésének egy logikai sémáját kísérem meg felfejteni. Ehhez egy konkrét élethelyzetet hozok tanulmány példaként.

- *Emberünk bemegy egy fagyfaltozóba egy társasággal. Valaki megkérdezi tőle, **szereted-e a vanília fagyfaltozt, vagy sem?***

Melyek a fenti kérdésre adható lehetséges válaszok?

- A. Igen
- B. Nem
- C. Nem tudom, nem kóstoltam, így nem alakítottam ki álláspontot ezzel szemben.
- D. Kóstoltam, de az íze hidegen hagy. (semlegesség, nem szeretem de nem is utálok)
- E. ....

A fenti példa egy lehetséges logikai absztrakciója a következő lehet:

A.) Találkoztam a jelenséggel, és a bennem kialakult érzéki tapasztalás érzelmi hatást, vonzalmat eredményezett. Létrejött az érzelmi kötődés az alany és a tárgy között, pozitív értelemben.

B.) Találkoztam a jelenséggel ideális esetben, tehát érzelmi ítéletem egy érzéki megtapasztalás eredményeként: negatív irányú. Az íz nem ragadott meg, nem alakult ki az érzelmi kötődés az alany és a tárgy között, pozitív értelemben. Lehetséges nemmel válaszolni ugyanakkor abban az esetben is, ha a közvetlen, személyes megtapasztalás nem jött létre, ám ez esetben az ítéletalkotás, nem megtapasztalás eredménye. Előítéletnek is nevezhetnénk, mivel úgy alakítok ki határozott ítéletet, hogy a jelenség tárgyát, közvetlenül nem tapasztaltam meg.

- C.) Teljes, „ártatlan”, tapasztalati alapot nélkülöző semlegesség.
- D.) Tapasztalati alapú semlegesség.
- E.) ....

Most nézzünk meg, egy olyan, a fentiekből nem feltétlenül következő, de azok által felfejthető, tipikus érzelmileg manipulált logikai-gondolkodási hibát, amely ha meghatározóvá válik – például a közgondolkodásban – akkor ez által megosztható, végzetes indulatok által polarizálhatóak azon emberek, akik vagy egyik, vagy másik oldalról magukévá teszik mindezt.

- *Ha te nem szereted a vanília fagyfaltozt, akkor **vaníliafagyfaltozó** vagy!*

(Az ilyen érzelmi viszonyulás és gondolkodás vezetett a világháborúkhöz, a kegyetlenkedésekhez és az emberirtásokhoz, így akik ilyen szélsőséges nézeteket vallanak, azok maradiak, nem haladóak, szellemileg fejletlenek, és kirekesztőek a vaníliafagyfaltozt szeretőkhöz szemben. Nincs helyük tehát egy nyílt, normális, szabadelvű fagyizóban = társadalomban, mivel ez a gondolkodás elavult, veszélyes és közösségellenes.)

A zárójeles rész természetesen már egy ideológiai retorika kiharikórozása, annak a logikai buktatónak a bemutatása, amely által összemosható, a valamihez érzelmileg nem kötődő

viszonyulás a szélsőséges elutasítással, azaz a gyűlölettel. Ez a logika ugyanis azt sugallja, hogy ha valaki nem szeret valamit, akkor az már automatikusan ellensége is annak, az már automatikusan gyűlöli is azt a valamit/valakit. Hol marad azonban a logika, és a gondolkodás valódi szabadsága ezen esetben? Vizsgáljuk meg a fentieket teljesen, és kizárólagosan, csak a logika matematikai eshetőségeivel.

Egy adott jelenséggel, tárggyal, személlyel, entitással, létezővel stb. szemben kialakítható értelmi és érzelmi viszonyulások alapvetően annak megtapasztalása által, de annak megtapasztalása nélkül is létrejöhetnek. Az előbbi empirikus, a második „virtuális tapasztalás”, azaz mindennemű empirikus tapasztalás nélkül kialakított értelmi és/vagy érzelmi viszonyulás, képzet. Az első esetben esetben érvényesek a fent megfogalmazott A, B, C, D esetbeli viszonyulások, a második esetben lehetségesek a következő logikai felvetések:

- I. Nem kóstoltam, de igen.
- II. Nem kóstoltam de nem.
- III. Nem kóstoltam, mert hidegen hagy a megismerés vágya.
- IV. Nem kóstoltam, mert nem akarom megtapasztalni.
- V. Nem óhajtok álláspontot foglalni tapasztalat nélkül.
- VI. Nem óhajtok álláspontot foglalni sem tapasztalatilag, sem tapasztalat nélkül.
- VII. ....

A legelső esetben a válasz logikailag lehetséges, azonban tapasztalatilag érvénytelen. A második esetben a válasz logikailag lehetséges, de előítéletes, így tapasztalatilag érvénytelen. A többi esetben arról van szó, hogy a „*szereted-e a vanília fagyaltot, vagy sem?*” kérdéssel nem óhajtok foglalkozni, különböző okokból. Amint látjuk, logikailag a kérdés igen sokrétűen közelíthető meg, és csak a főbb logikai lehetőségek kerültek felvázolásra. A fentiekből következik tehát, hogy mivel egy kérdésre nem csak a *dilemma* logikai sémája alapján lehetségesek válaszok, megoldások, logikai lehetőségek a kombinatorika és variatorika értelmében, így az a dilemma alapú gondolkodás, amely végzetes polarizáltságot gerjeszt az emberi közgondolkodásban, tulajdonképpen nem csak kártékony, de szélsőségesen leegyszerűsítő is egyben.

A valódi érzelmi szélsőség ugyanis nem abban van, ha a „*szereted-e a vanília fagyaltot, vagy sem?*” kérdésre nemmel felel valaki, hanem abban, ha azt feleli: gyűlölöm azt. Mert attól, hogy valamit nem szeretek, attól még nem szükséges gyűlölöm azt. Nem szeretni valamit, még nem jelent gyűlöletet, pusztán egy értékítéletet, amihez mindenkinek szíve joga ragaszkodni, amint bárki meg is változtathatja ezt az érzelmi viszonyulását, akár pozitív akár negatív értelemben az időben.

A valóban szélsőséges, a logika szabályait semmibe vevő, érzelmi manipulációt hordozó megközelítés tehát nem az, ha valaki a „*szereted-e a vanília fagyaltot, vagy sem?*” kérdésre nemmel felel, hanem az, amikor valaki azt tételezi, hogy „*ha te nem szereted a vanília fagyaltot, akkor **vaníliafagyaltfőb** vagy!*”

Emocionálisan, durván, és korántsem egzaktul absztrahálva, leegyszerűsítve a következő virtuális skálán modellezhetőek az érzelmi polarizáció fokozatai:

- **rajongás**
- szeretet
- kedvelés

- szimpátia
- **semlegesség**
- ellenszenv
- elutasítás
- utálat
- **gyűlölet**

A különböző emocionális szintek különböző cselekvési motivációt jelenthetnek. A szélsőséges rajongás és a gyűlölet, hasonló reakciókat képesek produkálni, hiszen szinte csak hajszálnyi az a képzeletbeli mezsgye, ami eme érzelmi állapotok egymástól elválasztják. De ezen érzelmi állapotok is léteznek, és önmagukban nem lehet válasz rájuk az elfojtás, vagy bármilyen erőszakos módszer. Erőszak csak erőszakot szülhet, megértést és az abból fakadó belátást nem. Az emberi létezés meghatározói ugyanis elsősorban az érzelmek, az ember attól emberi, hogy képes a világban található tartalmakkal szemben – tárgyak, személyek, jelenségek stb. – érzelmi viszonyulást kialakítani. Az így átélhető és megtapasztalható érzelmi állapotok mind intenzitásban mind irányultságban tág határok között mozognak, így az emberi létezés az elsődleges mozgatórugói nem racionális, hanem emocionális természetűek. A rációt tulajdonképpen az érzelmek hozzák mozgásban, egy emocionális cél érdekében. A hatalmi, birtoklási vágy ugyanúgy, mint például a létfenntartás ösztöne, mind emocionálisan motivált, akárcsak a legmagasztosabb, legnemesebb vágyak.

Az emocionalitás nem felszámolandó tartozéka, nem elnyomandó képessége az emberi lénynek, sokkal inkább lehetőség, és kihívás is egyben, hogy a racionális megértés által uralmat nyerhessünk saját emocionális lényünk felett. Az emberi lény ugyanis a legkönnyebb módon önön emocionalitása és ebből fakadó irracionálitása által manipulálható tudati értelemben. A gazdagabb, színesebb, mélyebb érzelmi árnyalatok azonban csak abban az emberben lehetnek tudatosan jelen, aki felismeri, hogy a világ(á)ban lévő érzelmi viszonyulásában tudatossá kell válnia saját ösztönlényére, és annak reakcióra, máskülönben azok fogják uralni és meghatározni őt. Aki pedig képes egy ember emocionalitását uralni, az képes annak racionalitását is befolyásolni és programozni.

Tipikus, illogikus, érzelmileg manipulatív, marginalizáló, diktatórikus és erőszakos megközelítés tehát a következő állítás: „*Ha te nem szereted a vanília fagyaltot, akkor **vaníliafagyaltfőb** vagy!*”

A fóbia beteges, indokolatlan félelmet jelent, amit ma – „hála” a pszichológiának – egyértelműen betegségnek könyvelnek el bizonyos berkekben. De mi van, ha a vaníliafagyihoz való viszonyulás igen cizellált is lehet, és annak visszautasítása, elutasítása, nem kedvelése még egyáltalán nem jelent fóbiát, végképp nem szélsőséges, tettelegességig fajuló gyűlöletet. A jelenkor, magát „liberálisnak” beállító, ám valójában minden valódi másként gondolkodásra alkalmatlan, azt elnyomó, azt kirekesztő közgondolkodása inkább hasonlít egy gondolatdiktatúrához, mintsem a logika intellektuális Parnasszusához. Ugyanakkor az emberi közgondolkodás – ideológiáktól mentesen is – sajnos önmagában hordozza a választási kényszer folyamatos csapdáit, amely az emocionális viszonyulások polarizáltságában nyilvánul meg.

Szereted, vagy nem szereted? Like vagy unlike? Ez az *egy bites ember* gondolkodási sémája, a hozzá kapcsolódó érzelmi leegyszerűsítéssel. Tényleg csak ennyi lehetőségünk van az érzelmi viszonyulások tekintetében? Tényleg automatikusan homofób például az, aki nem szereti a

homoszexuálisokat, pusztán csak azért, mert azok homoszexuálisak? Mert megfordíthatjuk a kérdést: heterofób-e az, aki nem szereti a heteroszexuálisokat, pusztán csak azért, mert heteroszexuálisak?

Önmagában miért kellene – pusztán önmaga létéből kifolyóan – szeretni bármilyen identitást is? Elfogadni valamit érzelmi viszonyulástól mentesen is lehet, mint jelenséget. Azonban kényszeríteni valakit bármi „szeretésére” egyrészt erőszakos, másrészt szabadságellenes, azaz illiberális cselekedet. Egy racionálisabban működő társadalomban nem identitások küzdenek identitásokkal, és nem kényszeríthetnénk rá senkire semminek az elfogadását, annak akarata ellenére. A kényszer, a negatív értékítélet és kategorizálás ugyanis értelemszerűen válthat ki ellentétes reakciókat, így pont hogy nem az elfogadás, hanem az elutasítás jön létre, még olyan emberek esetében is, akik egyébként annak előtte semlegesén viseltettek az adott kérdésben. El is érkeztünk tehát ahhoz az emocionális alapokon nyugvó, egyébként teljesen racionálisan irányított társadalommérnöki tudatmanipulációs technikához, amely által mesterségesen gerjeszthetők és tarthatóak fenn társadalmi ellentétek, feszültségek, és rombolhatóak le valódi, tradicionális emberi kapcsolódási pontok, közösségek. Ez a „majd mi megmondjuk, hogy te mit tolerálj, és minnek a tolerálása kívánatos számunkra” valójában a legerőszakosabb intoleranciát jelenti, ami valaha megjelent az emberi társadalmakban, tolerancia néven.

Még egy fontos adalék a fentiekhez az, hogy bizonyos identitások pozitív diszkriminációja által, a fentiekben ismertetett, logikai csúsztatásokkal létrehozott, emocionális alapú társadalmi feszültségkeltéssel folyamatosan megoszthatóak az emberi közösségek, a különböző ideológiák egymás ellenében történő ütköztetésével. Ezért szintén az emocionális alapú „gondolkodás” a felelős, ami azért nem lepleződik le, mert a jelen korban szinte sehhol sem tanítják, az emberi gondolkodás alapját képező logikai törvényszerűségeket, és azok gyakorlati alkalmazásait, melyek által könnyedén átláthatóvá válhatnak, az ilyen, és ehhez hasonló hatalmi, és társadalommérnöki, manipulációs technikák, mesterkedések. *Divide et impera!* Oszd meg és uralkodj – ez az egyik leghatékonyabb eszköz, mellyel a mai napig sikeresen lehet szétrombolni közösségeket. Ebben pedig az emberi faj, alapvetően emocionális beállítottsága remek táptalaj azoknak, akik hideg rációval, de amúgy a hatalmi, birtoklási vágy, pszichózis vagy őrület által szintén emocionális alapon mozgatva, nem túl tiszta szándékkal képesek és tudnak manipulálni, kijátszani egymás ellen, emberi lényeket.

4. A kétélű kard

Ezen elmélkedésben kérdéseket vetünk fel és lehetséges válaszokat próbálunk keresni, arra a kérdésre, hogy *miért válhatott a Római Birodalomban a zsidó-kereszténység államvallássá?* A jelenkori hivatalos történelemszemlélet, amely erőteljesen áthatott és a mai napig meghatározott a zsidó-keresztény mítosztól, a kérdésünk tekintetében nem szolgáltat kielégítő választ. Mind a Római Katolikus Egyház, mind a „pártatlan”, hivatalos történetírás és történelemtudomány ugyanis, a kezdeteket illetően inkább a kereszténység történetére, vagyis annak megjelenésére, elterjedésére, kezdeti üldöztetésére majd győzelmére, diadalmas felemelkedésére fókuszál, és szinte egyáltalán nem foglalkozik a fentebb megfogalmazott döntő fontosságú kérdéssel. A miként és a hogyan kérdése – mely inkább tartozik a történelemtudományok hagyományos vizsgálódási területébe – most nem játszik elsődleges szerepet jelenlegi vizsgálódásunk szempontjából, annál is inkább, mivel a győztesek által megírt történelemkönyvek történelmi objektivitásába helyezhető bizalmunk igencsak kétséges.

Hiába igyekeznek ugyanis a jelenkori hivatalos történelemtudomány ideológusai, dogmatikus módon sulykolni azon tézisüket, hogy márpedig a történelemtudomány igenis képes objektív történelemszemléletre, mert a történelem tényei akkor is tények maradnak, ha azokat megkérdőjelezzük, vagy egyenesen eretnek módon, esetleg elvetjük őket, a valóság az, hogy objektív történelemtudomány a mi meglátásunk szerint nem lehetséges, és ennek igen egyszerű okai vannak. A jelenlegi történelemtudomány teljességgel meghatározott ugyanis azon hatalmi és ideológiai tudatformáló erőterek által, amelyek lehetetlenné teszik, hogy a hivatalosan elfogadott és engedélyezett axiomatikus valóság és időszemlélettől eltérő szempontrendszerek is megjelenhessenek, továbbá a történelemtudomány társtudományai által feltárt adatok, másféleképpen is értelmezhetőek lehessenek, mintsem azt a kizárólag tudományos-materialista tudatterekben elfogadott szemlélet megengedi. Konkrétabban szólva jelen esetben arról van szó, hogy például a lineáris evolúcióelmélet időszemléletéből kiindulva, maga a történelemtudomány sem képes megszabadulni attól a premissától, hogy az időben minket megelőző korszakok láncolatában, a jelen kor képviseli a legfejlettebbet, és ezen szemlélet – önmaga foglyaként – nem is képes semmilyen, minket megelőző korból származó szellemi örökséget másként szemlélni, mintsem kezdetleges, primitív, tökéletlen valaminek. Példának okáért ezért lehetséges, hogy önmagát a zsidó-kereszténység az őt megelőző korszakok spiritualitása fölé pozicionálja, és ez az önabszolutizáló szemlélet rányomja a bélyegét minden lehetséges, tőle eltérő szemléleti lehetőségre, diszkvalifikálva mindazt, ráadásul a lineáris-evolucionista történelemszemlélet segítségével.

Természetesen a jelen korban már rengeteg mindenre fény derült a zsidó-kereszténység sötét foltjait illetően, de ezek az adalékok – akár igazak, akár nem – semmit sem változtatnak azon a tényen, hogy az eleve Krisztussal meghatározott időszámítás, ami eme új korszaknak a nulladik kilométerköve, más szemlélettel tekintsen mindarra, ami a nulladik kilométerkő előtt volt, és létezett. Eme szemlélet önabszolutizálási törekvését jelzi már maga ez az önkényesen meghatározott új időszámítási rend is, amely önmagát minden, időben előtte lévő történelmi valóság fölé igyekszik pozicionálni, és eme törekvésében a múlt emlékeit teljesen és kizárólagosan csak és kizárólag saját paradigmájának a foglyaként képes megközelíteni, kezelni, értelmezni. Ez valahol teljesen törvényszerű is, az azonban már nem, hogy mindazon szemléleteket, melyek kívül esnek eme önkényességen, válogatás nélkül, csak és kizárólag az áltudományosság kategóriájával illesse. Mert bár kétségtelen, hogy pont eme nézőpont legitimizálása miatt is, rengeteg olyan zavaró, nevetséges, és eleve megtévesztést szolgáló elmélet és személet jelent meg az utóbbi időkben, melyeket sokszor

azért kapnak fel egyes szellemi áramlatok, hogy eleve, válogatás nélkül lejárathassák, magának a jelenlegi hivatalos, tudományos-materialista történelemszemlélettel szemben, vagy amellett felvethető alternatív történelemszemléleti lehetőségeket, szemléleti rendeket. Tipikus módszer ugyanis a másként gondolkodók lejárására az, hogy mindenkit egy kalap alá igyekeznek venni, sok esetben olyan jelenségek képviselőivel, melyek azért léteznek, jönnek létre, vagy azért kapják fel őket, hogy a lejárás eszközeként használhassák fel őket azon irányzatok képviselőivel szemben, melyek akár a klasszikus értelemben vett tudományosság berkein belül maradván is, képesek lennének valami gyökeresen más szemlélet megjelenítésére. Ugyanis nem föltétlenül szükséges elvetni a maga egészében a jelenkori, hivatalos tudományosság eredményeit, vagy módszerereit ahhoz, hogy teljesen más kép rajzolódhasson ki, akár a jelenlegi mozaikkockák felhasználásának a segítségével.

A történelemtudomány eleve a legkevésbé egzakt tudományágak egyike, bármennyire is igyekeznek azt a jelenlegi mítoszteremtők annak beállítani. A történelemtudomány súlyosan terhelt a tudományos-materialista tudatformálás módszertanától, és ez alapjában véve a jelenlegi zsidó-kereszténység történelemszemléletével egyre inkább összeegyeztethetőnek látszik. A vallás és a hivatalos tudomány között – amint azt már más írásokban taglaltuk – sokkal több a közös pont, és az ebből fakadó átjárhatóság, mintsem azt naivan gondolhatnánk, és ez a mítosz és a mítoszteremtés jelenlegi materialista beállítottságának tanulmányozása által érthető meg. Visszatérve a kiinduló kérdésünk vizsgálatára, ezen rövid felvezetés azért vált szükségessé, mert ez által érthetőbbé válhat, miért nem helyezi a jelenlegi tudományosság érdeklődése középpontjába a *miértet*, sokkal inkább a hogyannal foglalkozik helyette. A miért ugyanis mindig a végső vagy eredendő okokra fókuszál, a hogyan pedig egy folyamat kibontakozására, létrejöttének a történetére. A miért közvetlenül az ideára mutat, a metafizikai célra, a tervrajzra, amit belefoglaltatunk később egy mestertervbe, a hogyan viszont nem más, mint az így létrejövő mesterterv megvalósulásának a dokumentálására irányuló vizsgálódás. Szerencsés esetben e két irányultság vizsgálata együtt fut, azonban ha az igazság elfogult, axiomatikus és preconcepcionális, ideologikusan irányított szemlélete, vizsgálata a cél, akkor többnyire a „miért” vizsgálata a háttérbe szorul, vagy sokszor fel sem tevődik, mondván, hogy a „miért” az jobbra már a filozófia körébe utalható kérdés, amit az egzakt szemléletű tudományos valóságmegközelítésnek nem feladata vizsgálnia. Ebben van némi elfogadható logika, példának okáért vizsgálhatjuk az univerzumunkat, annak struktúráit, ám arra a kérdésre, hogy mindez „miért jött létre” a tudományosság nem adhat maradéktalanul kielégítő választ. Ugyanakkor a hivatalos tudományokat irányító szellemi erőtér viszont önkényesen kiemelhet bizonyos ideológiai célok érdekében – lásd tudatformálás, világképformálás – elméleteket.

Ilyen meghatározó elmélet ma az „ősrobbanás” elmélete, amely ma már sokak számára megkérdőjelezhetetlen dogmává merevedett, és amely elmélet köré ma már rengeteg szövevényes társelmélet csatlakozott, hogy azt, amit egyesek láttatni akarnak, az egyre megcáfolhatatlanabb, egyre bonyolultabb szellemi építménnyé szerveződhessen. Azonban legyen bármennyire bonyolult, tudományos, vagy tudományoskodó egy elmélet, a „miért” kérdéssel szemben – a dogmáktól nem megkötött logika természetéből adódóan – valójában védtelen. Mert az ok-okozat, azaz a kauzalitás világában – pont a materialista tudomány létszemléletéből fakadóan is – nem határozható meg, minden bizonyossággal egy abszolút logikai, kauzális nullpont, ami előtt egy másik ok nem kellett hogy létezzen, pont a kauzalitás végtelen láncolatának a sajátosságából fakadóan. A kauzális világ ugyanis nem más, mint okok és okozatok végtelen láncolatának a lehetősége, amelyben *ők* ok, a kauzalitás természeténél fogva nem ragadható meg. Lenne lehetőség erre, de csak a kauzalitás meghaladásával, ám erre a tudományosság máris Abszolútumot, Istent kiált, és azt elutasítja – egyébként erre is van kényszerülve, saját valóságfelfogásából kiindulva. Azonban bizonyos

esetekben mégis úgy tűnik, hogy egyes érdekek semmibe veszik azt az építményt is, amit egyébként maguk működtetnek, és időnként mégis arra törekszenek, hogy a tudomány – önön természeténél fogva örökké relatív építményében – önkényesen kiemeljenek, és a más elméletek fölé helyezzenek bizonyos megkérdőjelezhetetlennek tűnő, ideológiailag és tudományosan jól körülbástyázott és védett vezérelméleteket. Ezek hasonlóan működnek, valamiféle isteni kinyilatkoztatáshoz, azaz akár a vallási dogmák, vagyis szinte érinthetetlenül és meghatározó, önabszolutizáló módon dominálják nem csak az adott tudomány területét, de kiterjesztik azokat – a kozmológia, a kozmogónia és az ontológiai területein keresztül – vezérideológiává az összes tudományterületet meghatározóan.

Egy gyermek – a kondicionálatlan logika eszközét használva – nem véletlen, hogy amikor a világ valóságát kezdi felfedezni, általában a „miért” kérdést teszi fel a legtöbb alkalommal, és nem a „hogyan”. A hogyan mindig másodlagos, ontológiai értelemben. A miért – a kondicionálatlan gyermeki logikában – értelemszerűen és természetesen mindig megelőzi a hogyant. Amint a tervrajz megelőzi a házat, és az elképzelés azt, amit az elképzelés nyomán megvalósítunk. A sorrend nem változhat, mert ha nincs ok, nem lehetséges okozat, az ok pedig a miért, a hogyan pedig az okozat létrejöttével kapcsolatos, mindig másodlagos kérdés kellene legyen. Persze a fentiekre mondják azt a materialista gondolkodók, hogy ez idealizmus, az okokra vonatkozóan bizonyossággal nem rendelkezünk. Ez az okfejtés helyénvaló, ám mégis keresztüllépnek rajta akkor, amikor bizonyos elméleteket, egyes jól meghatározott ideológiai érdekek mentén dogmaként merevítenek ki, mint például jelenleg, az éppen aktuális „ősrobbanás” elméletet. Mert egy gyermek könnyedén túljut ezen, amikor azt kérdezi: és az ősrobbanást mi és/vagy ki okozta? És ősrobbanást okozó okot mi és/vagy ki okozta? És a...kérdések láncolata végtelen, a kauzális logika formális használata esetén. Tehát az „ősrobbanás” nem ad és nem is adhat végső feleletet, semmilyen ontológiai kérdésre.

Ez a valóság, ezzel szemben vannak azonban ősrobbanás hívők, akik a logika eme alapelvét, „tudományosan” semmibe veszik akkor, amikor ezt az elméletet lassan már abszolút tézisként tüntetik fel. Persze a gyermekien egyszerű és logikus, ámbar annál kínosabb kérdésekre soha nem érkezik érdembeli válasz. Csak lekezelés, arrogancia, semmibe vétel, és ez mindent elárul, eme „tudományosság” irányultságáról. Nem véletlen, hogy a tudományos-materializmus úgy fél a „miért” kérdésétől, mint ama bizonyos ördög, a tömjénfüsttől. Mert ha igazán őszinte, és ideológia mentes lenne, akkor be kellene ismerje, hogy soha, semmilyen végső válasszal nem rendelkezhet, pusztán és kizárólag csak a kauzalitás logikai-filozófiai természetét figyelembe véve. Nincs legkisebb elemi részecske, amint legnagyobb sem. Kutatni azonban bármit lehetséges, a végtelenségig is, az ok-okozati háló végtelenségének köszönhetően.

Eme hosszas elemzés azért volt szükséges, hogy két dologra is rávilágíthassunk egyszerre. Először is arra a tényre, hogy a kauzális világban a jelenleg tapasztalható valóság olyan bonyolult logikai mátrix eredménye, amelyben abszolút ok kutatható, de minden kételyt kizáró bizonyossággal nem nevezhető meg, így még abban az esetben is, ha minden „objektív” tény, tényező, szempont, kordokumentum, kutatási eredmény stb. a rendelkezésünkre állna, sem válaszolhatnánk abszolút érvénnyel az általunk feltett kérdésre. Másodszer pedig, pont a fentiek természetéből fakadóan, bármilyen történelemszemléletet is alkalmazunk kiinduló pontnak, tisztában kell legyünk azzal, hogy a levonható konklúziók mindig ki vannak téve, az ok-okozati mátrix relativitásának, azaz abszolút érvényű magyarázat nem adható semmire sem. Azonban a kérdések attól még kérdések, és a valóban kíváncsi elme igyekszik válaszokat keresni bizonyos jelenségekre, ezért törekszik a logikai mátrix ismert kockáinak más lehetséges rendszerbe történő foglalására, más lehetséges képek kirajzolásának az érdekében. Ezen a ponton visszafordulhatunk a kiinduló kérdésünkhöz, hogy *miért válhatott a Római Birodalomban a zsidó-kereszténység államvallássá?*

Ez abból a szempontból izgalmas kérdés ugyanis, mivel a Római Birodalom szellemi és ideológiai bázisa nyilvánvalóan nem a zsidó-kereszténység fundamentumán emelkedett fel, és indult virágzásnak, ám a kétségtelen hanyatlásának, illetve metamorfózisának kezdete egybeesik a zsidó-kereszténység felemelkedésével, még konkrétabban azzal a folyamattal, mely során a Nagy Teodóziusz által egyeduralkodó államvallásként válva, immár egyre nagyobb és korlátlanabb hatalmi befolyást szerzett a Birodalom eszmei alapjainak a megsemmisítésére. Az írott történelem mai forrásait szemlélve ugyanis az történt(hetett), hogy a Birodalom történetének a leszálló ágában megerősödött egy olyan spirituális bázison felemelkedő új erő, hatalmi tényező, amely a már hanyatlásnak induló Birodalom felett, lassan átvette a spirituális uralmat, majd a spirituális hatalom gyakorlása által és azzal párhuzamosan, viszonylag rövid idő alatt megszerezte a teljes befolyást az úgynevezett „világi hatalom” struktúrái felett, miközben szisztematikusan rombolta le, és tépte ki azokat a spirituális, szellemi és eszmei gyökereket, amelyekből maga a Birodalom kibomlott, kifejlődött, kivirágzott és felemelkedett. Természetesen erre a kérdésre nem lehet egyetlen mondatban választ adni, végképp nem minden szempontból kielégítő, minden bizonyossággal elfogadható választ. Így csak néhány lehetőséget vethetünk fel, jelen vizsgálódási pontból kiindulva. Az egyik ilyen lehetséges válasz az lehet, hogy a kezdetbeli, egyre erőteljesebbé váló térítő lendülete által egyre agresszívabb módon terjedő zsidó-kereszténység olyan ideológiai bázist, azaz támogatókat nyert meg a birodalom felsőbb, vezető rétegeit is lassan behálózva, hogy annak látens hatalmi befolyása egyre kézzelfoghatóbbá vált a hatalom gyakorlóinak a számára. Bár természetszerűen a kezdetekben a Római Birodalom megpróbált megszabadulni ettől a vallási mozgalomtól, és egyre vehemensebb eszközöket alkalmazva főleg akkortól kezdve, amikor az ideológiai inkompatibilitása a zsidó-keresztény eszméknek nyilvánvalóvá vált az ókori Róma szellemi elitje, azaz műveltség és tudathordozó rétege számára.

A kezdetek kezdetén azonban a zsidó-kereszténységet nem tekintették többnek, mint szakadár zsidó szektának, és ameddig annak agresszív, térítő módszerei nem voltak zavaróak a Birodalomnak, különösebb figyelmet nem is szenteltek neki. Azonban amikor az ideológiai összeférhetetlenség nyilvánvalóvá vált, megindultak a tetteges intézkedések, amelyek az írott történelem forrásaiból tanulmányozhatóak egyedül, így természetesen erről sem rendelkezünk minden kétséget kizáró információkkal. A győztesek által írt történelemkönyvekben véres üldözések szerepelnek, melyek csúcspontján Néró állítólag a keresztények miatt gyújtotta fel Rómát, hogy tettét rájuk kenve alapot szolgáltatasson a véres üldözéseknek. Másként szemlélve a dolgokat, bármi is volt, a Birodalom aktiválta önön immunrendszerét, mellyel igyekezett kivetni magából, a számára nyilvánvaló spirituális-ideológiai ellenfelet, amely feltételezhetően koránt sem volt olyan szelíd és kegyes, mint azt a zsidó-keresztény Egyház, és egyes történelmi források azt ma bemutatni igyekeznek. A kezdetek kezdetéről ugyanis javarészt csak egyházi források állnak a rendelkezésünkre, és az ókori Róma közigazgatásbeli adatai, krónikái, forrásai is mind az Egyház kezébe kerültek, annak hatalomátvétele utántól kezdve, így azokat az évszázadok során egyrészt kedvükre módosíthatták, másrészt teljesen el is tüntethették, amennyiben azok számukra kedvezőtlen fényt vetíthettek diadalmas és világmegváltó tevékenységükre. A Katolikus Egyház hivatalos egyháztörténelmi forrásait tanulmányozva ugyanis teljesen egyoldalú, és elfogult történelmi szemlélettel találkozunk, amelyek a Római Birodalmat csak és kizárólag pogány erkölcsi fertőként, és a romlottság megtestesüléseként mutatta be, amelybe valódi fényt és üdvösséget a zsidó-kereszténység hozott úgy, hogy önmaga feláldozásától sem rettent vissza. Itt a vértanúkra és a mártír kultuszra kell gondolnunk, amely a kereszténység első periódusában keletkezett, és hatalmas erkölcsi tőkét jelentett a győzedelmes Egyháznak. A zsidó-keresztény dogmatika szerint ugyanis, a vértanú által maga Krisztus jelent meg a pogányság sötétségében, a

vértanúk pedig vérükkel Krisztus Egyházának igazságáról, és mindenek felett álló hitelességéről tettek tanúbizonyságot. Ez azonban további kérdéseket vet fel.

A győztes, azaz a hatalma teljében lévő Egyház, később bármit mítosszá emelhetett, függetlenül attól, hogy a Római Birodalomban milyen és mekkora mértékű volt a keresztények tettleges üldöztetése, megsemmisítése. Mert a nagy számok törvényét ismerve, az Egyház által képviselt igazság annál hitelesebbnek állítható be, minél nagyobb számú vértanút mutathattak fel, kanonizálhattak később a szentek seregébe, és hivatkozhattak rájuk írott történelmi forrásokban a későbbiekben. Azonban attól a pillanattól fogva, mikor az Egyház korlátlan befolyást nyert a Birodalom még működő struktúrái felett, egyrészt átvette a mítoszteremtő szerepét, másrészt mint mítoszteremtő és hatalomgyakorló, többé már nem tartozott elszámolni senkinek sem a történelmi hűséggel, így az utókor számára már csak azok a források maradhattak fenn, amelyek a zsidó-kereszténység mítoszáat a legteljesebb mértékben kiszolgálták, alátámasztották, hitelesítették, és minden kétség fölé emelheték annak megkérdőjelezhetetlen igazságát, elsőbbségét. Amint az írásunk előzményeiben taglaltuk, hogy sajnálatos módon a történelemtudomány eleve mennyire kiszolgáltatót, bármiféle történelmi hűség kérdésében, úgy ezen konkrét esetben a helyzet még súlyosabb, mert itt még a tudományosság – mint módszertani feltétel – sem szerepel a szempontok között. Magyarán, a teljhatalommal bíró egyház azt csinálhatott a kezében lévő történelmi forrásokkal és emlékekkel, amit akart. Nem véletlen, hogy a tettlegesség legdurvább formái virultak a „pogány” világ szellemi és tárgyi emlékeinek kegyetlen elpusztításának érdekében, úgy mint az épített örökség pusztítása, átalakítása, lefedése az új mítosz elemeivel, és úgy mint a szellemi lenyomatok válogatás nélkül való elpusztítása, úgy mint az ókori világ bölcséletének és kulturális, szellemi örökségének fizikai és szellemi értelemben vett felégetése, brutális módszerekkel.

Természetesen ilyen más birodalmak is alkalmaztak, a zsidó-kereszténység uralmát megelőzően is, ám ezen pusztítás minden mértéket felülmúlt, elég ha csak a Római Birodalom ilyen jellegű tevékenységét vesszük alapul, amely az őt megelőző kultúrák szellemi kincseit nem mindenáron elpusztítani, hanem első sorban asszimilálni, magába olvasztani igyekezett. Az alexandriai könyvtár felgyújtása – melyben sokak szerint az ókori kultúrák legértékesebb, legkiemelkedőbb írott szellemi hagyatékaik voltak fellelhetőek – felért az ókori civilizáció tudathordozó rétegének a kasztrálásával. Mert ezzel párhuzamosan ebben az időben már javában folytak, az akkor ismert világot behálózó térítő tevékenységek, melyek koránt sem álltak a vallási tolerancia jegyében. Az az igazság, amely vérrel és könnyekkel, szenvedésekkel tör magának utat, majd még több vérrel kényszeríti rá magát más létezőkre, erkölcsi szempontból nem nevezhető felsőbbrendűnek, és bármilyen szeretetvallás számára, maga a teljes meghasonlás kezdete. Nem tudhatjuk, hogy ha Jézus valójában, mint történelmi személy is létezett, pontosan mit tanított, hogyan és kiknek, csak azt, amit Jézusnak tulajdonít a zsidó-kereszténység. Azonban azon elvek – az amúgy ellentmondásoktól terhelt Evangéliumokból – amelyek mint valódi szeretetvallás-magvak kirostálhatóak, soha nem tették volna lehetővé, hogy a zsidó-kereszténység ilyen hatalmi gépezetté emelkedjen, amely aztán az eme hatalmi centrumot birtokló és irányító hatalom kezében, kíméletlen pusztítójává lett, az emberiség ősi szellemi kincseinek, ráadásul a vallás Istenének nevében.

Ezek alapján még izgalmasabb tehát a kérdés, hogy *miért válhatott a Római Birodalomban a zsidó-kereszténység államvallássá?* A Rómát létrehozó, azt felemelő, valódi szellemi erőknak nagy valószínűséggel nem állhatott az érdekében, ám a Birodalom kései örökösei azonban kétségtelen, hogy a zsidó-keresztény ideológiában megláthattak, számukra – legalább időlegesen – pozitív jellemvonásokat is. Az egyik ilyen lényeges jellemvonás lehetett, az emberi lelkeknek a pokol és a kárhozat, a bűn teológiájával való sakkban tartása, mely némi karhatalommal fűszerezve – a

kétkedők, azaz az eretneknek bélyegzett, gondolkodni képes emberek számára – kétségtelen praktikus hatalmi féket jelenthetett, hatalomgyakorlási, fegyvelési eszközként. Az Egyház ugyanis egyre agresszívabb módon szerzett hatalmat, a spirituális tanok magyarázata révén az emberek privát szférája felett, ennek pedig a szentnek mondott gyónás volt az egyik legkiemelkedőbb intézménye. Túl azon, hogy pszichológiai szempontból a gyónásnak kétségtelenül léteznek pozitív hozadéka, azonban mindez mint a lelkek és testek felett elnyerhető hatalom eszközeként is kiválóan szolgált. Gondoljunk csak az ókorban sok helyen létező közösségi gyónásokra, ahol gyakorlatilag az emberek legbelsőbb titkaikat szolgáltatták ki mind egymásnak, mind előljáróiknak. Később azonban ezen finomítottak, mert rájöttek arra, hogy az ember mások előtt kevésbé őszinte, azaz hajlamos a titkolózásra, így a négy szemközt folytatott gyónás sokkal hatékonyabb mélyebb titkok megszerzésére.

Visszatérve tehát például a Nagynak mondott Konstantin, vagy Teodóziusz esetére, melyben az előbbi látomásban nyert bizonyosságot Krisztusban, az utóbbit azonban Ambrus, Hippó püspöke vonta befolyása alá, valószínűsíthetően mindketten komoly zsidó-keresztény, pszichikus befolyás alatt álltak, amennyiben nem voltak képesek átlátni, hogy hosszú távon a kereszténység államvallássá tétele, a rövidtávon megszerezhető hatalomgyakorlási előnyökhöz képest katasztrofális következményeket jelenthet. A zsidó-kereszténység valójában trójai falóként működött azon hatalmi centrum kezében, amely a vallás trójai falóval vette át az uralmat, az ókori világ egyik leghatalmasabb birodalma felett. A zsidó-kereszténységből ugyanis legkevésbé a megtérített tömegek profitáltak, pont ellenkezőleg, az őket megtérítő erők, melyek a spirituális térítést, mint a tudatformálás erőszakos eszközét használták fel, a náluk sokkal cizelláltabb, sokkal magasabb rendű műveltség és kultúra ellen. Érdekes paradoxon, hogy az erőszakosabb, fejlettebb szellemiség törvényszerűen legyőzi kevésbé erőszakosakat, és a fejlettebbet. Bár nyilvánvaló, hogy a római Birodalomra sem a gyengédség és az erőszakmentesség volt a jellemző, amennyiben az írott történelem forrásai bármennyiben is hitelesek ezt illetően, azonban Róma kulturális gyarmatosítása egészen más, és sokkal engedékenyebb módon működött az antik világban. Ennek köszönhetően azt, hogy az őt megelőző szellemi nagyságoktól sokat tanulhatott, sokat magába olvaszthatott eme szellemi influenciákból, így gazdagabbá válhatott minden értelemben, miközben megőrizte önön identitását is ezzel egyetemben. Ez egy egészen másfajta világszemléletet jelent, amely értelem szerűen halálra van ítélve, egy nála erőszakosabb szemlélet spirituális-gyarmatosítást végző, tömegerejével szemben.

A zsidó-kereszténység tömegvallássá tétele hasonlatos a kommunista eszmék erőszakos terjesztéséhez, nem véletlenül, hisz a zsidó-kereszténység és a kommunizmus azonos ideológiai párhuzamokat mutat. Amíg a zsidó-kereszténység *communio*ja, azaz spirituális kommunizmusa Istenben, pontosabban Krisztus elvontságában valósul meg, addig a kommunizmus egysége egy istentelen, tisztán materialista társadalomszemléletben. Azonban mind a zsidó-kereszténység, mind a kommunizmus közös nevezője, és vonzereje az erőszakos spirituális forradalom, az előbbi esetében ezt térítésnek, az utóbbi esetében ezt osztályharcnak nevezték el annak ideológusai. Mindkét tevékenységnek azonban közös az ellenfele: a másként gondolkodók, a másként vallók, a másként létezni vágyók tömege. Mindkét eszmény jogot formál a társadalom erőszakos átalakítására, csak az eszközök és az eszköz érdekében használt retorikák a különbözőek, azonban a célok azonosak. Azonban a valódi cél, csak azok számára volt világos, mind a zsidó-kereszténység, mind a kommunizmus esetében, akik ezen ideológiákat kifundálták, és hatalmi törekvéseik érdekében ezeket előbb terjeszteni, majd céltudatosan használni kezdték. Itt már nem is az a lényeg, hogy ezen ideológiák gyökerében – esetlegesen – ténylegesen találhatóak nemes gondolatok, eszmei töredékek, hanem az, hogy a végső formáját elnyerve egy eszme, minek a szolgálatára lesz

behangolva. Így az is előfordulhat, hogy egy spirituális tanító nemes eszméket terjeszt, de ezeket mások eltorzítva, kiforgatva önön hatalmi érdekeik céljaira használják fel őket. Ezért szinte lehetetlen az Újszövetség esetében kideríteni, hogy a valóban nemes, magasabb etikát hordozó tanítások végül is honnan származnak, mert olyan módon vannak elegyítve, nyilvánvaló hatalmi ellenőrzést, irányítást, és nem az egyéni szellemi szabadság megtalálását szolgáló eszmékkal, hogy a nemes eszmék csupán csak csalétekként szolgálhassanak az arra fogékony, arra érzékeny lelkek számára. Viszont nagy hiba lenne azt hinni, hogy például az Újszövetségben található tanítások mind hamisak, mind rossz szándékkal születtek. Tévedés, az Újszövetség hordoz örök igazságokat is, de ezek úgy lettek egybekomponálva más nézetekkel, hogy a tanok egészét isteninek elfogadják örökre, ezen ellentmondások szellemi ingoványába rekedjenek.

Ha a Bibliát valaki hittel, a maga egészében „Isten szavának” fogadja el, az indoktrináltság börtönébe kerül, onnan pedig nem egyszerű a kiút, és nem is lehetséges csak akkor, ha „eretnekké válik”, azaz elveti az írások teljes és hibátlan isteniségének az elvét, hittételét. Csak ettől a ponttól kezdődhet az egyén szellemi felszabadulása, amely lehetővé teszi, hogy másképpen is rátekinthessen a világ valóságára, és a benne található összefüggésekre. *Miért válhatott a Római Birodalomban a zsidó-kereszténység államvallássá?* Ezen kérdésre zárószónak legyen elég annyi, hogy a „cui bono, cui prodest” elvét alkalmazva talán a fentiek alapján az lehet az egyik lehetséges válasz, hogy azért, mert valakik megtalálták azt a spirituális trójai falovat, amivel legyőzhették és a maguk céljaira használhatták fel az ókor utolsó, még relatíve a természet valóságának a talaján virágzó műveltségét, és kultúráját, amellyel együtt szert tehettek az ezt megelőző kultúrák örökségére, és azok érdekeik szerinti interpretálásának lehetőségére. A zsidó-kereszténység *új világtudatot* jelentett a régivel szemben, a szerves világot elszakította önön gyökereitől és a helyébe megalapozta, az újkorban már nyilvánvalóan látható, *szervetlen műveltséget* és kultúrákat, melyekben az emberi tudatok lassan és fokozatosan elszakadtak attól az ősi természeti valóságtól, amelyben addig önmagukat szervesen, a világ részeiként értelmezték. A globalizáció ezen hatalmi törekvések késői örököse, de ennek elemzése már nem tartozik a kérdésre adható feleletek közé.

5. Szabadság és szeretet

A zsidó-kereszténység: világhazugság. Minden vallás, amely monopolizálja az isten fogalmát: merénylet az emberi szabadság ellen. A monopolizáló „szent” könyvek: béklyók a szellem szabadságán. Egyetlen könyv sem szent, pusztán csak azért, mert valakik több ezer éven keresztül ezt sulykolják róla, szép szóval és/vagy erőszakkal az emberi tudatokba. A Biblia, a Korán és bármilyen írás, mely tagadja az ember és az általa kitalált istenek egylényegűségét: hazugság, szellemi méreg, elmevírus-program, mely elhitei az emberekkel, hogy az ember és az általa istennek nevezett szellemi entitás között csak és kizárólag a vallás és annak közvetítői rétege által lehetséges kapcsolat. Ami részben igaz is, hiszen ezen emberi elmék által született isteneket csak azok ismerhetik, akik kitalálták, és másokra hagyományozták őket.

Ezen istenképzetekkel évezredekken keresztül, gátlástalan szellemi és fizikai erőszak áldozatává tettek népeket, nemzeteket, pusztán csak azért, mert azok megvoltak saját istenképeikkel, vallási-spirituális elképzeléseikkel. Melyek olyanok voltak, amilyenek, a vallás minden pozitív és negatív aspektusát magában hordozva, de semmivel sem voltak alacsonyabb rendűek, vagy valamiféle „magasabb rendű” istenképzet kénye-kedve által, pusztán csak a létezésük okán is, pusztulásra ítélandók. A judaizmus, a zsidó-kereszténység és az iszlám: pszichózis, semmi más. Minden vallás az végső soron, a hinduizmus, a buddhizmus vagy bármely más önabszolutizáló spiritualitás sem kivétel ez alól, pusztán megnyilvánulásaiban, az általa hozott gyümölcs minőségében különbözik a másiktól. Egy vallás minél térítőbb, minél intoleránsabb más elképzelésekkel, más létezéssel, létformával szemben, annál inkább bizonyítékát adja, önön monopolisztikus, hatalomközpontú, diktatórikus, emberellenes lényegének.

A vallás nem magánügy attól a perctől fogva, mihelyst az az általa manipulált tudatokat más emberek meggyőződése ellen fordítja, és a tettegesség különböző módszerein keresztül ellentéteket, társadalmi feszültségeket gerjeszt. Amint ezek, bizonyos jól körülhatárolható spirituális és politikai, hatalmi érdekekkel egybefonódva, az emberi lények felett megszerezhető szellemi-lelki-fizikai hatalom megszerzésének az eszközeiként jelennek meg, úgy egyenesen az adott társadalom – ezen tendenciákat eltúrní nem akaró, azokat magából kivető, elutasító – rétegei számára a bűn, a törvénytelen erőszak, az emberi szabadság felett gyakorolt szellemi-lelki-fizikai terror eszközeiként, teljesen jogosan és szükségszerűen válnak ítélet tárgyává. Semmilyen istenkép, istenképzet képviselője – nevezze magát bármilyen hagyomány örökösének – sem formálhat jogot, hogy eme monopolisztikus elmeképzetet, melyet istennek nevez, rákényszerítse, akár csak egyetlen emberre is, „a szent, abszolút igazság” néven.

A vallásos eszmék társadalmi befolyását ugyanúgy kritika tárgyává szükséges tenni, mint bármilyen más, a társadalmat befolyásoló profán eszméket, tevékenységet. Itt a tudományos-materialista, vagy az ateista propaganda is vallásként kerül besorolásra, mert tudatformáló erőként, ugyanúgy korlátozza jelenleg az emberi tudat szabadságát, mint a fentebb említett vallások. Semmilyen meggyőződés sem zavarhatná meg önkényes módon, egy ideális társadalomban az emberi tudatterek szabadságát. Semmilyen spirituális szervezet, szerveződés sem formálhatja jogot, hogy önön képzetei és dogmái nevében a szellemi-lelki-fizikai kényszer bármilyen formája által, emberi lények tudatát befolyásolhassa más meggyőződésű emberi tudatok ellen. Semmilyen vallási meggyőződés sem magánügy, attól a ponttól kezdve, amint az más entitások felett, egy általa megnevezett abszolút tekintély nevében bármilyen szellemi-lelki-testi kényszer, erőszak kifejtésében nyilvánul meg. Legyen ez bármilyen szubtilis formája is a befolyásolásnak, a hamis képek, ideák önkényes módon való „abszolút igazságként” való beállításának, és az ezen lelki

befolyásoláson keresztül nyerhető hatalom megszerzésének: mind az emberi szabadság elleni büntett kategóriájába sorolandó be.

Nem az kérdés tehát, hogy léteznek, létezhetnek-e azok az istenek, istenképzetek, amelyekre a vallások utalnak, mert ez valóban, minden emberi lény magánügye, hogy valósanak, létezőnek fogadja-e el őket saját tudatában és elméjében. A valódi kérdés az, hogy megengedhető-e bármilyen szellemi-lelki-fizikai kényszer ezek által, ezek nevében, pusztán csak azért, mert önmaguk, egy általuk abszolútnak nevezett felsőbbrendű tekintélyre hivatkozva, annak képviselőiként beállítva jogot formálnak az emberi tudatok formálására, manipulálására, önön céljaikra történő megszerzésére. Bárminemű vallásosság, pusztán addig a határig lehetne magánügyként tekintendő, ameddig az egyetlen emberi lényben sem ültet el olyan képzeteket, amelyek nevében azok más emberi lények, más létezők, és szellemi valóságok ellen hangolják őket. Ugyanez érvényes nem csak a vallások, de egyéb profán, és megnyilvánulásaikban a fanatizmus jegyeit mutató eszmék, társadalmi, tudományos, történelmi, spirituális stb. elképzelésekre is.

Teljesen mindegy ugyanis, hogy egy-egy csoport mit képzel valósnak, igaznak, egyedül üdvözítőnek a maga nemében, ameddig eme képzetek nem törekednek egyeduralomra más elképzelések felett, addig magánügyként, az ember legbensőbb valóságaként kezelendők, és semmiféle törvénynek nem lehet hatalma ezek felett. Attól a ponttól fogva azonban mihelyest egy elképzelés, egy képzet, egy dogma, egy idea önmagát bármilyen módszerrel elkezd mások felé helyezni, amely által más lehetséges elképzeléseket, más lehetséges megközelítéseket igyekszik erőszakkal mag alá gyűrti, az ugyanúgy az emberi szabadság ellen elkövetett büntett kategóriájába lenne sorolandó, mint bármilyen más, erőszakos cselekedet. Ez azonban jelenleg, még csak fel sem vethető a „fejlett” társadalmakban, mert a hatalmi struktúrák mögött álló érdekek, mind a vallást, mind a tudományt, a dogmatikus, erőszakos tudatformálás és manipulálás eszközeiként használják fel, a maguk okkult hatalmi céljaik érdekében. Így nincs semmilyen erő, semmilyen hatalom sem, amely valódi szabályozó erőt képviselhetne, a szellemi fanatizmus – akár látens akár látható módon megnyilvánuló – világ, valóság és tudatformáló erőivel, jelenségeivel szemben.

A valódi problémát jelenleg ez jelenti az emberi szabadság vonatkozásaiban, e sorok írójának a szemében, ebben a földi tudattérben. Az emberi faj nagy része ugyanis teljesen éretlen és érzéketlen a valódi szellemi szabadság fogalmának a megértésére. Ezért működhetnek mind a szellemi, mind a lelki, mind a fizikai hatalmi struktúrák úgy, ahogy működhetnek, mivel a jelenlegi emberi „össztudatosságon” belül, a szabadság teljesen kondicionálva van, különféle képzetekkel. Szabad csak az lehet, aki másnak semmilyen mértékben sem korlátozza a szabadságát. Ez azonban csak akkor működhetne, ha ezt mindenki felismerné, és elsősorban magára tartaná érvényesnek. *Ahol nincs szabadság, vagy legalább komoly, mindent átható törekvés a szabadság lényegének a megértésére, valódi szeretet sem lehetséges.* Ott a fél-elemek különböző tudatterei határozzák meg a létezés jellegét. Ha mindenki tiszteletben tartaná más szabadságát, az egy teljesen erőszakmentes társadalmat eredményezne. Ehhez azonban el kellene vetni a szabadság ama, ma divatos értelmezését, hogy szabad akkor vagyok, ha MÁS-Okkal, bármit, kedvem és kényem szerint megtehetek.

Szabad akkor vagyok, ha MÁSokkal soha, semmilyen körülmények között nem teszek olyat, amit ők nem szeretnének. Ez azonban utópia, mivel ehhez másoknak is ugyanígy kellene gondolkodniuk, élniük és cselekedniük. Ez lenne, lehetne a valódi szabadság és szeretet megtestesülése a létezésben. Egy álom, amely jelenleg nem teljesülhet, egy álom, amely azonban bármikor valósággá lehet bennem. Szabaddá én, mint ÉN bármikor válhatok. Annak a felismerésében, hogy a valódi

szabadság bármikor, bármilyen kor álom-valóságában elérhető, a létezésnek a LÉT álmaként való felismerésében. Felébredés ez, a létező *én* visszajutása az EGYetlen VALÓ forrásába, örök, teljes, hiánytalan *ÉN*ünk EGYségébe.

6. A kereszténység megtisztítása

„Itt visszafordulok és elmesélem a kereszténység valódi történetét. – Már a „kereszténység” szó is félreértés –, alapjában véve csak Egy keresztény volt, az pedig meghalt a kereszten. Az „Evangélium” meghalt, a kereszten. Amit ettől a pillanattól kezdve „Evangéliumnak” neveznek, már ellentéte volt annak, amit ő élt: „rossz hír”, Dys-angelium.

Az értelmetlenségig menően hamis, ha a keresztény megkülönböztető jegyét valamely „hit”-ében, mondjuk a Krisztus általi megváltásba vetett hitben látjuk: csakis a keresztény gyakorlat nevezhető kereszténynek, egy olyan élet, ahogyan az a valaki élte le, aki meghalt a kereszten... Egy ilyen élet még ma is lehetséges, bizonyos emberek számára pedig egyenesen szükséges: a valódi, az eredeti kereszténység lehetséges lesz minden korban... Nem egy hit, hanem egy cselekvés, mindenekelőtt pedig sok dolog nem-cselekvése, egy más lét,...” 39. fejezet.

Friedrich Wilhelm Nietzsche: Der Antichrist, 1888. *!

A kereszténység, mint létszemlélet és mint létszemléletből fakadó kultusz, a Föld nevű bolygón, az utóbbi kétezer évben bizonyosan kijelenthető, hogy soha nem létezett. Jelen sorok írója nem öncélú idézgetésből, nem ateista istentagadás gyűlölködésével, de nem is a vallások szabadság és szabad gondolat elleni motívumaival, hanem egy és egyetlen célból nyúlt eme mű mottójaként is felfogható idézethez: *a kereszténység megtisztításának sürgető tudatával.* „Isten halott” - és abban a korban, amelyben eme súlyos, a vallások szempontjából istenkáromló, az ateizmus szempontjából felszabadító gondolat megjelenhetett Nietzsche elméjében, Isten – mint a létezés átható, azt meghatározó, mindent átható Tudás, Bizonyosság és Szellem, már valóban meghalt, mint a létezés iránytűje.

Istent legelőször a vallások ölték meg, majd az ily módon Isten paródiává vált vallásoknak, a felvilágosodás ateizmusa adta meg a kegyelemdőfést, és valljuk be: szükségszerűen. Egy önkényúr és despota szintjére alászállított karikatúrát imádatni az emberekkel: ez a jelenkori vallások lényege. Az istenfélelem, mely a legabszurdabb elmekonstrukció, mi emberi elmében csak megszülethetett, azon vallásokban öltött testet, melyek soha nem szolgálták az emberi szellem és lélek valódi felemelkedését és önMAGára találását. Sokkal inkább váltak az általuk ostromozott világ, és világi hatalom kiszolgálóivá, az emberi szellem és lélek földbetipróivá, minden *magasztos* és emberi létet, szellemileg és lelkileg transzcendálni képes Való, Abszolútum tagadásává, antitézisévé. A kereszténység által megjelenített Antikrisztus, maga a zsidó-kereszténység lett, kegyetlen módon üldözve magát az Életet, és minden olyat, ami az élet szerves valóságaként, az emberi valóság egészséges vagy egészségtelen, de mindenképpen valós része.

A világ deszakralizálása a kereszténység által valósult meg, amely a világot eleve szakrális és aszakrális, azaz profán kategóriákra osztotta fel, az előbbit az utóbbi kárára túlzottan privilegizálva, a másik fölé emelve, mintegy a tézis-antitézis ellentétébe kényszerítette a létezés egységét. Így lassan, de szorgalmasan kettészakította magát a létezés, és a létezésben önmagát értelmezni próbáló embert, ezzel párhuzamosan pedig – s mintegy szellemi visszacsatolásként – az így meghasonlott emberi szellem, önmaga valóságának és léttérének, az Életnek a buzgó, fanatikus pusztítójává szegődött. A középkorban ennek emblematis archetípusaként emelkedett fel, az önmagát korbácsoló és sanyargató, világgyűlölő és életellenes szerzetes(rendek), mely az abszolút kívánatos, a szent ideájának a megnyilvánulásaként lett, torz, groteszk piederstálra emelve.

A pápai állam mérhetetlen gazdagsága és hatalma – paradox módon – mégis jól megfér emellett, ami a hatalom pszichológiájának szempontjából igencsak érthető is. A már-már klinikai esetnek tekinthető, vallásosan indoktrinált és pszichésen deformált, mazochista szerzetes, tökéletes megtestesülése volt a hatalom által óhajtott teljes szellemi és lelki alávetettségnek, nem átváltozva mindezt tenni: Krisztus nevében, az ő és Isten állítólagos gyönyörűségére és tetszésére. Ezzel párhuzamosan a zsidó-kereszténység ideológiai leple alatt az az őskommunista bolsevizmus valósult meg, amely a vezetőknek mindent, az alávetetteknek meg jóformán semmit sem engedett meg, mindezt Isten és Krisztus nevében téve. A bolsevizmus ugyanezt valósította meg, csak egyfajta ideológiai antitézisként, ateista, dialektikus materializmus néven. Sokan még a XXI. században sem veszik észre, hogy a zsidó-kereszténység és a bolsevik kommunizmus: egy és ugyanazon idea tükröződése.

Az Élet és emberellenes antikrisztusi létértelmezés megnyilvánulásai ezek, minden látszólagos ellentét ellenére. A zsidó-kereszténység: vallás, miként a bolsevista kommunizmus is az, csak a „kommunista Szentháromságban” nem az Atya, Fiú és Szentlélek, hanem Marx, Engels és Lenin „szentségtelen hármassága” foglalt helyet. Istenkároklás lenne eme merész antitézisbe állítása a zsidó-kereszténységnek és a bolsevik, kommunista internacionalizmusnak? Korántsem. Mindkét ideológia zászlaján az emberiség felszabadítása lebeg, az a felszabadulás, amely ezen ideológiák által soha sem érhető el. Nem érhető el, mivel a szolgaság és a rabság forrását mindkét eszme, ideológiai rendszer egy külső ellenségben jelöli meg, és nélkülöz mindennemű szellemi és pszichés, karakterológiai emberismeretet. A kereszténység a bűnben, a mindent meghatározó ősbűnben látja az ellenséget, melybe akarva akaratlanul – szerinte – minden létező fogan, vele- és bele születik, míg a marxista-leninista eszme az ellenséget az elnyomókban látja, és még csak fel sem tételezi annak lehetőségét, hogy a világ nem egyszerűsíthető le az elnyomott-elnyomó sémájára, miként a zsidó-kereszténység sem engedi meg, hogy a világot a bűn fogalmától mentesen értelmezhesse, a vallásba akaratlanul is beleszülető, annak dogmaival indoktrinált lény és elme.

A zsidó-kereszténység a még a frissen fogant, és újszülött emberi entitást sem képes a bűn mocska nélkül látni és láttatni, a középkor bűn-teológiájában, pedig ez a képzet, a konkrét pszichózis kórtanát is kimeríti, egyes egyházatyák műveiben. Mi ez, ha nem a megtestesült Dys-angelium? A zsidó-kereszténység nem más, mint maga az Antikrisztus, és annak uralma, amely még a XXI. században is képes, egyre agresszívebb formákban teret hódítani, gondolok itt a neonprotestáns, zsidó-keresztény szekták agresszív, szellem és lélekpusztító dühöngéseire. Isten halott, és halottabb már nem is lehetne, Krisztust pedig naponta ezrek és milliók feszítik újra és újra a keresztre, köszönhetően a velejéig romlott, és alapjaiban is hamis zsidó-keresztény bolsevizmusnak, amely megfertőzte az egész Földet. Ha valaki pedig azt hiszi, hogy a másik két *ábrahámita világvallás* a megváltás eszköze, nagyot téved. Az egyik az előzménye, a másik pedig a látszólagos antitézise, azonban valójában csak egy még elfajzottabb és kegyetlenebb verziója: a zsidó-kereszténységnek. Mindkettő az istenfélelem hatalmi pszichózisa, és semmi több, amely maximálisan kiszolgálja azon hatalmi törekvéseket, melyek által garantált, hogy soha nem lesz béke, a Föld nevű bolygón.

Eme igen élehangú bevezető után – melynek célja a valóság egy lehetséges nézőpontjának kíméletlen, őszinte és lényegre törő kifejtése – térjünk rá a lényegi kérdésre. **Lehetséges-e, és ha igen miként, a kereszténység megtisztítása?** Itt máris felvetődik a kérdés, hogy mit nevezhetünk, nevezhetnénk kereszténységnek, és mit zsidó-kereszténységnek, volt vagy lehetséges-e, egyik a másiktól függetlenül valaha is, és mi a korreláció a két idea között? A kérdés nagyon kényes, és annál is inkább az, mivel jelenleg csak és kizárólag a zsidó-kereszténység, és annak formái léteznek az emberi tudatokban, és ezen ideológia nem csak egy paradigmát határoz(ott) meg, de ezzel együtt

mindent a maga képére formált az utóbbi bő ezer évben, a világ nyugati részén főleg, de a keleti részén is meghatározó képen. Így tulajdonképpen ami jelenleg elérhető szellemi és fizikai téren, kereszténység néven, az teljesen összefonódik azzal a szellemi hagyománnyal, amit judaizmusnak nevezhetünk, és amely szellemi hagyomány teljesen átszövi a jelenlegi kereszténységet. Ennek következtében a jelenlegi zsidó-kereszténység már nem is értelmezhető a zsidó hagyomány nélkül, és ami még súlyosabb, a zsidó-kereszténység magvában található, ideológiai-hatalmi centrum mindent meg is tett és tesz annak az érdekében, hogy eme szétválasztás még csak elvi szinten se legyen felvethető.

A kereszténység – mint létszemlélet – jelenleg csak és kizárólag a judaizmus talaján megjelenő, azt kiteljesítő, azt kiterjesztő szellemi mozgástérként, leginkább egyfajta elmebörtönként jelenik meg, amelynek célja nem az emberi tudat felszabadítása az Élet kettősségének a szellemi-tudati-lelki integrálásával, hanem az emberi tudat félelemben való kondicionálása, egy emberen kívüli, és csakis egy emberen kívüli entitás, nevezetesen „Isten” által és annak nevében. A zsidó-kereszténység így nem a meghaladása a judaizmusnak, hanem a **valódi kereszténység** ideológiai, szellemi, lelki, pszichés és fizikai keresztre feszítése, amely az istenfélelem hatalmi teológiáját, és a hatalomgyakorlás mindennemű módszertanát alapozza meg az emberi tudatokban és lelkekben.

A zsidó-kereszténység ideológusai azonban – szerencsénkre – fél munkát végeztek ideológiai téren. Abban az igyekezetükben, hogy eltüntessék a nyomát a valódi kereszténységnek, azt a módszert alkalmazták, hogy amit nehezebb teljesen kiirtani a tudatból, azt egyszerűbb olyan kontextusba helyezni, amelyben önmagából kifordul, önmaga lényegével meghasonlik. Ez azt jelenti, hogy a zsidó-kereszténység előtt bizonyosan létező, valódi keresztény létszemléletet, ideológiát és életszemléletet belegyűrték a judaizmusba, és az így létrejövő szellemi építményt úgy konstruálták, hogy a kereszténység valódi lényege, mindig és mindenütt alárendelődjön, a tekintély és félelemlapú, hierarchikus hatalmi elveken nyugvó judaizmusnak. A judaizmus így termelte ki magából önmaga világhódító „forkját”, szellemi áprédjét, kiterjesztését és meghosszabbítását, amely aztán sikeresen terjedt el a Föld nevű bolygón, majd vált később meghatározó ideológiává, létszemléletté és vallássá, az azt irányító mindenkori hatalmi elit kezében. Ezzel ugyanakkor a judaizmus önmagát exportálta ideológiai téren, ugyanis a zsidó-kereszténység egyik alapvető tézise, nevezetesen hogy „Az üdvösség a zsidóktól jön” (Jn 4,22). továbbá hogy a zsidóság Isten kiválasztott népe. A zsidó-keresztény tehát ilyen értelemben egyfajta latens zsidóvá kell váljon, mivel a zsidóság – mint vallás és mint szellemi minőség – a zsidó-kereszténységben megkerülhetetlen és esszenciális módon van jelen.

Miből gondolhatnánk tehát, hogy a kereszténység – mint létszemléletet, életszemléletet, *cselekvési módot meghatározó ősi szellemiség* – egyáltalán létezhetett, a zsidó-kereszténységet megelőzően? Ennek a kérdésnek a megválaszolására talán a leghatásosabb módszer az, ha megvizsgáljuk a judaizmus szellemi-metafizikai orientációját, és a zsidó-kereszténység szent szövegeiben fellelhető, ám mind a judaizmussal, mind a zsidó-kereszténységgel ellentétes, azokkal paradoxonban létező **valódi keresztény metafizikai orientációt**. Ez az orientáció ugyanis rendre megcáfolja, kérdésessé teszi a valódi kereszténység mindennemű zsidó eredetét, és mindennemű zsidó-keresztény valóságát. A zsidó-kereszténység ugyanis nem más, mint fából vaskarika. Valami, aminek a középpontjában az istenfélelem áll, de amely ideológiailag minduntalan megpróbálja magába olvasztani a feltétel nélküli szeretet MAGVÁT, azaz azt az Abszolútumot, amely felette áll mindennemű fél-ELEMben fogant szellemiségnek, ideológiának, létszemléletnek, és ebből kisarjadó spirituális-társadalmi elképzelésnek és gyakorlatnak.

A valódi, mindennemű belső önellentmondásoktól – úgy mint istenfélelem és **Isten feltétel nélküli szeretete az ember irányába** – megszabadított Krisztus-KÉP ugyanis a valódi kereszténység MAGva, az a MAG, az a szellemi esszencia, amely minden létező legbelső, VALÓs, elidegeníthetetlen LÉNY-Ege. Ez a zsidó-kereszténységben mindig és mindenütt logikai önellentmondásban és pszichés, lelki meghasonlottságban van, a feltétel nélküli szeretettel: AZ ATYÁVAL. Közvetítőt csak a zsidó-kereszténység kreált Krisztusból, miként „Isten egyszülött Fiává” is csak a zsidó-keresztény teológia emelte, azaz hamisította Krisztust. Így – egy briliáns szellemi huszárvágással – a hatalomtechnika mágikus, monopol eszközévé avanszálta a **krisztusságot**, mely krisztusság – mint az ATYÁVAL EGYsÉGben lévő LÉT – minden keresztény célja, és nem eszköze kellene legyen, az ATYÁhoz, azaz önön EGYségéhez, önön EGYetemességéhez visszajutni vágyó, visszajutni óhajtó, kozmikus rész-emberi tudat számára. A zsidó-keresztény teológia így vált a valódi kereszténység antitézisévé, az EGYetemes tudat, a feltétel nélküli szeretet tudatának, azaz a felébredettség, a Krisztus-tudat (buddhaság, felébredettség, bodhi, stb.) megbéklyózójává, elhazudójává, meghamisítójává, és tagadójává. Az evangéliumokból jócskán kilóg a tékozló fiú példázata, amelyben a megbocsájtást semmilyen feltételhez nem kötő, azaz a feltétel nélküli szeretet, az ATYA, az EGY és EGYedüli ÉNünk analógiája jelenik meg:

A tékozló fiú.

11 Majd így folytatta: „Egy embernek volt két fia. 12 A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre szétosztotta köztük vagyonát. 13 Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát. 14 Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett. 15 Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. 16 Örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. 17 Ekkor magába szállt: Apám házában a sok napszamos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg éhen halok itt. 18 Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. 19 Arra, hogy fiadnak nevezz, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be. 20 Csakugyan útra kelt és visszatért apjához. Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta.

21 Erre a fiú megszólalt: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz. 22 Az apa odaszólt a szolgáltnak: Hozzatok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut. 23 Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, 24 hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. Erre vigadozni kezdtek. 25 Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. 26 Szólt az egyik szolgáltnak és megkérdezte, mi történt. 27 Megjött az öcséd, és apád levágta a hizlalt borjút, hogy egészségben előkerült – felelte. 28 Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért az apja kijött és kérlelte. 29 De ő szemére vetette apjának: Látod, én annyi éve szolgállok neked és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. 30 Most meg, hogy ez a fiad megjött, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki. – 31 Az mondta neki: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. 32 S illet vigadnunk és örülnünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.”

Aki pusztán ezt az egyetlen példabeszédet képes megérteni, és önMAGa legbelső LÉNY-Egének lényegéig átérezni, az érteni és érezni fogja, hogy a zsidó-kereszténység, és minden benne fogant és belőle forraszó bűn-teológia, idea, gondolat nem más, mint az ATYA karikatúrája, kigúnyolása, félremagyarázása. Minden szó a Bibliában, melyet Jézus szájába adnak az írások a félelemkeltésre

(pld. fügefafa elátkozása, sírással és fogcsikorgatással, azaz a pokollal való fenyegetőzés, ítélettel való fenyegetőzés stb.) mély és összeegyeztethetetlen ellentétben áll a valódi kereszténység üzenetével, a valódi krisztusi Örömhírel: ÉN és az ATYA: EGY VAGYOK. Minden teremtmény számára egy és egyetlen üzenet van, ez pedig nem más, mint a feltétel nélküli szeretet üzenete. Az ATYA mindenkit egyaránt fiának tekint, függetlenül attól, hogy mit gondol, cselekszik és érez. Mert csak ez az örök, feltétlen megbocsájtás az, ami újra tisztává, újra fényessé, újra önMAGunkkal EGGYÉ tehet bennünket, megtestesült létezőket. Bűnt pedig soha nem Isten, hanem MAGunk ellen követhetünk csak el, amikor embertársainkat nem MAGunkként ismerjük fel.

Ez a felismerés, **megértés-megtérés**, megvilágosodás és végül A Felébredés azonban nem válhat soha pusztá vallássá, nem válhat soha üres eszmévé, sem kongó szavakká. Isten Lelke hat át minden létezőt, és mi mindnyájan EGY vagyunk ezzel a Lélekkel. Ezt az ontológiai alapállást semmiféle bűn, semmiféle „istenfélelem” nem szakíthatja meg, azonban a tudatunkban ennek valósága, az emberi létezésben bizony eltűnhet, és el is tűnik. Ennek a szakadásnak, ennek az ontológiai paradoxonnak a megtörésére, az ontológiai EGYsÉG visszaállításának az egyik lehetséges eszköze az, amit *valódi keresztény örömhírnék* (evangéliumnak) nevezhetünk, és amely tulajdonképpen egy, a lehetséges szellemi utak, ösvények közül, mely által az ezen utat járó létező egyre közelebb juthat a megvilágosodáshoz és a felébredéshez. A feltétel nélküli szeretetre CSAK AZ ATYA, azaz ÉNünk képes. Nekünk, emberi részeknek már ennek a felismerése is felszabadító lehet. Ugyanis emberileg – valójában – semmit sem kell tennünk, hogy visszajuthassunk a lényeghez, csak eljutni annak felismerésére, hogy mi mind, mindenkor és mindnyájan **AZ VAGYUNK**, pusztán az emberi tudat, és a *részként létezés tudatállapotainak sokasága* az, ami elválaszt minket EGY-ÉNünktől. A valódi kereszténység tehát azon ősi, örök, spirituális és metafizikai TUDÁSBól és VALÓSÁGBól fakad, mely ismeri, tudja, tapasztalja és éli a LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG valóságát. *A valódi kereszténység felette áll minden vallásnak, minden hatalmi elképzelésnek. A VALÓ ismerete, és a VALÓ SZABADSÁG, a feltétel nélküli szeretet ŐS-TUDATának élő megnyilvánulása. Amire csak az örök, kiapadhatatlan KEGY-ELEM, és semmiképpen sem a vélt, vagy valós, egyéni teljesítményünk által juthatunk újra el.*

-----

*! Nietzsche Antikrisztusából önkényesen kiragadtam azt, amit írásom szempontjából lényegesnek tartottam, ezért kérek minden olvasót, ne keressen minden áron további párhuzamokat ezen írás lényegi mondanivalója és a nagy gondolkodó műve között. (A jelzett mű ismerete azonban nem hátrány, sőt ellenkezőleg. A kereszténység kritikájának eme kiemelkedő, nietzschei megnyilvánulása, nagyon megfontolandó, és máig érvényes.) Sajnálatos módon, nála élesebb, lényeglátóbb elme nem tapintott rá a mai napig a zsidó-kereszténység mögött húzódó elvi hazugságokra. Ezen írásomban tehát nem a hüperboreális, vagy más, egyéb faj szempontjából tettem megközelítést a lényeg kifejtésére, hanem Nietzschétől eltérően, megpróbáltam nagyon lényegre törően rekonstruálni, a kereszténység központi MAGvát, metafizikai és szellemi LÉNYegét, amely egyáltalán nem új, sokkal inkább EGY a világ igaz, valódi, kortalan *tudatcentrikus szellemi tanaival*. Írásom a teljesség igénye nélkül született, és csak azoknak ajánlott, akik nem félnek szembenézni saját hiteikkel, elveikkel, nézeteikkel. Nem célom ezt Az Igazságnak beállítani, pusztán egynek, a lehetséges megközelítésekből.

7. A VALÓs keresztÉN-s-ÉG

A kereszténység nem vallás. Tulajdonképpen ha újra próbálnánk alkotni a lényegét, az írások nyomán, ez annyit jelentene, hogy a világ életközpontú erkölcsének a törvénye és elve. A transzcendens VALÓra mutató erkölcsiség, amelyben egy békésebb, magasabb rendű létezés valósulhat meg. Semmi köze sincs sem a "zsiráfokhoz", sem egyházakhoz, sem kétezer év "keresztény" filozófiájához. Talán egy feladat lehetne, megtisztítani mindezt a mocsoktól, és minden vallásos-nemzeti felhangtól, majd mint kozmikus, életközpontú etikát felmutatni újra a szellemi térben. De ezért már Jézust is megölték, mikor vélhetőleg megpróbálta ezt.

Akárhogy is volt, vagy lehetett, a jézusi történet a fekete-mágia részeként arra figyelmeztet mindenkit, hogy egy másfajta igazság kimondása halálos következményekkel járhat. Napjainkban talán még inkább, mint az úgynevezett középkori kereszténységben. A keresztre feszített ember szimbóluma ezért van a középpontban a mai napig, a feltámadás, azaz a szellemi újjászületés helyett. Ami a valódi lényege a keresztény létképzetnek. Meghalni a mulandó test, az egó kicsinyes önzőségének, és feltámadni a LÉLEK, az örökkéVALÓként ragyogó szellemi lét, szeretetteljes bőségének. Nem MÁS-OKért, hanem MAGunkért, hogy aztán mindez MÁsok javára IS lehessen.

Szeresd felebarátod, mint TEN MAGad. Ez lenne szerintem az egész kereszténység lényege. IS-TEN MAGunkként tekinteni a világra, nem pedig egy energiaforrásra, vagy pénztermelő gépre, "emberi (humán) erőforrásra". (Minden létezőben meglátni IS-TEN MAGunkat, és szeretetteljes jó gazdaként, és/avagy irgalmas szamaritánusként bánni a világgal.) A SÁTÁN kora ez, ez kétségtelen. Pedig milyen egyszerű lenne meglátni ezt a "sánta sántát" magunkban, és a Fehér farkasnak IS enni adni végre, a túlhizlalt Fekete helyett.

A mai vallásoknak semmi, de semmi köze az élet, a létezés eme lehetséges látványához. Ez az életidegenség és életellenesség a halál kultuszát és kultúráit teremtette és teremti minden egyes napunkban meg. Egyértelmű, hogy fölé kell emelkednünk mindennek. És élnünk a valódi evangéliumot, az örömhírt amely felette áll mindezen romlottságának, hamisságának a jelenkori létezésnek. Felébredni talán ma a legsürgetőbb minden, mélyen érző lénynek. De felébredni mindig, csak ÉNünk képes énemben, amennyiben sorsom része mindez: ÉNünkben.

Hogy emberként is újra, az "ÉN és az Atya EGYEK VAGYUNK" és a "Mennyek Országá bennünk VAGYON" megtestesült VALÓs-ÁGa lehessenek.

8. A VALÓság üzenete

Az élet egy álom, amiből félsz felébredni. Kötődsz, ragaszkodsz dolgokhoz és másokhoz, így szabad soha nem lehetsz benne. Félsz, hogyha felébredsz, mindent elveszítesz. Kötődésed, vonzalmaid, ragaszkodásod szeretetnek hiszed, s nem érted, szeretni csak a szabad, kötődés és ragaszkodás mentes Éberség képes.

Akár rokon, akár ellenszenvet érzel, az álomtól szenvedsz, és ragaszkodsz ahhoz a képzethez, hogy rabként boldog, szeretetteljes lehetsz. Engedd el az álmot, s minden hozzá láncoló kötődésed, mert egyedül ez hozhat valódi megváltást az ébredésben.

Ébredj VALÓdra! Szeretet nincs a szenvedésben, a ragaszkodásban, a kötődésben, csak a szabadságban. Szabaddá újra csak Felébredettként válhatsz, örök boldogságként pedig csak ÉNként, kötetlen Létként, VALÓként létezhetsz.

9. Nyelv és Szabadság

SZ.F: A magyar nyelv nem nagyon akarja feltárni a szabadság határait, mintha a köznapi elképzése és a leképezhetősége nem lennének harmóniában....

J: A szabadság túl van a magyar, és minden nyelven. A nyelv már az elme teremtő eszköze, egy képzelet-valóság (illúzió) teremtő és leíró program is egyben, és a Szabadságban (ÉNünk szinonimája) létezik az EGYetemes elme is, az elmében azonban szabadság nincsen. Csak KÉpek, KÉpzetek, KÉpességek és KÉpzelődések végtelen sora a Szabadságról. Az iMAGináció az elme mágiája. Ha ezt akarjuk élvezni, el kell fogadnunk MAGunktól a "SZERződési feltételeket". (A Végtelen ÉN "végesülése" énekként, létezőkként, személyekként.) A szabadság szavunkat mint a szabatlan, teljesen független, önmagától létező, önmagában független, kondicionálatlan LÉT jelzőjét használom.

Az elme a végtelen végessé való szabásának emberileg felfoghatatlan eszköze. ÉNünk mérhetetlenül több az elménél, az elme mágiájánál, bár az elme is ÉNünk által, ÉNünkben létezhet. Amint az embernek van elméje, és az elme nem megsemmisíthető, csak meghaladható, úgy van ÉNünknek EGYetemes Elméje. Ebből az utóbbi a VALÓ, vagyis az ember és az emberi elme már ÉNünk, azaz ÉNünkben lévő EGYetemes Elménknek a KÉpzete.

Mit tudunk tenni ha az elme-valóság(unk)tól "szabadulni" szeretnénk? Figyelmünk fókuszát fEGYelmezetten, a KÉpzetről a KÉpzelőre, azaz a KÉpzeleten túli EGY-ÉN VALÓnkra helyezni. Az elme(énk) pörög tovább, mert ez a dolga. (A folyó=EGYetemes elme, pedig folyik tovább, de te csak ülsz a parton és CSAK szemléled. Nem azonosulsz semmivel, amit magában hordoz, amit tapasztalhatsz a víz tükrében. Tudod, hogy nem a személyed a cselekvő, hanem ÉNed.) De a felébredett tudatot, többé semmilyen KÉpzelet nem téveszti meg, mert tudja, minden KÉP és KÉpzelet benne van, és minden belőle, benne árad ki. ÉNünk örök, változatlan, mozdulatlan létezés, tudatosság, üdvösség. EZ VAGYOK. Ez a titka a szabadságnak, azaz a MAGamat kondicionálatlan VALÓként átélő LÉLEK létének.

10. A valódi tolerancia

A valódi tolerancia az, amikor senkit sem oktatsz ki arról, hogy mit, hogyan és mennyire toleráljon.

11. Nézőpont

- Minden pénz – mondja a bankár.
- Minden anyag és minden anyag energia – mondja a fizikus.
- Minden szám – mondja a matematikus.
- Minden technika és technológia – mondja a mérnök.
- Minden test – mondja az erőember.
- Minden erő – mondja a harcos.
- Minden ész, logika és intelligencia – mondja a filozófus.
- Minden csi – mondja a csikung mester.
- Minden prána – mondja a pránanadi guru.
- Minden lélek – mondja a misztikus.
- Minden tudat és szellem – mondja a metafizikus.
- Semmi sem az, amiként megnyilvánul – mondja a tudó.
- A Semmi és Minden: ÉN VAGYOK – mondja a felébredett, és felszabadult, jóízű nevetésbe kezd.

12. Isten köve, avagy a kvantitatív materializmus fogas kérdése

„Ha isten mindenható, és mindentudó is egyben, akkor tud-e akkora követ teremteni, amit ő sem tud felemelni?”

A kérdés lényege „isten” mindenhatóságának a cáfolata. Mert ha mindenható, akkor tudnia kell egy önmaga képességeit meghaladó teremtés létrehozására. Azonban ha képes egy önmaga képességeit meghaladó teremtés létrehozására, ami felett nincs mindentudósága, akkor nem mindentudó, és a kérdés szerint isten mindenható és mindentudó is kell legyen egyszerre.

A kérdés megválaszolása annak kvantitatív logikája mentén nyilván lehetetlen pozitív értelemben, azaz a kérdésben implicite benne foglaltatik, hogy isten nem mindenható és nem mindentudó, amennyiben a mindenhatóságának és a mindentudóságának a feltétele az, hogy önmaga potencialitását meghaladó feladat létrehozására is képes kell legyen. Azonban a kérdésben látszólag nincs tisztázva három dolog:

I. Kit és mit nevez a kérdező **istennek**? (Istennek milyen attribútumai vannak, lehetségesek, mi a feltétele az isteniségnek stb., továbbá ki állapítja, állapíthatja mindezt meg végső tekintélyként, aminek/akinek ez az „isten” meg kell feleljen? *Nem-e „istenteremtő” tehát már a kérdés maga is?*)

II. Mit tesz az, hogy **mindenható**, mi a mindenhatóság?

III. Mit tesz az, hogy **mindentudó**, mi a mindentudóság?

- A) HA isten VÉGES entitás, akkor feltehetően nem rendelkezik VÉGTELEN potencialitással.
- B) HA isten VÉGTELEN entitás, akkor feltehetően rendelkezik VÉGTELEN potencialitással is, és eme végtelen potencialitás azt is jelentheti, hogy képes bármivé, bárkivé válni, azaz önmagát VÉGESíteni, vagy a végesség látszatát megteremteni.
- C) HA isten ABSZOLÚT, azaz VÉGTELEN és TELJES, akkor a fenti kérdés értelmetlen. A végtelen ugyanis azért végtelen, a teljes pedig azért teljes, mert **minden elképzelhető** és **minden elképzelhetetlen** is EGYszerre benne foglaltatik. Ez a fenti kérdés szempontjából a következőket jelenti:

Ha isten VÉGTELEN, akkor képes egy VÉGTELEN valami – például kő – megteremtésére, ám ha ereje, potencialitása is VÉGTELEN, akkor nincs akkora „kő”, amelyet ne tudna megemelni. A fenti kérdés tehát csak a kvantitatív szemléletbe zárult, materialista tudat számára tűnik megfejthetetlennek. A valódi metafizikai gondolkodás számára azonban a kérdés – mely *istent a végtelen kvalitások szintjéről a véges kvantitások szintjére egyszerűsíti le* – megválaszolható, méghozzá pozitív módon. A kérdés ugyanis implicit módon, a mennyiségi szemlélet által tartja fogva azt a fogalmi entitást, amit "istennek" nevez. A kérdésből továbbá az derül ki, hogy *isten egy olyan behatárolható, kvantitatív, logikai objektum és entitás, amely számszerűsíthető*. Tehát ha isten az a valami vagy valaki, aki egy jól meghatározható (!) erő-mennyiséggel rendelkezik, akkor isten nem VÉGTELEN, nem ABSZOLÚT. Ha azonban isten nem VÉGTELEN és nem ABSZOLÚT, azaz TELJES, akkor isten nem Isten, hanem pusztán csak egy létező, egy teremtmény a kvantitatív világ entitásai közül.

Ha isten egy kvantitatív szintre egyszerűsített entitás, a kvantitások világában értelmezve, akkor az

eredeti kérdés egy aporia, mely önmaga logikája által állít csapdát és korlátot is egyben annak az entitásnak, annak a létezőnek, annak a logikai objektumnak, amit istennek nevez. Tehát a kérdésben implicite, logikailag az van belekódolva, hogy kvantitatíve olyan entitás nem létezhet, ami a mindenhatóság és a mindentudóság kritériumaival mérve, képes lehet egy önmagánál kvantitatíve nagyobb, ám azzal kvalitatíve megbirkózni képes VALÓSÁG, teremtés, feladat létrehozására. A kérdésben továbbá a kvantitatív logika szabályaival mérettetik meg az „isteniség kvalitása”. Vagyis a kérdés eleve azt tételezi fel, hogy isten csak véges erővel rendelkezik, ám képesnek kell lennie eme véges erővel – kvantitás – egy őt meghaladó teremtés, teremtmény – lásd kő – uralására.

Itt tehát egy többszörösen önmagába forduló logikai spirállal van dolgunk, amolyan logikai Möbius-szalaggal. Nyilvánvaló, hogy a kérdés eleve korlátokat szab az általa istennek nevezett logikai objektumnak, elme-entitásnak, mely korlátokon belül a logika szabályai mentén, a nevezett entitás nem képes, mert nem is lehet képes a feladat teljesítésére, ezáltal a mindenhatóság és mindentudóság, azaz a isteni létminőségek birtoklására. Ez a *gordiuszi csomó azonban teljesen és tökéletesen feloldható, ha megszüntetjük a kvalitatív, ez által pedig a mennyiségbeli korlátozását a kérdésben szereplő logikai objektumnak, azaz isten-entitásnak*. Ebben az esetben ugyanis maga a kérdés válik megválaszolhatatlanná:

Ha az Isten, ami/aki a Teljesség és a Végtelen mindenható és mindentudó is egyben, akkor tud-e akkora követ teremteni, amit ő sem tud felemelni? ***Ha a végtelen végtelen, akkor tud-e olyan végtelen „valamit” alkotni, amit végtelen erejével „megmozdítani” képtelen?***

Ez esetben ugyanis, a kvantitatív szemlélet jegyében fel kell tennünk a következő kérdést is: MEKKORA A VÉGTELEN? MEKKORA A TELJESSÉG? Létezik-e a legnagyobb szám? Vagyis ISTEN számszerűsíthető-e ha végtelen?

Ha isten számszerűsíthető, akkor nem végtelen, ha isten nem végtelen, akkor nem lehet teljes, mert csak egy véges valami/valaki, ami véges lehetőséggel, potencia, potencialitás, azaz teremtő erővel, és véges hatóerővel rendelkezik, és tudása is véges. Így isten csak véges dolgokat tud teremteni, ami felett véges hatalommal és tudással rendelkezik, vagyis a kérdésben megjelölt isten-fogalom eleve végesített. Ebből az okfejtésből tehát az is következik, hogy a kérdésben nevezett isten, mint létező, mint fogalom, mint entitás, mint szemantikai, kvalitatív és logikai egység: véges, azaz nem mindenható és nem mindentudó.

De akkor mi is az a MINDEN-HATÓ és MINDEN-TUDÓ? A *minden* – eredendő nyelvi értelmezésében – azt jelenti, hogy semmi és senki sincs rajta kívül. A *MINDEN az TELJES, a teljesség pedig kvantitatíve VÉGTELEN = Isten TELJES-TUDÓ és TELJES-HATÓ*. Amint a végtelenben nem létezik legnagyobb szám, úgy a Teljességnek sincs számszerűsíthetősége. A teljesség azért teljes, mert MINDEN benne foglaltatik. Minden az, amin kívül még a Semmi sincsen. A Minden tehát nem az, amit a véges fantázia, például egy kvantitatív kérdésben behatárolva a mindenről, a végtelenről, a teljességről feltételezhet, elképzelhet, le és behatárolhat. ***A kérdésre adható legegyszerűbb válasz metafizikailag tehát az, hogy a kérdés maga nem vonatkozik arra az istenre, ami/aki TELJES és VÉGTELEN. A kérdés egy kvantitatíve végesített entításra vonatkozik, ami/aki metafizikai értelemben nem isten.***

A kérdés további, lehetséges megválaszolása pedig akár annak feltevője számára is lehetne egy olyan, kvantitatív/kvalitatív és logikai-filozófiai feladat (vagy pusztán egy matematikai kérdés) amelyben a továbbiakban pontosabb meghatározásra kellene kerülni, hogy:

I. Kit és/vagy mit nevez a kérdező istennek?

II. Isten csak mindenható és mindentudó, ha igen akkor ez kvantitatív és kvalitatív pontosan mit is jelent?

III. *Istennek nevezhető-e az a valami/valaki, az a logikai entitás, objektum, amely nem TELJES és nem VÉGTELEN?*

Ha metafizikailag ugyanis istennek – mint logikai objektumnak – be kell érnie a mindenhatóság és a mindentudóság minőségeivel, de a TELJESSÉG és VÉGTELENSÉG minőségeit mellőzve, (kvantitatív redukció) akkor a fenti kérdés egy minőségileg olyan isten-entitást feltételez, amit a kérdés maga foszt meg a MINDEN-hatóságtól és a MINDEN-tudóságtól azzal, hogy a MINDEN – fogalmilag a logikai összefüggésből következően – mégsem minden, azaz egy kvantitatív, számszerűsíthető, így véges, végesíthető és végső soron látens módon végesített fogalmi rend, amely ezáltal minőségileg sem nem teljes, sem nem végtelen. További érdekes kérdés ezen a ponton pedig az: a végtelen, az egy kvantitatív fogalom, azaz kvantitás-e valójában? Bár a matematika – mint a kvantitások tudománya – használja a végtelent mint fogalmat, ám **a végtelen** nem számszerűsíthető, így tulajdonképpen a végtelen egy olyan „kvantitatív” fogalom, mely valójában kvalitatív, azaz **isteni minőséget** hordoz, és jelképez. (A fektetett nyolcas sokatmondó szimbólum ebben a tekintetben, de ennek kifejtése nem tárgya a jelenlegi levezetésnek.)

A TELJESSÉG – az abszolútum, a MINDEN, a mindenség – tehát lehet-e teljesebb önmagánál, képes-e olyan valami létrehozására, mely meghaladja őt, és amely felett már nem rendelkezik mindenhatósággal és mindentudósággal? A választ rábízom mindenkire.

Zárszó

Mikor az elme teremti Istent, akkor „isten” valamilyenné, azaz konkrétta, tárgyiassá, számszerűvé stb. válik, bezárul a teremtője általi elKÉPzelésekbe, azaz megfosztatik önön végtelenségétől és teljességétől. (Az ember, a RÉSZ, saját KÉP-MÁSára teremti az EG-ÉSZt, a Végtelet, ami ezentúl már bármi/bármilyen/bárki lehet, csak A Teljesség, Az Abszolútum nem.) Metafizikai szempontból Istennek csak a minden kettősségtől, hasadtságtól, részszerűségtől, tárgyiasságtól mentes, önMAGa által, önMAGával és önMAGában azonos Teljesség tekinthető, aki/ami elKÉPzelhetetlen, mert nem a KÉPzelet, az elme hozza létre. (Az elme van Isten „zsebében” és nem Isten az elme zsebében.) „Isten” léte vagy nemléte, mindenhatósága vagy mindentudósága valójában logikailag, abszolút módon soha nem bizonyítható. *Csak annak az „istennek” bizonyítható a léte vagy nemléte, mindenhatósága vagy mindentudósága, melyet előzőleg logikailag meghatároztunk, leKÉPzeltünk mint munkafogalmat.* Azonban az emberi logika véges, tárgyiasító fogalmaival megragadhatunk-e olyas valamit, ami túlmutat mindezekeken? A választ csak intuitíve, önMAGunk tudatának a kutatásába mélyedve kaphatjuk mindnyájan meg. A Teljesség azért teljes, mert semmi és senki sincs rajta kívül, de bármi amit megragadhatunk, az elme, a logika, a gondolat és a gondolkodás absztrakt eszközeivel, az pusztán csak kiragadott része lehet a teljességnek. Bár minden rész magában hordozza a teljességet, azonban a ráció, pontosan a maga kvantitatív működéséből kifolyólag, nem képes, és nem is hivatott az EGÉSZ, a Teljesség, a Végtelet, EGY és EGYetlen VALÓként való megragadására. Erre csak a Lét EGYségére ráébredt, tökéletesen szabad Lélek, és tökéletesen tiszta, metafizikai értelemben véve felébredett Tudat képes.

13. A valódi Aranykor

A valódi éberség az, hogy felismervén, bármilyen korban és világban élünk, semmi miatt sem aggódunk többé. Nem törekszünk senki és semmi megváltására sem megváltoztatására. Vaskor van? Hja, na és? Amikor Aranykor volt, akkor sem volt fenéig tejfel, akkor is hiányzott valami a teljességhez. Mert ilyen a létezés természete. De ha tényleg, ha valóban felébredsz, többé nem foglalkozol azzal, hogy vaskor vagy aranykor van-e körülötted, mert tudod, és tapasztalod, hogy a világ örökké változik, semmi sem állandó benne, a változáson kívül. Ami és aki állandó, ami és aki minden változás mentes, örök és valóságos, teljes, és boldogsága nem függvénye semminek és senkinek: AZ VAGYOK.

Most és mindörökké VAGYOK, a világ pedig nem más, mint egy álom, amit EGYetemes elmém vetít álomban nekem. A világ, bármilyen korszakként is jelenik meg: álom. Nem több és nem kevesebb. Értelmetlen arról beszélnünk, hogy egy álomban mi valóságosabb, mikor az EGYedüli, az EGYetlen VALÓ: csak ÉN VAGYOK, A KI MAGam az Álmodó. Az örökké éber Álmodó, mert a világ *nem más*, mint örökké éber EGY-ÉNünk álma. A világ Isten-MAGunk éber álma. Mondhatnánk azt is, hogy a *világ-valóság*ot nyitott szemmel álmodom. Benne vagyok a kozmikus álomban és azt álmodom, hogy érzékelem: testem van, sok-sok létező vesz körül engem, akiknek szintén van testük, személyük, személyességük, egyéniségük, és elkülönültek egymástól és tőlem. A testem az avatárom, amellyel álomban, az álom-valósághoz kapcsolom lelkem és tudatom. *Avat és tár*: avatár. Beavat az álomba, hogy az álmot higgyem valóságnak, és az álomban fel- és kitárja az álom-valóság végtelenségét az azt átélő EGYetemes Lélek számára, a Tudat végtelen tereinek tükörbirodalmában. Az álom végtelen csodája pedig elkápráztat, bele részegülök saját EGYetemes elmém által álmodott világunk, személyességünk, el-külön-ÜLTségünk varázslatába.

Am bármi, amit elmémben valóságosnak hiszek, az valójában egy végtelenül kifinomult, szövevényes, megtévesztően valóságos, elmés, kezdet és vég nélküli, örökké éber-álom. Álomban azt hiszem, hogy amit átélek az valóságos, sőt, ez az igazán valódi, az egyedül valóságos, hisz nyitva van a szemem, tapintok, szaglok, ízelek, hallok és látok... vagyis érzékelek, és a valóságosnál is valóságosabbnak tűnik mindez. De ugyanezt tapasztalom akkor is, mikor álomra hajtom a fejem, és álomban különböző világok jelennek meg, melyekbe belebonyolódom, és ugyanúgy valóságosnak élek át mindent, mint mikor felébredvén az alvásból, emberként önmagam ébernek hiszem. Álom az álomban, tükör a tükörországban, a tudatterek végtelen tükröződése az, amit álom-valóságomban igaznak, valósnak érzékelek. De mi is az, ami és/vagy aki közös mindezen álom-valóságokban? Az érzékelek, a helyek, a történetek, a cselekmények, a létezők? Vagy a VALÓ túl van mindezeken?

Lehet bármi, bárki és bármilyen megtapasztalás a közös pont, de minden tapasztalás álom, EGYetemes elmém megnyilvánulása. A LÉT az EGYetlen VALÓ. Az örök LÉTemben megjelenő létezésem álomszerűsége azonban mindaddig rejtve marad előttem, amíg a álmot hiszem valóságnak, és múlhatatlan, örök boldogságom a mulandó álom világában keresem. Örömet és fájdalmat találhatok bőven, de *valódi, múlhatatlan és ok nélküli boldogság*ot sosem. Az örök, feltétel nélküli Boldogság nem az álomban, és nem az álom által létezik, hanem ÉN-VALÓnk boldogságában létezhet minden álom, amit álmodottként, *avatárként* valóságosnak hihetek és hiszek. Az EGY és EGYetlen, EGYedül Örökké-VALÓ Lét, Tudat, Boldogság és Üdvösség vagyok.

ÉN VAGYOK
az EGYedüli éber Álmodó,
a VALÓ, az elévülhetetlen Arany,
mely önfényű ragyogása: kortalan.

14. A valódi metafizika

A valódi metafizikai szemlélet – amennyiben ez alatt nem a mai, tudományoskodó, materialista filozófia által „szárnyai alá vett”, akadémikus pszeudo-metafizikai tudatformát értjük – soha nem közvetett, mások megtapasztalásaira épülő, elvont logikai rendszert, megközelítést jelent. A valódi metafizika élő tudatforma, amely az azt művelő, az abban létező egyed, személy számára nem elvont, logikai absztrakciók építményét jelenti, hanem a lehető legközvetlenebb behatolást, az elme és a lélek által tapasztalható tudati valóságba. A vallás és a tudomány ebben a metafizikai szemléletben lemeztelenedik, átláthatóvá lesz, annak művelője számára, mint olyan lehetséges tudatformái a megnyilvánult létezésnek, melyek önön materializmusuk folytán nem alkalmasak, a tudatközpontú létszemléletben való elmélyülésre, mely által a lét és a létezés valódi természete feltárulhat az emberként (is) megnyilvánuló, magát megnyilvánítani képes EGYetemes Lét, Tudat és Lélek számára.

A valódi metafizika mint tudatforma, nem elvont elmekonstrukciók gyártását, szintetizálás jelenti más, már létező elképzelések, elméletek, nézőpontok, szemléletek és rendszerek alapján, hanem a *tiszta értelemnek*, az egyéni tudaton belül, az egyéni tudat általi megnyilvánulásainak a *közvetlen át- és megélését*, amely minden individuum számára tulajdonképpen saját elme-valóságának a megfigyelését is jelenti egyben. Ennek hangsúlyozott kifejtése azért szükséges, hogy megérthessük, semmilyen „külső” eszközre, semmilyen tudati kiterjesztésre nincs szükségünk ahhoz, hogy a megnyilvánult értelem természetét behatóbban tanulmányozhassuk, a közvetlen tudati átélésben. Egy bizonyos ponton tulajdonképpen akár el is hagyhatjuk a metafizika bárminemű meghatározásából fakadó kötöttségeket is, és teljesen bele-EGYszerűsödhetünk az egyéni megfigyelés-átélés, A Megfigyelő, a SZEMlélő tudati valóságába.

A vallás, bizonyos spirituális utak, de a tudomány is mind, közvetett megközelítést és szemléleti kiindulópontot alkalmaz a valóság megközelítéséhez (materialista objektivizmus). Az objektív és a szubjektív kategóriák létrehozása azonban a tudatközpontú LÉTértelmezés szempontjából felesleges, megbéklyózó és használhatatlan. Eleve annak a materialista tudatformának a következménye, amely magát a LÉTet nem is tételezi, a létezés objektumait pedig a létezés szubjektumától csakis és kizárólagosan elkülönült, elkülönített valóságként tételezi, vizsgálja, értelmezi. A metafizika ezért nem filozófia, nem tudomány, mert valójában nincs semmiféle módszertana, szabályrendszere, hanem leginkább a *tiszta értelem* és a *tiszta érzés* ötvöződése általi valóság-átélést, és az ebben való tudatosodást jelenti. *A valódi metafizika a LÉT tudása, az értelem és annak megnyilvánulásainak a közvetlenül átélhető tudatformája.* Ezért a metafizikai „igazságok”, törvényszerűségek, összefüggések soha nem a fizikainak nevezett valóságból absztrahált, azaz magyarul el-vont, elvonatkoztatott tételek, elméletek halmaza, nem premisszákhöz kötött tudati látványok összessége, és nem dogmák vagy axiómák szintézise, gyűjteménye.

A valódi metafizikát csak élni lehet, még csak művelni sem, a szó hagyományos értelmében, amint például egy kertet, egy mesterséget, vagy egy tudományágat művelhet az ember. Miért? Mert *a valódi metafizika az MAGa(m) a Tiszta Értelem (intelligencia), amely minden létezésben kibontja önmagát.* A valódi metafizika nem „túl” található „valamin”, nevezetesen a fizikainak nevezett világon, hanem éppenséggel MAGa(m) az a Tiszta Értelem, ami benne van mindenben, pontosabban ami minden létezőként megnyilvánul, és mindent megnyilvánít a maga önMAGában abszolút rendjében. Ezért a metafizika – jelenlegi szótani jelentését véve a *meta ta és a phüszika*, azaz a túl a természet dolgain, túl a létesülteken – mint fogalom valójában nem alkalmas a megragadására a fentiekben körvonalazott tudatformának. A valódi metafizika – mint tudatforma –

ugyanis pont hogy nem választja szét a tudati valóságot szellemire és anyagra, ideára és valóságra, idealizmusra és realizmusra, kívülre és belülre stb., hanem a lehető legteljesebb, legközvetlenebb át- és megélhetőségét, szemlélését, átérzését, tudatosodását jelenti a Léten belül megtapasztalható értelmes létezés EGYségének, MAGának a tiszta Értelemnek, ami minden megtapasztalható tudati valóságban megnyilvánuló *világ és valóság* elengedhetetlen, alapvető eszköze, létrehozója és létben tartója egyben.

A materialista filozófia és a jelenkori tudományosság – amely a [metafizika fogalmát](#) Arisztotelész iskolájától számítva tárgyalja, és a dialektika ellentétéként, valamint kizárólag filozófiai és vallásos tudatforma részeként közelíti azt meg – teljesen önkényesen kebelezte be ezen ősi tudatforma szellemi emlékéinek a töredékeit, melyet ily módon felülírt, meghamisított, és szellemileg kasztrált, alászállítva azt a materialista objektivizmus szintjére. Materialista megközelítésben a metafizika valódi lényege nem tárgyalható, leginkább pedig az, amit tárgyalt eme látásmód, és az amit metafizikának nevez, valójában nem metafizika, hanem a metafizika hiánya, a metafizikáról képzelt tudati vákuum és elme-alkotmány, amely teljesen kiszolgáltatott a materialista filozófia objektiváló, tudományoskodó elméinek, elméleteinek. Ebből következően kijelenthetjük, hogy már Arisztotelésznek sem volt semmi köze a fenti értelemben vett metafizikához, és hogy ilyen értelemben már Arisztotelész sem volt más, mint a materialista bölcsélet és világkép egyik előfutára, korai képviselője (*atomista szemlélet*), aki a valódi metafizika cáfolatát építette fel a neki tulajdonított életműben. Ilyen módon a metafizika – mint fogalom – teljesen használhatatlan a jelenlegi, hivatalos-tudományos értelmezésben azon tudatforma szellemi megnyilvánulásainak a megjelölésére, amely jelen írásban is megfogalmazásra kerültek.

Összefoglalva a lényegét, ***a valódi metafizika közvetlen tudati-szellemi-lelki elmélyülést jelent a Tiszta Értelem megnyilvánulásainak tudat-központú elme-világ-valóságának az átélésében és ért-elem-ezésében.*** A tudomány és a *materialista tudományosság* módszertanai nem alkalmazhatóak eme tudatforma lényegi megragadhatóságára, továbbá a jelenlegi domináns paradigma azon vallásos és spirituális megközelítései sem, amelyek tagadják a létezés tudati-lelki-szellemi jellegét, valamint *minden létezők eredendő EGYségét, a LÉT köz-ÉP-PONTjával: EGY-ÉN MAGunkkal.* Ezért van az, hogy *a valódi metafizika, az paradox módon egy „szemléletek feletti szemlélet”, melynek lényege nem újabb kategóriák létrehozásában, hanem minden lehetséges kategóriák fölé való emelkedés törekvésében ragadható meg. Az önMAGában, önMAGával és önMAGához való visszatalálása ez, az EGY és EGYetlen VALÓnak, mint megnyilvánultnak, mint résznek, mint létezőnek a létezésben: A KI VAGYOK.*

15. Halálugrás

Ha szabaddá akarsz válni vess el minden hagyományt, vallást, hitet. Szabaddá válni annyit tesz, mint megszabadulni, megválni minden ideától, elképzeléstől. Végül még a szabadság ideáját is el kell engedni, minden amiről azt hiszed hogy a szabadság, vagy a szabadsághoz vezet. Legvégül pedig rádöbbenés majd, hogy a szabadsághoz nem vezet semmilyen kitaposott ösvény, út, és semmilyen elképzelés. A valódi szabadság attribútumoktól, ideáktól, elképzelésektől, hitektől, vallásoktól, sőt, még a vallástalanságtól, vagy a spiritualitástól is mentes. Nem érheted el a tudományok segítségével, mert semmilyen kvantitás vagy kvalitás által nem határolható körbe, nem határozható meg. A szabadságnak nincsen neve, mégis minden létező és létezés általa, vele és benne létezik és létezhet. A lét és a nemlét – a szabadságban EGY.

16. A Csend

SZ. F. „Miért van az, hogy igyekszünk elképzeléseinket jelekbe, jelképekbe, képekbe, betűjelekbe, szimbólumokba kifejezve tovább adni?”

J. A lila, azaz a kozmikus játék sajátossága az, hogy a májában azt képzeljük, alkotunk, létrehozunk dolgokat. Azonban ez mind az illúzió része. Valójában soha, semmi nem került sem megteremtésre, sem megalkotásra, ennek pusztán az illúziója zajlik a májában, lila néven. Ezek a tudati folyamatok akkor léteznek, amikor elkülönült entitásként tekintünk magunkra. Amikor saját személyességünket, a világot stb. valódinak, valóságosnak tekintjük. Amikor elhisszük MAGunkról, hogy nem vagyunk a Teljesség, és a Teljesség az „valami” amihez cselekvéssel közelebb lehet jutni, amit létre lehet hozni a cselekvéssel. A végesült tudatrész képzelgése ez, hogy bármilyen látszólagos mozgással, cselekvéssel közelebb kerülhetek az egészhez, a Végtelen EGYhez. De ez lehetetlen, mivel pont az individuális cselekvés, pontosabban annak illúziója az, ami által önön individualitásunk egyre jobban beleragasztjuk a májába, az individuális létezés illúziójába. (Érdekes ez a szó: CSEL-ekvés. Csel, csal... beszédes tő. MAGunkat ámítjuk, cselezzük a cselekvésben.)

Tulajdonképpen még a legmagasabb fokú művészi tevékenység is illúzió. Azt a képzetet kelti bennünk, hogy vezet valahová, azonban ÉNünkhöz semmiféle cselekvéssel nem juthatunk közelebb. Hasonlatos ez ahhoz, mikor valaki a csendhez próbál közelebb jutni úgy, hogy állandóan zenél, vagy zajt kelt maga körül. A személyes énnel távoli, és hihetetlen az, hogy igazából a cselekvés abbahagyása, és a Csend tudatos keresése az, ami által az eredendő, kondicionálatlan LÉT, a Teljesség számunkra újra felragyoghat.

Valójában a Csend, túl van a fogalmakon. Minden, amit az elme kínál, csak visszfénye, tükröződése a LÉT önMAGától létező, kezdet és vég nélküli, örök, mozdulatlan VALÓjának. De erről többet elmondani lehetetlen.

A Csend, az Örökké-VALÓ LÉT(em)

17. Lét – Tudat - Boldogság

Kérdező: *Hogyan lehetnék szabad? Mit kell tennem, hogy teljesen és tökéletesen szabad lehessenek?*

J: Ha a teljes, valódi, kondicionálatlan szabadságot keresed, akkor legelőször is fel kell ismerd: *a világ nem valódi*. Semmi és senki sem valódi benne, csak ÉNed. Egyetlen korszak sem helyezhető a másik felé, ezek a képzetek, melyek az arany, ezüst, bronz és vaskorról léteznek, pusztán az egyetemes elme tartalmi, és a személyes képzetek, képzelgések ráfilmződése a tiszta tudat makulátlan vetítívásznára. Amit a lélek a LÉT bontatlan boldogságaként keres, s amelyre minduntalan vágyik – ez a minden álmot meghaladó ÉN-VALÓNk teljessége – nem található az elme teremtményei között. Nincs semmiféle korszak, nincs semmilyen elképzelés, idea, amely pótolhatná a LÉT teljességét, ami soha nem volt, nem lesz, mert meghaladja az idő és a tér fogalmát. AZ VAGYOK, mindennemű azonosulás mentesen.

Csak az elme mágiáját meghaladó lélek, a tiszta tudat makulátlan boldogságához visszataláló, individualitásának illuzórikus voltát újra felismerő ÉN-VALÓNk az, amelyben újra megelégtetik a Lélek. Nincs semmilyen tudás, semmilyen tapasztalás, semmilyen élmény, amely valósága elhomályosíthatná ÉNünk tiszta ragyogását, mely a LÉT, a tiszta TUDAT önMAGunkban, önMAGunkért, önMAGunk által ragyogó végtelen, kezdet és vég nélküli VALÓNk, múlhatatlan boldogsága. Az élet a LÉT álma, a létezés a LÉT tükröződése a tiszta tudat mozdulatlan tavában. Mi a VALÓ és mi a VALÓSÁG? Mi a LÉT és mi a LÉTezés? Amint a valóság a VALÓ tükröződése, úgy a létezés a lét megnyilvánulása. A valóság és a létezés örökké változó mozgása nem más, mint az élet álma. Nem tart sehonnan sehová, nincs abszolút értelme, célja, sem igazsága. Örökké éber ÉNünk tükröződése és álma, a tiszta tudat VALÓján, melybe belezuhan az álmodó. Májá.

Amint álmodban minden valóságos, s csak az ébredésben döbbsz rá, hogy amit valóságnak képzelél, amit valóságként éltél át, az álom, ugyanúgy ébredsz majd fel az élet, a létezés álmából. A halálban mindenképp megtörténik a tudat ébredése. De ha még az élet álmában felismerted, hogy mindaz, amiben emberként lenni látszol, létezel és vagy, az pusztán egy álom, akkor a test halálát megelőzően is felébredhetsz. Ehhez csak annyi szükséges, hogy megérezd és felismerd, az örökké éber figyelem, minden attribútumtól, minden azonosulástól, minden képzettől és képzelgéstől mentes VALÓ, MAGam VAGYOK. ÉN VAGYOK – koncentrálj a tiszta, érintetlen ÉNként VALÓ LÉTre. Vond meg tudatod fókuszát, figyelmed attól, hogy önmagad valaminek vagy valakinek KÉPzeld. Ragadd meg a lét tiszta érzését.

Az örökké szabad, önmagától fénylő VALÓ, vagyok. Meghaladok minden létezés, valóságot és képzeletet. *Sem ez, sem az nem vagyok*, semmivel és senkivel nem azonosítom MAGam, csak így vagyok VALÓ: ÉN-MAGam. A tökéletesen tiszta TUDAT, az érintetlen LÉT, állandó és örökké változatlan, tökéletes BOLDOGSÁG, teljessége VAGYOK. Minden képzelet, minden álom, minden létezés, minden valóság Forrása. Érinthetetlen, megfoghatatlan, megbonthatatlan, elpusztíthatatlan, Örök, öröktől és örökké VALÓ, az örökké éber Álmodó, a ki felette vagyok minden szenvedésen, azonosuláson, életen, létezésen, és ebben megjelenő, ekként átélhető élményen. Soha nem szenvedek, mert kielégülésre törekvő szenved nem érzek, vágy nem mar, éhség és szomjúság nem kínoz. Mindezek csak a kettősségek álom-világának végtelen, egymásba fonódó, örökké burjánzó álom-valóságában lehetségesek. A létezés test-elme valóságának képzete: játék, lila.

A világ valósága ÉNünk álma, s a fél-elemeid akkor és abból keletkeznek, mikor ezt elfelejtet, mert belezuhan saját álmod valóságába. Ébredj fel! Soha, valójában *soha sem szenvedhetsz*, hisz a

szenvedés – akár az öröm – nem valódi, pusztán a tudatosság játéka, saját álmodban. Nincs mitől és kitől félned. ÉNként túl vagy énedben, túl vagy mindenben. Minden benned van, de nem vagy azonos semmivel és senkivel. Minden ÉNedben van, de tudod, hogy a megtapasztalható, megnyilvánult világ valósága, valójában álmoként van jelen. Csak a kozmikus álmodot Álmodó elmén is túl lévő, azt meghaladó EGY-ÉNünk VALÓ, míg az álmok pusztán valóságos, amelyben csak ÉNünk ragadhatod meg, mert az álmok-valóság világának a szövete megfoghatatlan, megragadhatatlan, akár az idő és a tér, mely kifolyik a kezedből, ha meg akarod fogni. Minden valóság az elmé varázslata: álmok. De miért is búslakodnál emiatt? Talán azért, mert elhitted az álmodról hogy ez az egyetlen valóság, amiként létezhet? Ragaszkodsz az álmok alakjaihoz, képeihez, történeteikhez, élményeihez, át- és megéléseidhez, és félsz, hogy majd el kell engedned mindezt? De hisz soha semmi nem pusztulhat el, ami nem is létezett!

Miért is ébrednél fel? Ha az álmodban jól érzed magad, semmi sem ösztönöz erre. Ha az álmok nyomaszt, talán az ösztönzés lehet. *A legnagyobb varázslat mégis az, hogy a valódi éberséget, a visszavonhatatlan megállapodást ÉN-VALÓnkban tulajdonképpen soha nem hajthatjuk végre, mivel már, most és mindörökké AZ VAGYUNK.* Még az ébredés is az álmok része, mert ez még mindig az elméhez kötődő fogalmak, képek, képzetek, érzések és érzetek birodalma. ÉN-VALÓnk ébersége elképzelhetetlen, mert VALÓnk nem egy képzet. Túl VAGYOK mindenben amit az elmém megjeleníthet. Bennem van minden, ezért láthatatlan VAGYOK mindennek és mindenkinek. Ki vagyok én? Az EGYetemes LÉLEK önMAGunkként való örök, mozdulatlan Teljessége? A LÉT, A VAGYOK minden toldalék és képzet mentesen? Szavakkal megragadhatatlan, képekkel megfoghatatlan, mint a valódi Szabadság, mely kimondhatatlan és örökké-VALÓ, akár a CSEND.

18. A világ valósága

Kérdező: Ön azt állítja, hogy a világ nem valóságos, ami teljes örültségnek hangzik a számomra. Hogy ne lenne a világ valódi, mikor nemcsak hogy észlelni, érzékelni tudom, de sem eltávolítani, sem érdemben megváltoztatni nem tudom a valóságát. Inkább érzem azt, hogy nagyonis valóságos, és ez a valóság rám telepszik sokszor, nem hagyva semminemű szabadságot. Máskor lehetőségek végtelen tárházának is tűnik, mely ezernyi felfedezni valót, érdekességet tartogat. Ha a világ nem valóságos, akkor mi valóságos, hol találhatunk olyasvalamit, amire azt mondhatjuk...igen, ez valódi. Egyáltalán mit nevezhetünk valóságosnak, valódinak, meghatározhatjuk-e mindezt ebben a teljes viszonylagosságban, és mihez képest?

J: Valóságosnak nevezhető-e valami, ami esszenciálisan semmilyen állandósággal sem rendelkezik? Tegyük most egyelőre félre a való és a valódi szavak vélt, valós vagy lehetséges jelentéseit, melyekkel még jobban árnyalható a való (abszolútum) és a valódi (viszonylagos) kategóriája.

K. Ez játék a szavakkal, ugyan már miért ne lenne valódi az, ami folyamatos változásban van? A változó, a változás nem valóságos?

J. Mihez képest lehet a folyamatosan változó világ, teljesen viszonylagos, nézőpontszerű logikai hálózatában megragadni, meghatározni egyáltalán a valóság fogalmát? Külső vagy belső ponthoz képest?

K. Ön kérdésre kérdéssel felel, és úgy érzem, egyre jobban elveszítem a lábam alól a talajt. A valóság – úgy vélem – az egy teljesen objektív dolog, ami akkor is van, ha én nem létezem. Úgy is fogalmazhatnák, hogy a valóság teljesen függetlenül létezik tőlem, a viszonyom hozzá pusztán a rá gyakorolt, vagy gyakorolható befolyásom által változtatható. A szubjektív érzékelésem, a szubjektív átélésem semmilyen hatással sincs erre, így miért lenne fontos a valóság meghatározásában az a kérdés, hogy változik-e vagy sem? Ha változik, ha nem, hiába mondom egy hegynek, hogy álljon odébb, mikor még nagyságrendekkel jelentéktelenebb dolgokra sincs minimális ráhatásom.

J. A valódiság és ennek fogalma, minden hozzá tartozó attribútumával, minőségével és mennyiségével együtt felvethető-e az azt szemlélő szubjektum, vagyis az alany létezése nélkül? Egyáltalán ki vagy mi az, akinek a világ valósága megjelenik, és felvethető-e bármilyen kérdés, okfejtés, meghatározás, vizsgálódás az alany létezését megkerülve?

K. Ez kényes kérdés, és már megint azt érzem, hogy ön elterelő hadműveletet folytat. Mi köze az alanynak a világ valódiságához? A világ akkor is létezett és valószínűleg létezni is fog, amikor én még nem léteztem, és már nem is fogok létezni benne. A világ valóságos volt akkor is, most is az és ezután is az lesz. Mi köze ennek hozzám, vagy bármely szubjektumhoz, amely a világ objektivitását tapasztalja, és ennek áthághatatlan törvényszerűségeit átlépni, átírni, megváltoztatni képtelen? Hogy ne lenne valóságos tehát a világ, ha a benne lévő szubjektum semmilyen fundamentális hatást nem képes gyakorolni rá, sem megszüntetni, sem érdemileg megváltoztatni nem képes?

J. A világ valósága, és ennek kérdésköre nem vethető fel az azt szemlélő, azt érzékelő alany létezése nélkül. Ha nincs megfigyelő, elméletileg akkor is létezhet az, amit addig megfigyelt, vagyis a világ, és annak valósága – elméletileg – akkor is létezhet, létezhetne, ha abban egyetlen megfigyelő sem lenne jelen. De mindez, ha szigorúan tekintjük, már eleve egy képzet, elképzelés, ami nem létezne, ha ezen gondolatok sora az azt KÉPzelő elmében és tudatban, tudat által és tudatnak nem vetődne fel. A világ léte, vagy nemléte, az azt érzékelő, tapasztaló, azt szemlélő individuum – mint tudat és elme – létezése nélkül felvethető-e?

K. *Ez sarkalatos pont. Mert ha egyetlen megfigyelő, azaz alany sem létezne, akkor a világ léte vagy nemléte nyilvánvalóan nem lenne felvethető, mivel senki sem lenne aki azt felvesse. Ez igaznak tűnik, azonban a világ – mint valóság – ettől függetlenül még létezhetne, nemde?*

J. Rengeteg kérdés megfogalmazódott a fentiekben, melyekre további kérdések születtek. Azonban ezen a ponton meg kell szakítsuk ezt a láncolatot. Az alany léte nélkül ugyanis – amint ön is beismerte – semminek és senkinek a léte, vagy nemléte sem vethető fel. Elméletileg akkor is létezhetne a világ, mint objektív valóság, ha annak egyetlen megfigyelője sem lenne. Gyakorlatilag azonban ez nem több mint egy hipotézis, amely bizonyíthatatlan. Mert ha nincs alany, nincs megfigyelő, akkor nincs kinek megjelenjen a világ valósága, továbbá nincs akinek felvetődjön a világ létezése és a létezéshez kapcsolódó lehetséges kérdések, logikai problémák, absztrakciók tömege. Ez elfogadható-e önnek?

K. *Igen, ez úgy tűnik kikezdhettelen. De jelenleg úgy tűnik, nem szenved az alanyok hiányától a világ, azaz megfigyelő is akad bőven, akkor is, ha én nem létezem. Tehát a világ akkor is valóságos, ha én nem vagyok. Nemde?*

J. Ha ön nem létezne, hogyan bizonyosodhatna meg arról, hogy az a valami, amit világnak nevez továbbra is létezne azok számára, akiket jelenleg létezőnek, valóságosnak érzékel, tud, vagy feltételez? Kijelenthetjük-e tehát minden kétséget kizáróan azt, hogy a világ, amibe úgymond beleszületünk, akkor is volt és akkor is lesz, ha számunkra kétséges, a létezésünk által megfigyelhető, érzékelhető vagy akár érzékelhetetlen valósága?

K. *Ez fogas kérdés...Ha én nem léteznék, akkor tulajdonképpen ez a párbeszéd sem létezne, és végül is az összes okfejtés valósága vagy valótlansága meg sem jelenhetne a számomra. De úgy tűnik vagyok.*

J. Tehát önnek úgy tűnik, hogy ön, azaz saját maga – mint alany, mint entitás – létezik. Ezt, azaz saját létezését ön megkérdőjelezi-e?

K. *Micsoda kérdés ez? Természetesen nem kérdőjelezem meg, mert ez teljesen örült kérdés lenne. Bár logikailag tulajdonképpen ez is felvethető...de nem kételkedem abban, hogy létezem, hiszen érzem és tudom, hogy vagyok. Önnel beszélgetek, érzékelem a testem, az elmémet, a gondolataimat és a világot, melyet továbbra is valóságosnak találok.*

J. Eljutottunk a lényeghez. Önnek, mint megfigyelőnek tehát evidencia a saját létezése. Eme létezés az, amelynek megjelenik a világ valósága. Ebben egyetértünk?

K. *Igen, ez természetes. De rajtam kívül még más létezőket is tapasztalok, melyeknek ugyanúgy megjelenhet, és feltételezhetően akkor is meg fog jelenni a világ, és annak valósága, ha már én nem leszek.*

J. Az ön tapasztalatait nem vonom kétségbe, azonban a világ valóságára vonatkozóan csak feltételezései vannak. Miért csak feltételezi mindezt?

K. *Mert ha én már nem leszek – és most tekintsünk el minden spirituális elképzeléstől, hogy a halál után folytatódik, folytatódhat-e a létezés, az élet vagy sem a számomra – vagyis ha elfogadom, hogy eme világ megfigyelőjeként megszűnök létezni, akkor végül is mivel megszűnik a világ-tapasztalásom, már nem lesz aki megbizonyosodhatna, hogy a világ továbbra is létezik-e, vagy sem. Ez – bár eléggé örültségnek hangzik – végül is egy logikailag levezethető következtetés. Azonban ebből sem az nem következik, hogy a világ megszűnik, sem az, hogy a világ fennmarad. Valójában megmarad mindkettő lehetősége, mivel ha nincs tapasztaló, akkor nincs tapasztalás, nincs tapasztalat, és akkor végül is nincs miről beszéljünk. Ez azonban, úgy vélem, nincs összefüggésben*

a világ valódiságának a kérdésével.

J. Eljutottunk tehát, hogy felismerte, a megfigyelő nélkül sem a világ léte, sem annak nemléte nem vethető fel. Hiába vannak tehát – látszólag vagy valóságosan – mások is, a jelenleg ön által tapasztalt világban, és valóságban, ezek léte vagy nemléte az ön számára nem jelent a fenti kérdés tekintetében semmilyen segítséget, mivel a világ léte vagy nemléte, és ennek tárgyalhatósága végül is az ön elméjében és tudatában lévő probléma. Ha feltételezzük tehát, hogy az ön léte megszűnik, akkor az ön számára – eme logika szerint – már bizonyíthatatlan mind a világ létének, mind annak nemlétének valósága. Ez egy logikai hurok, melyből látszólag nem lehet kikerülni. Átfogalmazva, ha én nem vagyok, ha számomra nem jelenik meg a világ, én nem gondolkodom a világról és annak vélt vagy valós valóságáról, akkor tulajdonképpen ki számára merülhetnek fel egyáltalán az eddigi kérdések? Másoknak lehetséges, de nekem nem, és valójában minden eddigi koncepció az én elmém terméke, mely a saját tudatom által tapasztalható. Felvethető-e tehát egyáltalán bármi is, ha nincs alany, nincs tapasztaló, nincs az alanyhoz és az alany tapasztalásához kötődő létezés, amit nevezhetünk akár világnak is?

K. Végül is a számomra nem. Mások nevében meg nem nyilatkozhatok. A világ valódisága vagy valótlansága az én létezésem által vetődik a számomra fel, ez végül is egyértelmű a fentiekből. Az is elfogadható, hogy végül is semmi bizonyosság nem létezhet a világ további létezéséről, vagy valóságáról a számomra, ha én már – így vagy úgy – de eme világ számára nem létezem. Hisz végül is ha megszűnik a tapasztalás, akkor tapasztaló sincs, és ha nincs tapasztalat, végül is nincs semmi amiről a továbbiakban gondolkodás folyhat. Ami persze nem jelenti azt, hogy a világ megszűnt, pusztán azt, hogy az én számomra megszűnt, de ettől még mások számára létezhet.

J. Igen, létezhet. De vajon létezik-e? Mert ez is csak egy feltételezés. Logikailag – úgy tűnik – nem adható válasz erre a kérdésre. Ha ugyanis nincs tapasztaló alany, akkor tapasztalat hiányában tulajdonképpen semmi sincsen. Elfogadható-e ez?

K. Igen, ez elfogadható, de ettől még létezhet a világ más alanyok számára, és mások tapasztalhatják ezt.

J. Csakhogy ez egy újabb feltételezés. Létezhet a világ másoknak. De ez pusztán egy elképzelés, egy idea, aminek a forrása nélkül ezen idea sem létezhet. Mit számít tehát, hogy másoknak mi létezhet vagy mi nem, ha többé már nincs akinek eme mások létezessenek?

K. Ez egy csapda. Önmagába forduló logikai okfejtés, amellyel oda jutunk, hogy végül is a saját létezésem nélkül semmi sem létezhet biztosan, vagyis a világ sem biztos hogy létezik, ha nincs tapasztaló benne. Ez kissé bizzar lehetőség, de kétségtelen, hogy logikailag el lehet jutni ide. Tulajdonképpen ebből az következik, hogy az alany nélkül semmi sem vethető fel, jól értem?

J. Nem egyszerű eljutni ehhez a lehetőséghez, de nem lehetetlen. Azonban ez az a kritikus pont, aminél az objektívnek nevezett valóság, azaz másképp a világ léte teljesen, és alapvetően átértelmeződhet. Mert mi van akkor, ha a valóság, és a világ nem pusztán egy alanyi tapasztalat, hanem olyas valami, ami végül is csak és kizárólag az alanyiség által felvethető létezés. Még merészebben fogalmazva, mi van akkor, ha a világ valósága teljes és tökéletes függésben van, annak tapasztalójától?

K. Ez nagyon szolipszisztikusan hangzik... Lassan oda lyukadunk ki, hogy a világ a szubjektum által létezik, ez azonban nem bizonyítható. A világ nyilvánvalóan nem az én létezésem terméke, hiszen mások is érzékelik azt.

J. Ez az okfejtés részben elfogadható logikailag, ám tulajdonképpen az előbbieken eljutottunk

odáig, hogy ha megfigyelő nincs, akkor sem a világ léte sem annak nemléte nem tárgyalható, így annak valósága sem. Ebben továbbra sem számít, hogy másoknak mi jelenik meg vagy mi nem, abban az esetben, ha ön már nincs, azaz nincs megfigyelő, csak jelenleg egy feltételezés, hogy ha ön már nincs, akkor még vannak megfigyelők, és van egy világ, egy valóság amit azok továbbra is megfigyelnek. Mindig visszajutunk tehát a szubjektumhoz.

K. Tény, hogy alany nélkül, azaz jelen esetben a saját létezésem ténye nélkül semmi sem tárgyalható. Tulajdonképpen a világot, és annak létezését, az abban tapasztalható valóságot mind saját létezésemhez kötöm, ez úgy tűnik megkerülhetetlen.

J. Innen már csak egy lépés logikailag – és nézőpont kérdése – hogy felvessük: a világ léte és/vagy nemléte, valósága és/vagy valótlansága nem-e teljesen, és tökéletesen, mindig az alany számára létező megjelenés, mely megjelenés az alany létének megszűnését követően, tulajdonképpen automatikusan eltűnik? Hasonlóképpen a nyelvtani mondathoz, melyben van egy alany, egy ige és egy tárgy. Vegyünk egy példa mondatot: *István megfigyeli a világot.* István az alany a cselekvő, megfigyeli az ige, a cselekvés, és a cselekvés tárgya: a világ. István számára tehát a világ valósága a megfigyelés által jelenik meg, a megtapasztalás tárgya pedig a megtapasztalás alanyában van, a megtapasztalás aktusa által. Azonban aki a tapasztalást, annak valóságát létrehozza az nem a világ, hanem István, az Alany, aki cselekvésre, azaz a megfigyelés létrehozására képes. Ha a fenti mondatból kivonjuk az alanyt, marad egy ige és egy tárgy. Azonban a mondatban maradt ige és a tárgy – a logikai centrumát vesztett valóságban – továbbra is a cselekvés létrehozójára fog mutatni, a feltételezhető alanyra. A maradék mondat tehát így szó: *megfigyeli a világot.*

Nyelvünkben történetesen az alany említése nélkül is értelmes marad a mondat, de csak azért, mert elménk kitölti a logikai vákuumot, ugyanis feltételezzük, hogy *valaki* végzi ezt a megfigyelést. A mondat tehát még így is értelmezhető, mert bár az alany kiléte rejtve marad, logikailag egyértelmű, hogy az alany végzi a cselekvést. Ha alany nincs, nincs cselekvő és cselekvés sem lehetséges. Ez logikailag belátható. *Ebből a szempontból tekintve tehát teljesen és tökéletesen mindegy, hogy létezik-e az alanytól függetlennek feltételezett világ, és valóság, mikor a világ és a valóság léte, az alany, azaz a megfigyelő léte nélkül nem vethető fel.* Alany nélkül nincs megfigyelés, így a világ nem jelenik meg a megfigyelésben. A világ és a valóság a megfigyelésben megjelenő valóság, amely csak és kizárólag az alany létezése által tárgyalható.

Teljesen és tökéletesen mindegy tehát, hogy lehet-e világ és valóság, az alany létezése nélkül, mikor az alany létezése által vizsgálható csak és kizárólag magának a világnak és a valóságnak a létezése. Másképp fogalmazva: a világ és annak valósága azért létezik, mert azt valaki megfigyeli. Létezik-e tehát logikusan megközelíthető valósága a világ létének vagy nemlétének, az alany létezése nélkül? Létezik, létezhet-e bármilyen világ és valóság, ha annak nincs megfigyelője, azaz nincs akiben megjelenjen? Mert a valódi kérdés itt nem az, hogy el tudjuk-e képzelni azt, hogy létezik-e bármilyen világ, vagy valóság, ha én nem létezem, mert ezt el tudjuk képzelni, hanem az, hogy csak akkor tudom elképzelni mindezt, ha én, mint alany létezem. Azaz a létezésemről függetlenül létező világ valóságát csak és kizárólag saját létezésem következményeként képzelem, hozom létre a képzeletemben, azaz a tudatomban az elmémmel, a képzeletemmel.

A világ valóságának a teremtője tehát nem található az alanyon, a szubjektumon kívül, még akkor sem, ha a világ alanyon kívüliségének a képzelete, és tapasztalata úgy tűnik, hogy az alany létezésétől független. Az alany létezésétől ugyanis semminek a létezése sem független, akár a nyelvtani mondat logikájában, minden csak és kizárólag az alany által nyer létet, értelmezhetőséget. Amint a nyelvtani mondatban minden létezés forrása visszavezethető az alanyra, úgy az emberi tudatban is minden valóság az én által, az alany által, a tapasztaló által tárgyalható és vethető fel, amennyiben

felismerjük, hogy mind a szubjektív, mind az objektív valóság KÉPzete és kategóriája valójában nem más, mint az alany, azaz a szubjektum tudatában létezik és létezhet.

K. Ez azt jelentené, hogy az elsődleges kérdés tehát nem is az, hogy létezhet-e a világ és annak valósága, ha én nem létezem, hanem az, hogy az alany, azaz nélkülem egyáltalán létezhet-e mindezek képzete, avagy bármi amit bennem lévőnek, vagy akár személyemen kívüli valóságnak tudok, vagy vélek?

J. A kívül és a belül is csak az alany által létező megkülönböztetések, melyek az elme működése által tapasztalható tudati valóság részei. Mindenek kulcsa tehát annak a felismerésében rejlik, hogy a tudat – annak minden lehetséges tartalmával együtt – magában hordozza a világ és valóság létének, létrejöttének és tapasztalhatóságának a lehetőségeit. A tudat középpontja pedig nem más, mint az az alany, amely egyszerre létrehozója és egyszerre tapasztalója a világ valóságának.

K. Ez tiszta szolipszizmus...eléggé logikus, de kissé örült megközelítésnek hangzik. Mert bár követhető, de felvetődik annak a kérdése, hogy ha ez mindenkire, azaz minden alanyra érvényes, és az alany a világ és a valóság létrehozója és tapasztalója is egyben, akkor miért van az, hogy egyrészt az alanyok egy közösnek tűnő valóságot tapasztalnak, másrészt pedig úgy látszik, minden alany ténylegesen be van zárulva saját valóságába, saját valóságtapasztalatába, másrészt viszont a közös valóságot – világ – alig, vagy egyáltalán nem vagyunk képesek befolyásolni, annak teljhatalmú, abszolút teremtőjeként. A legtöbben leginkább elviseljük a világot, és annak valóságát, és egyáltalán nem úgy tűnik, hogy mi lennénk annak a teremtője, dacára annak, hogy azért kisebb-nagyobb mértékben rendelkezünk a valóság befolyásolásának a képességével. A fenti okfejtés – bár logikus, és ténylegesen az említett következtetésekhez vezet – mégsem képes választ adni a teremtőség kérdésére. Miért van tehát az, hogy ha én vagyok a létezés középpontja, mégsem rendelkezem teljesen és maradéktalanul, az általam létrehozott világ valósága felett? Ez olyan, mintha én lennék isten, csak éppen a saját teremtésem felett nincs hatalmam. Akkor hogy gondolhatnám azt, hogy ténylegesen én hoztam mindezt létre? Nem ellentmondás-e ez? Továbbá ha én vagyok a lét középpontja, akkor ön már nem lehet az, és akkor végül is én teremtem-e önt, vagy ön teremt-e engem? Ha minden az énhez kötődik, akkor végül is az ének hogy viszonyulnak egymáshoz, ha feltételezzük, hogy mindegyiküknek megvan a világ, és a valóság „teremtésének” a képessége?

J. Mindez messze túl van a szolipszizmuson. A fenti kérdések nagyon fontosak, mert rávezetnek minket a lényegre. Ennek a logikai paradoxonnak EGY és EGYetlen feloldása lehetséges, mind logikailag, mind a logikán is túlmutató tapasztalásban. A feloldás kulcsa: hogy **EGY ÉN létezik csak valójában**. Ennek az EGY ÉN-nek a tudati kiáradása, a tudati kivetülése az ének illuzórikus sokasága, azaz a mások sokaságának képzete. A mások, a létezők, az „ének” számára ezért is láthatatlan az EGY ÉN VALÓja, mert a világ, és a világ valósága tulajdonképpen nem más, mint eme egy és egyetlen ÉN tükröződése, kivetülése, megjelenése a tiszta tudat tükrében. A világ és annak valósága tehát egy tükörkép, egy tükröződés, egy végtelenül bonyolult megjelenés, amely valóságosnak tűnik az azt szemlélő ének számára. De tulajdonképpen EGY ÉN létezik, és EGY ALANY, EGY SZEM, és eme VALÓ álmodja énekké, alanyokká, valósággá, világgá, és azt megfigyelő SZEMekké önMAGát, a világ álmában. A világ ezért nem valódi, mert nem önmagától való, és mert nem megelőzi az abba beleszületni tűnőt, hisz valójában a világ csak és kizárólag azért létezik, mert van A KI kivetítse, és SZEMlélje. A világ megnyilvánítója EGY ÉN-ünk, a KI minden világ és valóság létrehozója, önMAGát önMAGában önMAGa által megsokszorozni a végtelenségig képes, Az Elme segítségével. Tulajdonképpen a világ és annak valósága, és annak tartalmainak egymástól való elkülönültsége nem más, mint eme minden emberi képzeletet felülmúló Elme (nevezhetjük Egyetememes Elmének) műve. Csak analógiákat használhatunk ennek az

absztrahálására, mert valójában fogalmakkal soha nem ragadható meg, a fogalmakat is létrehozni képes VALÓ EGÉSZ-e. Ezért mondtam azt, hogy a világ nem valódi, bár megtapasztalható, mivel megjelenik, és létezni látszik. Azért nem valódi, mert teljes egészében, annak minden tartalmával együtt ÉNünk tükröződése, ÉNünk álma, amely a Tiszta Tudat tükreben jelenik meg, és annak állandó és folyamatos változásában tulajdonképpen semmi sem ragadható meg, ami állandó, a változáson kívül. *Csak arra használhatjuk a VALÓ fogalmát, kifejezését ami állandó, örök és változatlan, teljes.*

K. De van-e ilyen? Ez csak egy bonyolult eszmefuttatásnak tűnik, egy cizellált filozófiának és nem többnek. Számomra nem létezik semmiféle ÉN, csak létezők és emberi lények. Bár elgondolkodtató a fentiek tükreben az, hogy az alany nélkül tényleg semmi sem tárgyalható, mégsem értem, hogyan lehetne mindez lehetséges. Egy szép magyarázat mindez, ami vagy igaz, vagy nem.

J. A logika és az elme által nem juthatunk el EGY ÉNünkhöz. Pusztán csak analógiák ezek, szimbólumok, melyek nem egyenlőek azzal, amire vonatkoznak. Ezért ez a párbeszéd – pusztán a szavak, fogalmak, gondolatok szintjén – semmiképp sem válhat meggyőzés, vagy bizonyosságszerzés eszközévé. Nem is célja ez. A Teljesség nem zárható fogalmakba, ÉNünk VALÓ teljessége nem adható át szavak segítségével. Azonban minden gondolat, minden felvillanása az elmének képes visszautalni, visszacsatolni arra a VALÓra, amelyben minden létezés van. Ennek forrása pedig csak személyes énünkön keresztül, annak forrásához eljutva fedezhető fel, tárulhat fel újra, EGY és EGYetlen VALÓként a számunkra.

K. Vezet-e, létezik-e valamilyen út ennek a megtapasztalhatóságához, ennek maradéktalan bizonyításához a saját magam számára?

J. Az Út ott van mindenkiben, és mindenki számára más és más, mást és mást jelent. A lényeg szavakkal soha nem adható át, ám mások tanúsága, mások személyében tett tanúságtétele ÉNünknek valódi élesztő, valódi ösztönzés, valódi kegyelem lehet. Ne bonyolódj el túlzottan a filozófiában, sem a metafizikában, ha ÉNünket kutatod. Átmeneti segítség lehet csupán mindaz, amit nyújthatnak ezek, de könnyen előfordulhat, hogy csak magukba ragasztanak, és még jobban megbéklyózzák az elmédet. A VALÓ nem található a könyvekben, ÉNünk sem. Ne készíts tehát újabb elképzelést, melyet el kellene érned. A megnyilvánult világban azonban bármi és bárki válhat eszközévé ÉNünknek, az ÉNünkre való emlékezésnek, ÉNünkre való ráébredésnek, a tudat éberségének újonnan elérésének. A Mester ott van MAGunkban, csak fel kell ismernünk a jeleket. EGY és EGYetlen guru van csak, ÉNünk a VALÓ mester, minden más csak a megjelenése, kivetülése. Ezért az emlékezés mindnyájunknak MÁS, de valójában mindnyájunk EGY ÉNünk megjelenései vagyunk. A világ, és annak minden tartalma, szereplője a májja, a kozmikus álom része. EGYetlen ÉN álmai vagyunk mint emberek, mint magunkat születettnek és halandónak képzelő létezők, lények. Csak EGY és EGYetlen VALÓ létezik minden létezés mögött és minden létezésben: ÉNünk. Magadnak kell felfedezned!

19. Ember a vízben!

Kérdező: Arra jutottam, hogy az élet – önmagában véve – egy hatalmas értelmetlenség. Beleszületünk valamibe, ami előre meghatározott módon kényszerít minket a létezés és a faj fenntartására, ebben a mókuserékben pedig, egyre inkább a kényszer határoz meg minket. Ahogy az évek telnek, a test elhasználódásával egyre szorongatóbbá válik a helyzet, tulajdonképpen sokan csak azért élünk, mert félnünk szembenézni magával a ténnyel, hogy az élet nem vezet sehovára. Minták és előre meghatározott programok összessége, a fizikai létfenntartás körül forgolódnak, kényszerű cselekvések - ez az élet. Minden ami ezen túl található, az pusztán azért van, hogy elfedjük vele ezt a nyomasztó helyzetet. Születés, létfenntartás, halál. A két, látszólagos végpont között feszül milliárdnyi élettörténet, s látszólag mindegyik ugyanúgy kezdődik és ugyanazzal ér véget. Ami a két végpont között van, az a létezés kényszere, melyet mindenki látszólag máshogy él meg, azonban az anyagi valóságtól való függőség teljesen meghatározza mindezt.

Táplálkozni, öltözködni, lakni kell, és ennek érdekében valójában feláldozzuk az életünket. Milliárdok végeznek robotszerű munkát ennek érdekében. Hogy mégse örüljünk bele, rengeteg kompenzációs mechanizmust kifejlesztettünk az évezredek folyamán, a különböző fizikai és mentális „drogok” használatával próbáljuk az örömet, a boldogságot belevinni az életünkbe. Kevesek osztályrésze, hogy ne munka, hanem alkotás, hogy ne kényszerű cselekvések sora, hanem egyfajta könnyed életművészet legyen élete meghatározója. A gazdasági tevékenységek köré épülő társadalmak, tulajdonképpen egy teljesen örült elképzelést testesítenek meg, látszólag a gazdaság szolgálja az embert, de valójában az ember válik a gazdaság szolgájává, sőt rabszolgájává. De még ha sikerül egyeseknek ki is menekülnie mindebből, mit ér mindez? Ez a szellemiség megmérgezte a Földet, és ma már mindenütt ott van, mindenütt utoléri az embert. Természetesen ameddig valaki bővelkedik az anyagi javakban, sikeres az élete, megvan mindene, addig ritkán gondolkodik el az élet teljes értelmetlenségén, hisz értelmet talál benne. Ha azonban életében nincs elegendő öröm, túlsúlyba kerül a szenvedés, ráadásul pedig tisztába jön a világ természetével, akkor könnyen elégedetlenné válhat, és eme elégedetlenség különböző fokozataiba ragadva, valódi kényszernek élheti át a létezését az életben.

A szenvedés mélyülésével, a test öregedésével együtt a fájdalmak is lassan túlsúlyba kerülnek, párhuzamosan ezzel pedig a kompenzációs mechanizmusok, melyek fizikai-lelki szinten előbb-utóbb ugyanúgy kimerüléshez vezetnek, pusztán csak elodázzák a totális összeomlását az emberi lénynek. Uram, én azért jöttem Önhöz, mert teljesen, és totálisan értelmetlenné látom az életet. Mehettem volna egy paphoz, vagy pszichológushoz ezzel az állapottal, de sajnos egyik utat sem tartom megfelelőnek ahhoz, hogy tovább juthassak ezen. A vallások istene ugyanúgy idegen a számomra, mint a lelket nem ismerő pszichológia, amely pusztán egy beszélő gépnek, pszicho-robotnak tekinti az embert. Higgye el, ez nem depresszió. Nem arról van szó, hogy nem látom a szépségét a létezésnek, nem tudok örömet találni benne, vagy nem vagyok képes túllátni a jó-rossz, azaz a kettősségek játékán. Egyszerűen arról van szó, hogy rádöbbenem, a létezés teljesen értelmetlenné látom, egy állandó, szűnni nem akaró boldogság utáni vágyódásnak, mert ahogy megfigyeltem, tulajdonképpen minden emberi cselekvés a boldogság hajszolása, a boldogság elnyerése körül forog, még akkor is, ha alapvetően a létfenntartás harca adja a keretet mindehhez.

A legszegényebb, legegyszerűbb gondolkodású ember is próbál valami élvezetet találni, hogy kimenekülhessen nyomasztó állapotából, de hiába gazdag valaki, ugyanúgy rabja mindennek, pusztán csak a mértéke és a hogyanja különbözik a cselekvéseinek. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy az élet egy kaotikus színdarab, amiben mintha mindenki az elveszett paradicsomot kergetné, és csak

igen ritka, kivételes emberek azok, akik ismerik a titkot, hogy hogyan is érhető az el. Én azonban személy szerint egy ilyet sem ismerek. Az évek során sok emberrel volt dolgom, de mindegyikről kiderült, hogy igazából csak pszichikus állapotok fenntartásában ügyködnek, azaz nagyonis mulandó az a boldogság, amit hirdetnek. Az elején az anyagi örömeikben kerestem a boldogságot, de egy idő után úgy éreztem nagyon fárasztó annak hajszolása, és a test öregedésével egyre nehezebb is az így nyerhető öröm, azaz boldogságpótlék megszerzése. Később a lelki és a szellemi dolgok felé fordultam, a spiritualitás berkeit járva, de azt találtam, hogy ott ugyanaz a tudatmódosítás folyik, csak egy szubtilisabb szinten.

Kiábrándultam a spiritualitás utáiból, a hiteltelen, sokszor pénzsóvár, egoista „mesterekből”, akik lényegileg semmiben sem különböztek materialista társaiktól. Ugyanúgy valamilyen cselekvésre volt szükségük, hogy egy-egy tudatállapotot fenntartsanak, és ezen tudásokat adták tovább, többkevesebb sikerrel. Azonban, s ez lehet az én hibám, egyikben sem éreztem azt, hogy rendelkezik valamivel, ami nem az egója kiterjesztése. Nem éreztem egyiket sem az élet nyomorán felül állónak, nem éreztem, hogy lelkükben és szellemükben meghaladták volna mindazt, amitől mások függenek, amitől én is függőnek érzem magam. Ez pedig az anyag világa, a létezés, az élet, amit egyre nyomasztóbbnak tartok, ahogy öregszem. Elsősorban nem arról van szó, hogy nem találok a helyem ebben a létezésben, bár ez is igaz, mert a mai formájában egyre értelmetlenebbnek látom a bárminemű cselekvést, hanem arról, hogy úgy vélem, kell lennie valamilyen megoldásnak arra, hogy eme szenvedésnek véget vethessek.

Kérem ne értsen félre, itt nem „szuicid gondolatokról” van szó, bár eljutottam már oda is, hogy végül is értelmetlen a ragaszkodás az élethez. Inkább arról lenne szó, hogy egyre inkább érzem, kell legyen valami, valami olyan módja a létezésnek, amiben felülemelkedhetünk magán a létezésen, emberi valóságunkat meghaladva, de itt, az életben. Tudom, zavarosnak tűnhet mindez, úgyhogy a fentiek után feltennék egy kérdést Önnek. Ön szerint létezik-e bármilyen út, bármilyen módszer, ami megszabadíthatna az élet, a létezés nyomasztó valóságától, és kielégíthetné a boldogságvágyamat? Elérhető-e a kondicionálatlan boldogság emberként?

J: Önmagában az életnek nincs semmi értelme. Az, hogy Ön eljutott ennek a felismerésére, az egyáltalán nem a depresszív, sokkal inkább a lét irányába nyitott, a lét irányába érzékeny személy ismertetőjegye, mert eme felismerés megtétele, nem fájdalom mentes. Talán az egyik legmeghatározóbb felismerés a szellemi kereső számára annak a felismerése, hogy az életnek önmagának semmi értelme nincs, pusztán az adott személy az, aki meghatároz egy irányt, célt, úgynevezett értelmet benne. Azt is helyesen felismerte, hogy az élet az önmaga pusztán fizikai-biológiai szintjén nem más, mint egy kényszer. A test egyszerre lehetőség és egyszerre korlát is a létezőnek. Ameddig a lehetőségek dominálnak, addig az Ön által felvetett gondolatok elnyomva vannak, nem kerülnek a felszínre. Azonban amikor valaki rádöbben, hogy az életben megszerezhető tárgyokban, élményekben maradandó boldogság nincs, és nem is lehetséges, akkor vagy tovább folytatja az örömhajszolást, hogy elnyomja ezzel önmaga kétségeit, vagy megáll, és szembenéz a tényekkel. Már a fogalmak használata is téves többnyire a mai világban, mivel az emberek a boldogság szót használják, azon örömeikre, melyek tárgyai előbb utóbb elhasználnának az időben. Ez azt jelenti, hogy a mai kor emberének fogalma sincs – tisztelet a kivételeknek – hogy a boldogság alatt mit is kellene érteni, mire is kellene fókuszálni annak keresésében. A valódi boldogság először is – amint Ön is ráérezett erre – teljes, tökéletes, örök és kondicionálatlan. Nem a létezésnek az életben található valóságából fakad, végképp nincs semmiféle szükség annak cselekvés általi fenntartására. Tulajdonképpen túl van mindenben, és csak a tökéletes szabadságban jelenik meg. A szabadság és a boldogság egymás szinonimája, és a tudat ama tiszta, mindennemű

függőségtől mentes, kondicionálatlan állapotára vonatkoztatható, amelyről tulajdonképpen emberi fogalmakkal nem folytatható kommunikáció. A boldogság nem valami, ami valahol van, a Boldogság a tiszta Lét, MAGam. A létezés, az élet ebben a boldogságban jelenik meg és felejtődik el. Ez egy paradoxon, mert a Boldogság soha nem veszthető el, hiszen ÉN-VALÓNk maga. Mégis, *amikor belezuhanunk a létezés, az élet álmába, akkor hasonlatossá válunk ahhoz az utazóhoz, aki a kristálytiszt folyó vizében állva, vízért könyörög a mellette elhaladókhöz.* A Boldogság olyan, mint a víz a halnak, benne van, de nem tud róla. A létezés tragédiája az, hogy az életbe ragadva azt képzeljük, hogy különféle cselekvések szükségesek, hogy a tudat paradicsomi állapotát visszaállíthassuk magunkban. Összetévesztjük a boldogságot az örömmel, a boldogság kutatását az örömek hajszolásával. Azt gondoljuk, hogy a Boldogságnak tárgya van, pedig a Boldogságnak még csak alanya sincsen, mert valójában a Boldogság maga Az Alany, aki személytelen, megnyilvánulatlan, egy, egész, osztatlan, és önMAGában önMAGával azonos, így semmilyen cselekvés, azonosulás nem bontja meg azt a tökéletes Csendet, ami maga a Boldogság. Olyasmi ez, mint amikor beülünk a moziba, és elindul a film. A vásznon megjelennek mindenféle képek, akár az élet analógiájaként is tekinthetjük ezt. A vásznon tökéletes fehérsége, tisztasága, nyugalma, békéje és csendje – azaz Boldogsága – a képektől soha nem szennyeződik be. A vásznon, mint a tiszta tudat, a makulátlan lét, a teljes és tökéletes Boldogság, avagy Üdvösség – folyamatosan jelen van, de nézőként nem a vásznonra fókuszálok, hanem a filmre, belebonyolódom annak cselekményébe, folyásába, és azonosulok benne egy szereplővel. Elfeledkezem a vásznonról, és annak érintetlen tisztaságáról. A film értelmét kutatom, próbálok megfejteni a jeleneteket, irányítani azt, ami következik, vagy következhet. A létezés, az élet játéka ezért egyre valóságosabb lesz, és teljesen megfeledkezem arról, hogy a Boldogság nem valami által lesz egy bizonytalan jövőben, hanem a Boldogság maga a tiszta tudat, a tiszta lét, ami a hasonlatban a vetítívászonnal azonos. Nem tehetek semmi mást, csak emlékezni kell erre. Emlékezni arra, aki valójában VAGYOK. ÉNünkre, mert a Lét, Tudat, Boldogság teljessége nem más, mint ÉNünk. Ezek azonban pusztán szavak, fogalmak, melyek által AZ nem érhető el. Minden szó, fogalom, kép, képzet, gond, gondolat, érzélem, az elmém minden tartalma ugyanis az a bizonyos film, ami elfedi a vásznot.

K. Elgondolkodtató amit mond, mert végül is ebből az is következik, hogy az élet maga, nem csak hogy nem rendelkezik semmilyen abszolút értelemmel, de tulajdonképpen egy lefokozott állapota a Létnek. Akárhogy is tekintem ugyanis, az Ön által körülírt Boldogság, azaz a Tudat és a Lét tiszta valója önmagában tökéletes, és a megnyilvánultság, azaz a létezés, az élet akármit is nyújt, akármit is tesz láthatóvá, megtapasztalhatóvá, átélhetővé, az mindig csak töredékes lehet ÉNünk VALÓjához képest. Jól értem-e?

J. Igen. Ha egy ember belenéz a tükörbe, hajlamos azt mondani: jé, ez én vagyok! Többnyire mindnyájan elkövetjük ezt a hibát, nem azt mondjuk ugyanis, hogy: jé, ez a testem tükröződése. Mert ez lenne a helyes megfogalmazás. ÉNünk túl van mindenben, ezért láthatatlan, megfoghatatlan, teljessége teljességgel rejtett. A tiszta tudat olyan, mint a tükör. ÉNünk tükröződik benne, de a tükörkép soha nem lehet azonos azzal, *akiről* keletkezik. Ilyen értelemben tehát ÉNünk, a teljes LÉT, a tökéletes BOLDOGSÁG pusztán tükröződik a létezésben, a megnyilvánultságban. Bármi is jelenik meg, az természetéből fakadóan tükröződés, megjelenés, amely nem azonos a megjelenő VALÓ teljességével. Ebből fakad, hogy a létezésben, az életben minden törekvés a Boldogság teljességének a visszanyerésére irányul, akár tudatos, akár nem a cselekvésben résztvevő ebben a tekintetben. Holott a LÉT BOLDOGSÁGA tulajdonképpen semmilyen cselekvéssel sem állítható helyre, épp ellenkezőleg, csak és kizárólag ÉNünk felé való visszafordulással, és az ez ügyben tett cselekvés hiábavalóságának a felismerésével. Az entrópia tulajdonképpen nem más, mint a Boldogság visszaállításának automatizmusa a tudatban. Minden teremtést az elme tart fenn,

minden teremtés az elme műve, minden teremtésben ÉNünk tükröződése van jelen, és ez a tükörkép az elme vetítőgépe által jelenik meg, a létezés, az élet filmjeként. Ám ehhez pontosan az entrópiával szembemenő, azaz a megnyilvánulást, a kettősséget, az osztottságot, a „hasadtságot” létrehozó, fenntartó, tudati teremtő erő szükséges. De amikor átadod magad a tudat „entrópiájának” akkor juthatsz vissza a Lét eredendő Boldogságához, Teljességéhez. Amitől az ember a legjobban fél, az a pusztulás és a halál. Fél, ha valamit felépít az előbb-utóbb elpusztul, fél ha valamit alkot az elenyészik. Pedig a teljességhez való visszajutáshoz pont ennek a félelemnek az elengedése szükséges, annak a felismerése által, hogy „a VALÓdi nem hal meg, a VALÓtlan pedig sohasem létezett”. A májába bonyolódott tudat kötődik, ragaszkodik a világ valóságához, tárgyaihoz, ahhoz, amit a személyességében elérni, megteremteni vél. Azonban mindez illúzió. Valójában soha senki sem született, soha senki sem létezett akként, aminek képzelte magát és soha senki sem halt meg. Mindez álom csupán, ÉNünk álma, amit az Egyetemes Elme vetít a Tiszta Tudat vetítővásznára. Ennek a filmnek a neve: élet. De az életben bármilyen történet is élhetünk át, a LÉT, a TUDAT időtlen BOLDOGSÁGA soha nem lesz, mert nem lehet teljesebb általa. A Teljesség semmi és senki által nem válhat teljesebbé, ezért valójában bármilyen cselekvést is végzünk, az soha nem vihet bennünket közelebb a Lét tökéletes Boldogságához, épp ellenkezőleg. A Nap mindig süt, akkor is, mikor felhők vannak az égen. Hasonlóképpen ÉNünk boldogsága mindig teljes, mindig ragyog, pusztán az Egyetemes Elme filmezi rá tudatunk örökké tiszta égboltjára a felhőket. „Legyetek olyanok, mint a gyermekek”. Az elme ártatlansága, maga a LÉT fényessége, örökké VALÓ BOLDOGSÁGA ÉNünknek.

K. Most döbbenek rá igazán, hogy mennyire másodrendű, sőt elhanyagolható kérdés is ehhez képest, a létezés, az élet vélt vagy valós értelme, értelmessége. Hisz az élet, a létezés – akárhogyan is jelenjen meg – tulajdonképpen az Örökké VALÓ tükröződése, így a Boldogság visszfénye. Ám mi beleszerelmesedünk a tükörképbe, és Narkisszoszként azt kezdjük imádni, abba zuhanunk bele, és elfeledkezünk, a Tükröződ-Ő-ről, azaz ÉNünkről. A Boldogság tehát nem a cselekvés irányában helyezkedik el, amint a tükröződőt sem ragadhatjuk meg a tükörképben. Felszabadító felismerés ez, most már...csak azt nem tudom mit kellene tennem? (nevetés...)

J. Jó, hogy rajtakapta önmagát (kuncogás). A titok az, hogy semmit sem kell tegyen, csak komolyan kell vennie ÉNünket, és a világ valóságát májának, a létezést pedig a Lét játékának tekintenie. Egy színes, örökké változó filmnek, amiben jönnek-mennek a képek, változnak a színek és az események. Ám ÉNünket, ÉNünk Boldogságát, teljességét mindez nem érinti, mert nem érintheti meg. Az álmod – mint álomban szereplők – nem tudjuk megváltoztatni, ám mint Álmodó bármikor felébredhetünk belőle. Ön most és mindörökké AZ, örökké Tiszta Lét, Tudat és Boldogság üdvössége. Elhiszi-e nekem, vagy felfedezi-e inkább ezt?

20. A VALÓdi Mester

Kérdező: Van-e önnek tanítása, és ha igen, hogyan tudná összefoglalni számomra a lényegét? Azért érdekel, mert a legutóbbi beszélgetéseink alkalmával körvonalazódni látszik bennem egy új, gyökeresen más létszemlélet, pontosabban több mint egyszerű szemlélet. Valami, amit a létezésem legmélyebb rétegeként tudnék azonosítani, egy egyre mélyülő felismerés, amit azonban szavakkal nem tudnék felhozni a felszínre. Azt érzem ugyanis, hogy egyre közelebb kerülök mindennek a fogalmakon túli megragadhatóságához, de igazából csak akkor, ha csendben tudok ülni, és csak figyelni létezésem. Úgy érzem, ön bizonyos mértékig a szavak, a gondolatok szintjén is megragadta mindazt, amiről beszélek, ám szavakkal kifejezhetetlennek vélek.

J: A válaszom a kérdésére nagyon egyszerű: semmilyen tanítással nem rendelkezem. Mások is kérdezték már tőlem, hogy miért nem foglalom rendszerbe mindazt, amit a gondolataimmal közvetíteni törekszem? Azért nem, mert a világnak már így is éppen elég rendszer adatott ahhoz, hogy a végtelenségig keressünk, bolyongjunk benne, hogy azok vélt vagy valós igazságait felkutassuk, és megvalósítani törekedjünk. Ha valaki elolvassa az írásaimat, a könyveimet, gyakran heves érzelmek keletkezhetnek benne, azok tartalmaival kapcsolatban. Ezek célja ugyanis nem más, mint egy merőben eltérő szemléleten keresztül rámutatni arra az egyszerű tényre, hogy a világ valósága mennyire viszonylagos, mennyire más nézőpontok is lehetségesek, mint a jól bejáratott, tömegek, vallások, a tudományok, egyszerűen a tekintélyek által hitelesítettek. Azonban a személyem által közvetített lényeg túl van mindezen. Nem szándéksom ugyanis semmiféle, végső igazságot, végső nézőpontot rendszerbe szedni, az írások legfőbb célja ugyanis pont az, hogy mindennemű végsőnek mondható viszonylagos „igazságot” - amit az elme által ismerhetünk – megkérdőjelezzem, annak abszolút voltát összeűzza. Mi hasznuk ugyanis, ha a szabadságot kutatjuk, és ezt úgy akarjuk elérni, hogy ama bizonyos karót és láncot, újabbakra cseréljük fel?

K. *Értem mindezt, de ön folyamatosan utal a VALÓra, az Énre, a Boldogságra és a Szabadságra, és ezek is fogalmak, melyekből egy sajátos rendszer bontakozik ki a számomra, amint kifejti mindezeket az ön sajátos létátélésén keresztül. Külső szemlélőnek inkább tűnik mindez filozófiának, vagy akár metafizikai megközelítésnek, vagy mondjuk ki: örültségnek. Ha életem korábbi szakaszában találkozhattam volna ezen nézetekkel, biztos hanyatt-homlok rohantam volna, minél messzebb tőlük. Ám egy titokzatos, láthatatlan fonál vezette a sorsom, és a világ valósága, ma már egészen másképp jelenik meg a számomra bizonyos felismerések és létátélések következtében. Ezért ma már érzem, hogy a szavak nem elegendőek, hogy pusztán gondolatok, filozófiák, és egyéb elképzelések mentén nem érhetjük el a szabadságot, mert annak lényege nem ezekben, hanem csakis legbelsőbb valónk részeként tárulhat fel. Keresztül mentem egy olyan, minden addigi valóságomat megrendítő átélésen, ami örökre megváltoztatta a létezésről alkotott képem. Akkor döbbsentem rá arra, hogy az, amiről ön is beszél, nem az elme szüleménye, hanem megtapasztalható való. Ám ennek megtapasztalása nem valaminek a megvalósítása által jelent meg, épp ellenkezőleg. Teljesen meghaladott bármit, amit addig elképzelhettem volna, bármilyen téren.*

J. Valójában soha, semmikor sem létezett semmilyen tanítás erre vonatkozóan. A VALÓ, az ÉN, a Lét – Boldogság – Üdvösség, és az összes fogalmak, a tradíciók mindennemű bölcseselei pusztán azoknak használhatóak, bármilyen módon és értelemben, akiknek sorsuknál fogva megadattak bizonyos felismerések, és tulajdonképpen ezen felismerésekre keresnek magyarázatokat, az elméjük megnyugtatása végett. A jelen világban sok olyan tan jutott a felszínre, melyek egyáltalán nem voltak széles tömegeknek szánva, és nem azért – ahogy ma egyesek vélik – mert rosszindulatúan kirekesztőek akartak maradni, hanem csak és kizárólag a fentiek miatt. Hiába kerül ugyanis

bármilyen tan és tanítás is annak az embernek a kezébe, akinek az érdeklődése, érzékenysége, egyéni útja merőben más jellegű, nem fog tudni semmit sem a maga javára fordítani belőle, pont ellenkezőleg. Teljesen megzavarhatja jelenlegi tudatterét, világképét, sőt, a legszélsőségesebb indulatokat válthatja ki belőle. Mi haszna lenne ebből bárkinek is? Azonban mindez kétélű kard, mert attól, hogy egy tan rejtett, még egyáltalán nem jelenti azt, hogy mindez bárminemű kapcsolatban van a VALÓ, EGY-ÉNünk igazságára való ráébredéssel. Ezért nagyon körültekintőek kell legyünk bármilyen tekintéllyel szemben, mert ugyanakkor az is igaz, hogy a VALÓ, a VALÓ igazsága nem rejthető el senki elől sem, és végképp nem zárható könyvek, tanok, tanítások, tanítók, tanítóhivatalok, tekintélyek börtönébe. Mindez ugyanis lehetetlen.

K. Mégis léteznek tanítók, guruk, tanok, könyvek, rejtett iratok. Ezek – úgy vélem – a földi „labirintus” részei, hogy a szellemi játék még bonyolultabb, még izgalmasabb lehessen. Azonban ha önnek nincs is semmilyen tanítása amit a sajátjának mondana, mégiscsak tanúságot tesz arról, amiről szavakat ír, vagy mond, és mégiscsak rendelkezik egy körülhatárolható logikai keretrendszerrel. Hogyan tudná összefoglalni tömören – amennyire lehetséges ez – a lényegét? Mi mindannak az üzenete, amit megosztani próbál az erre fogékony szíveknek, elméknek?

J. A világ egy megjelenés, melyben a létezők elkülönülése illúzió, májja. EGYetlen VALÓ van, minden létezésben és minden létezésként megnyilvánulva. EGYetlen ÉN ragadható meg, mint az örökké-VALÓ LÉT középpontja. A világ-valóság-tudat: TE VAGY. A Lét-Tudat-Boldogság EGYsége, örök, elpusztíthatatlan. A LÉT középpontja saját személyességünk meghaladásában, annak forrásához való eljutása által ismerhető fel. Semmi mást nem szükséges felismerned ahhoz, hogy szabad, és tökéletesen boldog lehess újra.

K. A védikus, és advaitin megközelítés nagyon rokon ezzel. Miért lehetséges ez? Belőle inspirálódtak a fogalmak amelyeket használ, vagy eljutott ezekhez a személyes felismerései következtében?

J. Nem mondhatnám, hogy ismerője vagyok a védikus bölcsesletnek. Egy adott pontján az utamnak azonban arra döbbsentem rá, hogy mindaz, amit átéltem és felismertem, tulajdonképpen – lényegét tekintve – az Advaita Védanta legutóbbi, legjelentősebb tanítói, képviselői által is megerősítésre lelt. A védikus tradícióban igen cizellált és kifinomult fogalomrendszer létezik a tudati valóság, az egyéni tudat kutatása (önkutatás), felfedezése által feltárható, megismerhető felismerések absztrahálhatósága végett. A lényeg az, hogy amikor bizonyos felismeréseim, átéléseim megszülettek bennem, azokat megpróbáltam megfogalmazni, írások formájában közreadni. A nyelvünkben lassan felfedeztem sajátos gyöki-képi-logikai összefüggéseket is, melyek egyfajta láthatatlan, szellemi-metafizikai rendszert alkotva, képesek voltak közvetíteni ezen felismeréseket. Aztán egy napon valaki elküldte nekem egy amerikai advaitin tanító, Robert Adams magyar nyelvű szatszang átíratait. Amikor elkezdtem olvasni őket, az valami leírhatatlan érzést, hatást keltett bennem. Mintha elkezdtek volna maguktól összeállni a valóságom darabjai, egy minden képzeletet felülmúló egységbe. Olyan volt, mint egy emlékezés. Sok mindent akkor értettem meg, akkor vált világossá, hogy időtlen idők óta létező VALÓnk, ÉNünk, melyet EGY és EGYetlen tudásként addig is éreztem, nem az én elmém műve. Ez a tudás időtlen, korról korra újraszületik, de elsősorban nem könyvekben, hanem élő emberek tudatában, akik a maguk módján aztán tanúivá, tanúságtévőivé válnak ennek az EGY és EGYetlen VALÓnak, igazságnak, a maguk eszközeivel. Robert tanúságtétele rengeteget segített nekem, hogy mindazt, ami azelőtt csak sejtésekként létezett bennem, kibontakozhasson. Hogy ÉNünkben egyre jobban elmélyülhessek, és mondjuk ki: hogy ne képzeljem teljesen örülnék magam. Van egy írásom, melynek témája: létezik-e a Nap, ha én nem

létezek? Amikor az ebben lévő, advaita megközelítésű gondolataim papírra vettem, szinte magam is örülségnek tartottam őket. (akkor az advaita védantáról még nem is hallottam) Akkor döbbsentem rá, hogy tulajdonképpen ÉNünk az EGY és EGYetlen való, és hogy az egész világEGYetem teremtője, létrehozója, álmodója ha úgy tetszik, mint személy feletti VALÓ: ÉN VAGYOK. El tudja képzelni, milyen felismerni mindezt, hogy még saját magát se nézze az ember örülnék? Sok idő kellett, amíg ezen felismerést elkezdtem komolyan is venni, és hagyni, hogy „átformálja” emberi személyem. Aztán megismerkedtem még Srí Ramana Maharsi és Nisargadatta Maharaj műveivel is, melyek egyenként, és együttesen is megerősítettek abban, hogy nincs semmilyen hiba sem készülékemben.

K. Nagyon érdekes amit mond, mert eszerint a felismerés, az átélés, a megélés van előbb, és tulajdonképpen ezek szerint a tanító, a guru, vagy annak tanítása, a könyvek végül is csak visszaigazolása ennek? Mit adhat akkor egy mester, egy guru, egy tanító tulajdonképpen?

J. A valódi mester ÉNünk, ez EGYértelművé válik a személyünknek bizonyos felismerések kapcsán. Azonban ÉNünk az, aki kivetíti a külső mestert, aki megjeleníti a külső tant, a tanítást, bármilyen formában is nyilvánuljon meg ez. Ezért A Mester tulajdonképpen mindannyiunknak más és más módon nyilvánulhat meg, de lényegében egyetlen feladata van, tanúságot tenni ÉNünkről, megerősíteni minket verbális, szimbolikus és nonverbális, nonszimbolikus módon VALÓNkban. Ezért A Mester jelenléte olyan, mint ÉNünk jelenléte. Akinek megjelenik a valódi mester – még ha csak a szellemét, a jelenlétét is érzi mondjuk a szavait olvasva – az mindenkoron érezni, tudni fogja, hogy nem mindennapi megerősítésben van része. Én például ezt a megerősítést Roberttól és Maharajtól kaptam meg, bármilyen furcsán is hangozzék, de a műveik olvasása közben.

K. Önnek nincs személyes, élő mestere?

J. A lehető legelőbb mesterem van: ÉNem.

K. Értem, de semmilyen tradíciót nem követ, vagy nem kapott-e beavatást valamilyen ma élő mestertől?

J. Nem, sorsom részeként ez másként alakult. Utam során találkoztam emberekkel, akik segítettek a felismeréseim megszületését, akik így vagy úgy de katalizátorként hatottak személyes elmélyüléseimre. Azonban érdekes módon, nekem nem ez adatott meg. Amikor először elolvastam Robert Adams szatszang átiratait, úgy éreztem, – bár akkor még nem tudtam és a mester szót is idegennek tartottam volna – hogy egy láthatatlan erő éledt bennem fel. A szavakban, mintha megjelent volna számomra hús-vér ember, teljes valóságként voltam képes elmélyedni a gondolataiban, még azokban is, amelyeket akkor még csak sejtettem, mintsem értettem, vagy világossá váltak volna az elmémben. Különös, megmagyarázhatatlan erő, szépség, gyöngédség áradt felém ebben a „kapcsolatban.” Egyre közelebb vezetett önMAGamhoz, Énünkhöz, mely lassan elkezdett egyre jobban magába vonni. Mintha Robert életre kelt volna a szavak és a gondolatok mögül. Végtelenül hálás vagyok emberi személyemként ÉNünknek mindezért, és bár Robertet személyesen soha nem ismertem, ma már úgy tekintek rá, mint ÉNünkben láthatatlanul jelenlévő Mesterre, bár világ életemben elvettem a mester-tanítvány intézményét, mert valahogy mindig mérhetetlenül idegennek éreztem ezt a spirituális intézményt, amivé napjainkra vált világszerte. Pedig a legtisztább értelemben véve a Mester-tanítvány kapcsolat nem más, mint ÉNünk jelenléte, megnyilvánulása, valósága emberi énünknek. Olyan, mint a jó Atya, aki körbeölel a Teljességgel, minden emberi boldogságot felülmúló szeretetével. Elmondhatatlan, ezt

mindenkinek magának kell átélnie.

K. Ez azért is érdekes a számomra, mivel én is tudom, hogy mereven elutasítja a gurukat, és a spirituális tekintélyeket. Ami elől menekült, végül az találta meg?

J. Igen, ez igaz, azonban itt nincs fizikai kapcsolat, és még mielőtt valami „misztikus elmekreatúrára” gondolna bárki, az sem történt meg, hogy egy „képzeletbeli tanítót” faragjak magamnak. Egyszerűen megnyilvánult a tudatomban A Mester, aki és ami formátlan, test nélküli, és nem más, mint ÉNünk. A valódi mester ugyanis ÉNünk, és ezért mondom, hogy Mester csak EGY van, és végső soron ezért mondhatjuk azt is, hogy nincs mester, mert a mester is MAGad VAGY, ÉNed az. Ha ezt felismerted, lehet hogy szegényebb leszel egy illúzióval, de a világ minden gazdagságát felülmúlja majd az a tapasztalás, amit ÉNedként élsz meg. A visszatérés élménye ez, az atyai házban való tartózkodás, az örökké-VALÓ Atya, ÉNünk házában.

K. Megvalósultnak tartja-e ön önmagát?

J. Kit kellene én megvalósultnak tartjak? (nevetés) Van-e valaki, akinek megvalósulásra lenne szüksége, minekután felismertem, hogy mindenki ÉNem, és én AZ VAGYOK?

K. Tényleg csak ilyen egyszerű lenne? De hát ön is tett egy csomó mindent, amíg eljutott ennek a felismerésére? Csak üljek, és ne tegyek semmit ennek az érdekében?

J. Én nem tettem soha semmit ennek érdekében. Felismertem, hogy nem emberi személyem a cselekvő, így emberi személyem csak az, aki azt hiszi, dolgokat tesz, vagy nem. Valójában emberségemnek önmagában semmi érdeme sincs ebben, mindezt ÉNünk cselekszi, cselekedte. Pont ezért azt sem mondom tehát önnek, hogy cselekedjen vagy ne cselekedjen. Énünkben „tekintve” – képletesen – ugyanis a cselekvés vagy a nem-cselekvés: EGY. Egyszerűen csak hagyja, hogy történjen, amit ÉNünk cselekszik emberségében. Emberileg sem megakadályozni, sem elősegíteni nem tudja mindezt. Azonban ne feledje, ÉNünk nem valami, vagy valaki, aki valahol van, és ön emberileg pusztán elszenvedője ennek. ÉNünk Te MAGad VAGY, és minden pillanatában a személyes létezésének átérezheti, megbizonyosodhat erről. Csak hagyja, hogy történjen minden, ne próbáljon változtatni semmin sem. Bízson ÉNünkben, mert nála tökéletesebb intelligencia nincs.

K. Azt állítja, hogy nem is tehetek semmit annak érdekében, hogy ÉNünket megtapasztalhassam? Nincs rá valamilyen módszer?

J. A spiritualitáson belül rengeteg út létezik, nem állítom, hogy ezek járása haszontalan, vagy felesleges. Pont ez a lényeg, hogy akinek ezeket kell járniuk, azok tegyék azt. Akinek nem, pedig ne foglalkozzon azzal, hogy mások mit tesznek. Azonban ÉNünkhöz nem vezet semmilyen út, vagy ösvény, amit az elme taposott ki. Krisztus erre azt mondta, „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Istent”. A gyermeki tisztaság, a szív tisztasága, nem más, mint a látás tisztasága. ÉNünket meglátni nem feltételez semmit sem, csak őszinte vágyat, és tiszta szívet. Akinek a szíve tiszta, az mindenben és mindenkiben, mind-ÉN-ben és mind-ÉN-kiben meglátja Istent, azaz ÉNünket. A VALÓdi SZEM, a VALÓdi látás az ön Szívébe van rejtve.

21. A parafrazált Lét

Kérdező: Ön szerint mi az élet, hogyan tudná összefoglalni röviden az élet lényegét, túl a filozófiai iskolákon, a vallásokon, a tudományos magyarázatokon?

J: Egy mondatban, az élet maga a parafrazált lét. Minden létező és létezés, maga ez a parafrázis.

K: Mit ért Ön lét alatt? A lét és a létezés nem ugyanaz?

J: Amint a magyar nyelvben a *lét* az a (szó)tő, amely megelőzi a létezést, amelyből kibomlik a *létezés*, úgy ez a fogalmi megkülönböztetés alapvetően szükséges ahhoz, hogy megértsük, a lét elsődlegességét. A lét önmagától való, túl van az ok-okozati világon, nem érvényesek rá az idő és a tér által meghatározott létezés fogalmai. A létezést – *látszólag* – nem időrendileg, hanem okozatilag, függőségileg előzi meg. A lét semmilyen értelemben nem függvénye a létezésnek, felette áll annak, és pont ezért behatárolhatatlan a gondolkodás által. A maga kondicionálatlan teljességében csak utalni lehet rá, mint minden létező elidegeníthetetlen lényegére. A lét nem ragadható meg egyetlen attribútummal sem. Azonban a lét önmagát parafrazálja létezőként, a létezésben.

K: De hogyan jelenik meg a létezés a létben? Mi az oka a létezésnek, ha a lét önmagában teljes, és kondicionálatlan? Az élet, a létezés eme formája ugyanis sokszor tűnik töredékesnek, tökéletlennek a számomra.

J: Én vagyok, a világ van. Érdemes ismét a nyelv logikáját használni. A lét vagyok, a létezés van. A létezés ugyanakkor a lét által van, végső soron a lét megnyilvánulása, tükröződése a *tiszta tudaton*. Mint tükröződés, mint megjelenés, mint megnyilvánulás – leginkább az álom és az álmodó analógiájával ragadható meg. A létezés a lét álma. Önmagában nincs semmilyen valósága, amint az álomnak sincs semmilyen önállósága az álmodótól. Az álom az álmodóban, a létezés a létben, a valóság a VALÓban van, és eme sorrend nem felcserélhető. Ám az életben mégis mindez megfordulni látszik, amint a tükörben is minden oldal felcserélődik. Úgy tűnik, hogy a létezés, az élet az egyedüli valóság, csak ennek van igazi súlya, jelentősége, és a lét, a való, a tiszta tudat – vagy bármivel is utalunk a kondicionálatlan Örökké-VALÓra – az pusztán fantazmagória, megragadhatatlan valami, az elme, a gondolkodás terméke, alkotása.

Istent ki és mikor teremtette? Azt aki Istent teremtette ki és mikor teremtette? A logika okozati láncá beláthatóan végtelen. Abszolúte nincs oka az abszolút Létnek. Az élet, a létezés – ezzel párhuzamosan, ennek analógiájával élve – tulajdonképpen soha nem jött létre, nincs oka ugyanúgy, amint a létnek sem. Egy tükröződés, álom, mely a *tiszta lét* tükröződése, a tiszta tudat tükörében. Az emberi tudat ennek a VALÓnak a visszfénye, a visszatükröződése. Ezért tűnik a világ valósága örökké töredékesnek, örökké hiányosnak, a maga teljességében lényegileg megragadhatatlannak. Amint a tükörbe tekintve hibás a megállapítás, hogy „jé, az ott én vagyok”, úgy a világra vonatkozó következtetés is az, amennyiben a világot, mint tükörképet, mint a lét tükröződését valóságosnak tekintjük. Megtévesztve vagyunk az érzékelés és a gondolkodás által, amely folyamatosan azt sugallja nekünk, hogy ez a tükörkép valóságos, és ez az, ami egyedül valóságos, minden más ami megkérdőjelezhetné ezt, az valótlan, értelmetlen, álomkép, KÉPzelgés.

K: De ha beletekintek egy tükörbe, ha én nem lennék, ugyan mi tükröződne? A tükörkép tehát valóságos, ebből arra következtetek, hogy a tükörben megjelenő látványt is valóságos létező kelti. A

tükrkép tehát árulkodik arról, hogy létezik a tükröződő. A tükröződés keltője valóságos kell legyen, és minden ami tükröződésként megjelenik, az ő műve. Tehát hogyan mondhatom akkor, hogy az életben megjelenő valóság tulajdonképpen álom, egy tükröződés, nem valóságos? Ha a lét tükröződik is létezőként, és a tiszta tudat az a tiszta tükr, amelyben megjelenik mindez, a létezés valóságát megtapasztalhatom, érzékelhetem, átélhetem. Ez hogy ne lenne valóságos?

J: Az árnyjáték létrehozója bármit megjeleníthet a vásznon, az azt szemlélő bármit elhihet belőle, akár a moziban a néző, amikor a film kockái peregnek előtte. A színész bármilyen szerepet játszon el, bármilyen sminket és ruhát öltön magára, bármilyen szerepbe is élje bele magát, amint vége az előadásnak mindenki tudja, hogy az egész történet, az egész megjelenés, az egész tapasztalás csak azért volt valóságos, mert színészként eljátszotta, beleélte magát, nézőként pedig ő mindezt elhitte.

Azért mert valami érzékelhető és megtapasztalható a tudatban az érzékelés, a psziché, a lélek által, az nem jelenti azt, hogy az azt *tapasztaló* azonos a tapasztalással. Itt követjük el mindnyájan a hibát, hogy önmagunkat azonosítjuk a tapasztalással és a tapasztalattal. Az érzékelő nem azonos az érzékeléssel, sem az érzékelése tárgyával. Azonban képes eggyé válni azzal. KÉPES EGGYÉ válni a tapasztaló a tapasztalás által a tapasztalata tárgyával. Amikor éjjel álmodsz valamit, te ott vagy *tapasztalóként* az álomban, és az így megjelent valóságot megtapasztalod, átéled, így válik az álom valósággá számodra és benned, mivel a tudatod fókusza, magyarul a figyelemed belefeledkezik az álomban megjelenő képek folyásába, törtÉNésébe, történetébe.

Amit tapasztalsz, valóságnak hiszed. Nincs ez másképp az életben sem. Belefeledkezel az élet álmába, és mindazt ami történik veled igazinak, valóságosnak hiszed. Álmodban megfeledkezel arról, hogy az álmod – amit valóságnak hiszel – *általad és benned* létezik, létezhet. A létezést a figyelmed kelti életre benned. Fel kell ismerned, meg kell értened, hogy te nem az álomban szereplő alak vagy, nem az így szerzett élmény vagy tapasztalat, hanem az, Aki álmodja mindezt. Ennek a megértése tehet újra egyedül, és valóban szabaddá téged. Amint a szereppel, a világ álmával való azonosulás a kezdete mind az örömdnek, mind a szenvedésednek, úgy ha az eredendő, tiszta, örök és kondicionálatlan Boldogságodhoz akarsz visszajutni, nincs más dolgod, mint felismerni mindezt. A Lét teljes és tökéletes, az *örökké éber álmodó* pedig Te MAGad vagy, ÉNünkként. De bárhogy is bármiként nevezem, a LÉT, és annak teljessége sem képek, sem fogalmak, sem gondolatok által nem határolható körbe. Maga a CSEND ez, amiben minden hang, minden zaj megjelenhet. Maga a tiszta vászon a moziban, amin folyamatosan futnak és váltakoznak a képek.

A zaj kárt tehet-e a csendben? Látszólag talán igen, de a Csend mindig ugyanaz marad, akkor is mikor a hangok megjelennek, akkor is amikor a hangok megszűnnek. Hasonlatosan a mozivászonhoz, amelyen bármilyen film is peregjen, annak eredendő, makulátlan tisztaságát egyetlen kép sem szennyezheti be. Ezt a Csendet, ezt a tiszta vásznat kell megragadd önMAGadban, a LÉT tiszta érzésében, ha a Boldogságot kutatod a lényedben. Saját, egyedi létezésed is ebben, ezen jelenik meg. EZ VAGY, ez minden létező elidegeníthetetlen és EGYetlen LÉNYege. A VALÓ vagy, aki örökké ragyog, és soha, semmi és senki nem piszkíthatja be.

22. Szat-Csit-Ananda

A valóság mérhetetlenül több, mint amit a vallás idealizmusa, vagy a tudomány realizmusa megragadni képes. A VALÓ túl van mindezenen, melynek Teljessége semmilyen valóságra vonatkoztatható elképzelés, absztrakció által nem ragadható meg. A VALÓ a Forrás maga, a tiszta, kettősségtől mentes LÉT, amelyből minden létezés lehetősége és valósága ered. Ez a Te való lényeged, melyet önmagadban, mint minden létezés forrását, és minden létezésen túli LÉTet kell felismerned, ha ismét azzá akarsz válni, ami már nem lehetsz. Mert öröktől fogva EZ VAGY, a tiszta, kondicionálatlan, kettősség mentes Lét és Tudat, szüntelen boldogságának a teljességeként és teljességében.

23. Fehér és Fekete

Egy régi indián bölcsesség szerint, az emberben két farkas lakozik: egy fehér és egy fekete. Amelyiknek enni adunk, az uralja az életünket. A zsidó-kereszténység dualizmusában eme bölcsesség lényege – mint megannyi más – meghamisítva, eltorzítva jelenik meg. A fehér farkast istennel, a feketét sátánnal helyettesítve be, a fehér farkasnak le kell győznie, meg kell semmisítenie a feketét. Ami nem csak lehetetlen, de értelmetlen is egyben, mivel egyik farkast sem az emberben keresik, hanem az emberen kívüli, bizonytalan szellemi térbe helyezve. Ráadásul iSTeN – a fehér farkas – mint SÁTÁN – a fekete farkas – ellenfele, maga engedélyezi a fekete farkas garázdálkodását a világban, még tovább nehezítve az amúgy is esendő, „bűnre hajlamos”, tudatlan ember földi bukdácsolásának történetét. Mi ez, ha nem maga a pszichózis, a mesterségesen fenntartott lelki-szellemi örület, amely nem rendelkezik sem az emberi természet, sem az emberi psziché ismeretével, ráadásul mindezt „isten szavaként”, megmásíthatatlan és egyedüli, abszolút igazságként prezentálja több ezer éve?

A fehér és a fekete farkas, az indián bölcséletben valójában az emberi tudatpólusokat szimbolizálja, melyek nem az emberen kívül, hanem az emberi természet, az emberi psziché és lélek elszakíthatatlan, szerves részeként minden emberben benne léteznek. A fehér az erkölcsi jó, a fekete ennek ellentétéként fogható fel. Más megközelítésben a fehér az építő, a fekete a romboló tudatpólus szimbóluma is egyben, és ezeken kívül még rengeteg duális, lelki-szellemi, érzelmi ellentétpár létezik, létezhet a fentiek analógiájára. Ami azonban a leglényegesebb, ezen tudatpólusok egymás által nem megsemmisíthetőek. A fehér és a fekete *minőségek*, egymás ellenségeként való megjelenítése hibás, önkényesen torz logikát és világot eredményez.

A zsidó-kereszténység mentális torzót faragott ebből a bölcsességből is, és a jó és a rossz küzdelmét abszolutizálva a világban, az emberi lény legbelsőbb valóját támadta meg. Örök, értelmetlen harcra kényszerítette önmagával az emberi lényt a saját, képzelt, szellemi isten-torzója nevében, egy önabszolutizáló emberi alkotmány, egy mindenekfelett kívánatos erkölcsi mérce, emberre való kényszerítésében. *A fekete farkas nem semmisíthető meg*, és aki erre törekszik az észrevétlenül lesz áldozata egy súlyos mentális betegségnek. Olyan ez, mint amikor az ember a bal kezét kinevezi rossznak, a jobbát meg jónak, és a jobb kezével le akarná vágni a balt. A valóság szövete poláris és duális, és amint a fény nem rajzolhatna semmilyen világot a sötétség kontrasztja nélkül, úgy az emberi test sem teljes, ha megfosztjuk azt valamilyen páros, vagy páratlan szervétől. Szellemi értelemben még súlyosabb a helyzet, mert amíg az emberi test még csak képes működni egy kézzel, addig az emberi psziché nem létezhet, eme tudatpólusok nélkül.

Az indián történet értelmezésében fontos szempont lehet az a felismerés, hogy valójában a tanmese nem arról szól, hogy meg kell ölnünk a fekete farkast, hanem arról, hogy az kap bennünk erőre, amelyiket etetjük. Azonban a két farkas bennünk él, a két tudatpólus együttesen rajzolja meg, vetíti ki bennünk az emberi pszichénk valóságát, és egyik a másikat nem semmisítheti meg. *Az ezen (tudat)pólusok egyensúlyban való tartására való törekvés, talán a legnagyobb művészet.* Mert ha túlzottan kiéheztetem a fekete farkast, előbb utóbb utat tör magának, és erőszakkal elveszi azt, ami neki is jár. Magyarán egyik farkast sem szabad sem alul, sem túltáplálni. Nincs abszolút erkölcsi mérce, és ezért szükséges meghaladni az abszolút jó és/vagy rossz vallási értelmezéseit ahhoz, hogy mindezek valósága feltárhasson tudatunkban, értelmünkben és lelkünkben. Amint a Fekete farkas nem az abszolút rossz, úgy a Sátán sem az, pusztán a kettősség világában az ellentétekben megformálható, kontrasztokat szolgáltató véglet.

A fehér és a fekete nem más, mint a papír és a grafitrúd, amellyel a kettősségek világának a valóságát rajzolom meg. A világban zajló harc nem kívül, hanem belül zajlik, a SÁTÁN, a kísértő, a gonosz pedig nem más, mint saját sötétségem, a saját fekete farkasom, akit túltápláltam a fél-elemeimmel. Amint a Fény és a Sötétség édes testvérek, úgy az iSTeN – SÁTÁN ellentétpáros sem más, mint a kettősség valóságába vetett éntudat képzete ÉN-önMAGamról, a nem kettősség világából kivetülve. Valójában önMAGammal harcolok mindennel és mindenkivel, mert nincs MÁS OK, egyedül csak ÉNünk álma, az elme varázslata minden tapasztalás. Minden poláris, duális tudattér és tudati valóság a *világ tapasztalásában és tapasztalásaként* jelenik meg énbennem. Ha győzni akarok, abba kell hagynom a harcot önMAGammal. Hagynom kell, hogy a világ visszaolvadjon saját forrásába, ÉNembe. A nem-kettősség VALÓjába, amelyben és amelyből minden álom valósága származik: létezés és élet néven.

24. A LÉT örök koronája

A megnyilvánult valóságra az emberi elme, a RÉSZ soha sem teheti rá a véglegesség, az abszolút nézőpont abszolút igazságának pecsétjét. Amint a megnyilvánult valóság nem az ember, hanem az EGYetemes Elme álma, úgy nem is az ember kell feloldja eme képzeletbeli pecsétjét, a létezésnek. A védikus bölcsélet korszakokra vonatkozó analógiájában a Kali Júgát, Síva istenség vezényli és irányítja. Legyen bár épülő, szépülő, bölcsességgel, békével, fényességgel és ÉN-tudással áthatott Aranykor, vagy akár ennek ellentétéként megjeleníthető Vaskor a Kozmikus Mozi grandiózus vetítőtermében, minden korszak az EGYetemes Elme zsenialitását, magasztosságát, végtelen kreativitását és isteniségét jeleníti meg.

Részekként bárhogy, és bármiként tekintsük ezt, kíváncsi, nyughatatlan és örökké vágyódó emberi elménk akárhogy is próbálja megfejteni az emberi individualitásunk számára ÉNünk által elrejtett titkokat, minden történet az EGYből jön, az EGYben bomlik ki, és az EGYbe tér meg. Ez a létezés örök rendje, melyben a létezés RÉSZségébe részegült emberi elme, ha belefeledkezik a kozmikus játékba, minden létezés és letező azzá válik, amivé számunkra, játékosoknak csak válhat. Ezért ezen *elmés elemzés* sem más, mint egy lehetséges rátekintés ÉNünk kozmikus színházának eme játékszínében megjelenő történetre. Az individuális elme az EGYetemes elme foglyaként, mindig kíváncsi arra, amit önMAGa ön*mag*a előtt elrejtett. De van, hogy csak egyszerűen arra vágyik, hogy részként a létezés játékába részegülve átélje az élet csodáját, bármit is kínáljon az fel, az azt megélő tudat számára. A lehetőségek száma végtelen.

Egy ősi kínai mondás szerint, „megjavítani annyit tesz, mint elrontani”. Tökéletesnek a világ – akként, amint a világok folyása, annak örök változása, végtelen, kaleidoszkópszerű megjelenése, a jó és a rossz, a fekete és a fehér küzdelme – csak a minden kettősség világa felett álló, az EGYetemes Elme minden bűvésztrükkjét ismerő, így soha meg nem téveszthető EGY ÉNünk számára jelenhet meg. Ami a rÉSZ, az egyéni lélek számára felfoghatatlan, tragikus, és csak fájdalmas pusztulást jelent, az az EGÉSZben teljesen más értelmet nyer. A minden elemzés és értelmezés felé emelkedő örök SZEMLÉLŐ újra, és újra felismeri önön végtelen, kezdet és vég nélküli *szabatlanságát*, melyet emberként szabadságnak nevez. Ebben az újra és újra ismétlődő felismerésben, végül önMAGunk EGY és EGYetlen VALÓságára ébred, a LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG üdvösségére, mely a Mennyek Országának analógiája, a krisztusi megközelítésben.

Háború és béke, betegség és egészség, vírus és virtus, fény és árnyék, öröm és bánat – ugyanazon létezés érméjének két oldala, s a világ pedig azon arcát mutatja a szemlélőnek, amelyikbe az éppen beleréved. Mindez addig tart, amíg az álom véget nem ér, s az azt álmódó örök SZEMLÉLŐ fel nem ébred. Ezért eme elemzésnek nincs és nem is lehet célja, bármilyen végső konklúzió levonása. A célja az, hogy biztatásként szolgáljon mindMAGunknak, hogy merre irányítsuk figyelmünket, ha az ÖrökkéVALÓt és Múlhatatlant akarjuk megragadni, emberi énünkben. Ez a LÉT örök koronája, melyet minden ember saját, emberi szemmel láthatatlan fényttestén hordoz, mint az ÖrökkéVALÓ EGYetemeség Koronájának a csakráját. Ezt semmilyen vírus sem pusztíthatja el, erről csak a *lilába* mélyedt tudat feledkezik el, hogy az minél élethűbb, minél élményszerűbb legyen. A LÉT örök koronáját sem megszerezni sem elveszteni nem lehet. Ott fénylik minden lényben, örök emlékeztetőjeként annak, hogy mindnyájan a Teljesség Atyjának gyermekei vagyunk, akármilyen sorsot, akármilyen törtÉNetet is álmodjon számunkra EGYetemes Elménk a létezésben.

Te AZ VAGY. Örök, önMAGától fÉNYlő, a kezdet és vég nélküli LÉNY-EG. A Nemszületett, halált nem ízlelt, EGYetlenEGY, Örök és Örökké: VALÓ. Végtelenül több, mint amit az egyéni

elme, az észleletek elemeiben elemezhet, s valaha is megismerhet. A Teljesség VAGY, ami és aki MAGában hordozza az EGÉSZet, és minden RÉSZben a megbonthatatlan EGÉSZsÉGet. Mert Mind-ÉN-EGY.

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

Fazekas József Tamás és a *transzmEnta* kiadó – 2020. április 14.

© *A LÉT örök koronája* | Legfrissebb elektronikus változat: **2022-07-28**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

- AZ ELMén TÚL
- Egy Bolond bölcselete
- Végtelen EGY (trilógia I.)
- EGY és EGYetlen (trilógia II.)
- Az ébredés metafizikája (trilógia III.)
- Reductio ad Absolutum
- A Sötétség tündöklése
- Tudathatár

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.